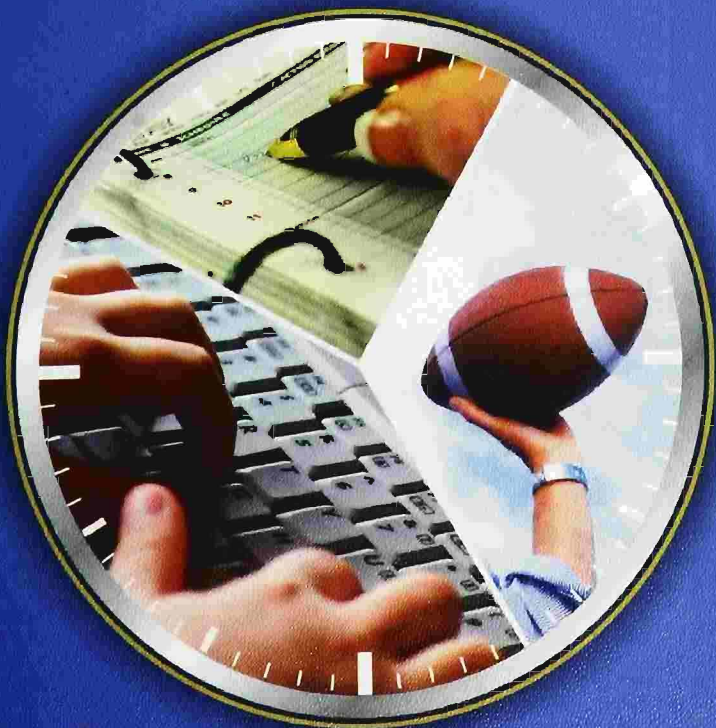
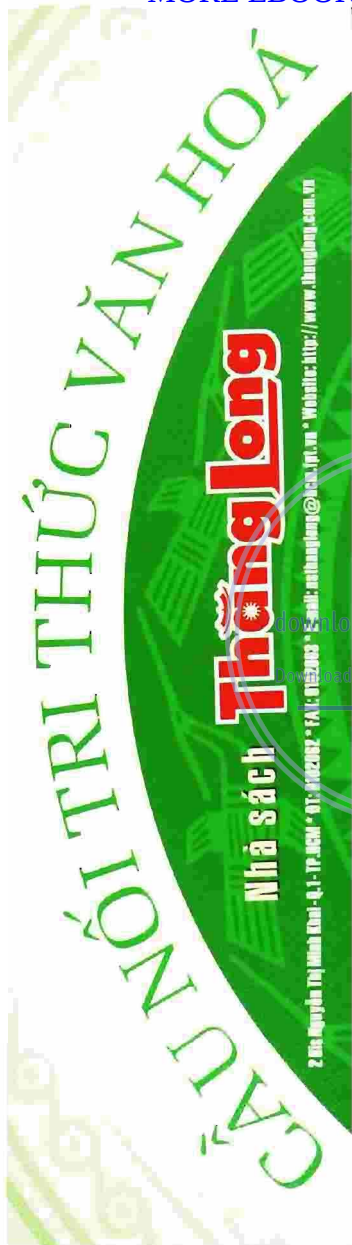

HÀ LINH (Biên soạn)

Rèn luyện để thành công
**Định luật
cuộc sống**

NHÀ XUẤT BẢN LAO ĐỘNG - XÃ HỘI

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Rèn luyện để thành công

ĐỊNH LUẬT CUỘC SỐNG

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Mã số: $\frac{14-149}{8-8}$

HÀ LINH
(*Biên soạn*)

Rèn luyện để thành công

ĐỊNH LUẬT CUỘC SỐNG

downloaadsachmienphi.com
Download Sách Hay | Đọc Sách Online

NHÀ XUẤT BẢN LAO ĐỘNG - XÃ HỘI

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Lời mở đầu

Câu hôn với nữ thần Thành Công

Thành Công là một nữ thần rất xinh đẹp. Ngay sau khi có người nói với tôi về vẻ đẹp của nữ thần, tôi đã quyết chí cầu hôn với nàng, để nàng luôn ở bên cạnh tôi suốt cả đời. Nhưng tôi không biết nàng ở đâu, những người xung quanh chỉ biết nàng sống ở phía nam xa xôi. Tôi thu dọn hành trang, bắt đầu con đường cầu hôn của mình.

Qua một ngôi làng rồi một thôn, tôi leo núi lội nước, ăn muối nằm sương, theo đuổi một cách gian khổ. Một hôm, một ông lão với gương mặt dạn dày sương gió nói với tôi rằng ngôi làng trước mặt có rất nhiều cô gái xinh đẹp, chắc ở đó sẽ có nữ thần Thành Công mà tôi đang tìm kiếm. Thế là tôi vội đến đó, nôn nóng gõ cửa ngôi nhà thứ nhất.

Có tiếng bước chân và tiếng người hỏi vọng ra: “Anh tìm ai?”

Tôi đáp: “Tôi muốn tìm nữ thần Thành Công”.

“Hoan nghênh anh, ở đây không có nữ thần Thành Công, đây là nhà của nữ thần Thất Bại. Nhưng tôi nghĩ Thất Bại cũng phù hợp với anh mà”. Cửa bật mở.

Tôi liền bỏ chạy như tên bắn, tiếp tục đi tìm.

Tôi lại lần lượt gõ tiếp rất nhiều nhà, nhưng có chỗ thì không hề mở cửa, còn nơi mở cửa chỉ toàn là Lữ Nhịp, Nhân Quả, Giày Vò, Tầm Thường, tuy họ đều mở rộng vòng tay nhiệt tình chào đón, nhưng tôi vẫn bỏ đi.

Tôi vẫn không tìm được Thành Công. Trong lúc mệt mỏi và chán nản, tôi ngã người dưới một gốc cây, ngồi suy ngẫm như Phật Tổ. Sau bảy ngày bảy đêm, một ý nghĩ chợt loé lên: nếu mọi người đã nói Thất Bại là kẻ đối đầu của Thành Công, không biết chừng, nữ thần Thất Bại sẽ chỉ cho mình biết chỗ ở của nữ thần Thành Công.

Thế là tôi lại quay trở về ngôi nhà đầu tiên, đứng ngoài cửa để hỏi chuyện thì nhận được câu trả lời kèm theo giọng bực dọc: “Anh hỏi thật lụ! Làm sao tôi biết được Thành Công ở đâu?”

Tôi vẫn không nản lòng, tiếp tục gõ cửa. Nhưng nữ thần Thất Bại lần nào cũng chê cười tôi, từ chối mở cửa và cũng không muốn trả lời câu hỏi của tôi.

Tôi gần như tuyệt vọng, ngồi xổm ngay trước cửa. Khi quyết tâm gõ cửa lần cuối cùng thì bỗng nhiên cánh cửa bên cạnh bật mở, tôi quay đầu xem, đó chẳng phải là nữ thần Thành Công sao?

Thì ra nữ thần Thành Công sống ngay cạnh nữ thần Thất Bại. Khi tôi gõ cửa nhà người khác lần đầu tiên, nàng đang ngủ.

Nàng nói, khi tôi gõ cửa nhà nàng, nàng mới vừa tỉnh giấc.

Nhưng lúc đó tôi gõ cửa với dáng vẻ nghi ngờ không dứt khoát, vì âm thanh rất nhẹ. Nữ thần Thành Công xem tôi như một người đàn ông vô tình, nên không vội mở cửa, mà quan sát tôi qua cửa sổ, nàng nghĩ: “Để người này gõ tiếp một lúc nữa xem sao!”. Đáng tiếc là, tôi chỉ gõ được một lát thì bỏ đi ngay.

Thế là nàng nghĩ: “À, nếu đã không chuyên tâm thành ý, thì cứ để anh ta chạy một chuyến xem sao!”

Chỉ vì khi thấy tôi quay trở lại, kiên quyết và nhẫn nại gõ cửa nhà Thất Bại, nàng mới rung động, mở cửa ra đón tôi.

Nữ thần Thành Công chiêu đãi tôi một bữa tối thịnh soạn. Ăn xong, tôi cầu hôn nàng, nàng đồng ý, nhưng không đồng ý sống chung cả đời với tôi.

Đám cưới không bao lâu, nàng sinh cho tôi một đứa con tên là Hạnh Phúc. Được vài năm, nàng quay về phương nam, tôi dẫn theo con trai, xách theo hành trang ngày xưa bước lên con đường chinh phục mới.

Có con trai đi cùng, tuy sự mệt nhọc và đau khổ không có ý nghĩa gì nữa, nhưng hương vị của bữa tối đầu tiên đã nhạt dần. Vì sự trưởng thành của con trai, tôi vẫn không hề quên đi món ăn mà nữ thần Thành Công đã dành cho tôi.

Trên đường đi, tôi vẫn luôn giữ nguyên cách sống của mình: Đặt cái “tâm” vào chiếc nồi “đạo”, sử dụng lửa “:huật” nhỏ, rồi cộng thêm chút “sử dụng” làm gia vị, rồi ninh từ từ, rim từ từ.....

Mùi vị thế nào? Bạn hãy thử xem.

ĐẠI ĐẠO NHƯ TRỜI XANH

Ngụ ngôn thành công về sự ra đời của chú bướm

Một nhà nghiên cứu côn trùng học trở về nhà sau chuyến khảo sát, đưa cho con trai mình một cái kén và nói cái kén này sẽ biến thành một con bướm xinh đẹp.

Thế là hai cha con ngày nào cũng quan sát nó. Cuối cùng, vào một buổi sáng, cái kén đỏ thủng ra một lỗ, hai cha con ngồi trước bàn, chăm chú quan sát chú bướm đang ra sức phá vỡ chiếc kén. Nhưng sinh mạng nhỏ bé không có hình thù rõ ràng giãy giụa suốt mấy tiếng đồng hồ rồi vẫn chẳng có tiến triển gì, mà dường như đã ngưng lại vì kiệt sức.

Cậu con trai nhìn thấy thế nên rất nóng lòng, quyết tâm giúp nó một tay. Cậu ta tìm một cái kéo nhỏ, cắt một đường cho chiếc kén vỡ, để chú bướm xinh đẹp bay ra.

Nhà nghiên cứu biết điều đó nghĩa là gì, muốn ngăn cản, nhưng suy nghĩ lại không nói nữa, mà đứng nhìn con trai.

Chú bướm được thả ra khỏi cái kén trông như một con côn trùng nhỏ bị sưng phù, ra sức vỗ đôi cánh yếu ớt của mình, nhưng không sao bay được. Nó bò chậm dần chậm dần, rồi chết.

Nhà nghiên cứu nói với con trai đang giàn giụa nước mắt rằng chính lòng tốt và sự nóng nảy đã chấm dứt sinh mạng của con bướm xinh đẹp. Trong quá trình vươn mình chui ra khỏi vỏ kén, bướm cố gắng giãy giụa để dồn hết lượng dinh dưỡng và máu còn dư trong cơ thể lên đôi cánh, chỉ có như thế, lúc tự do, nó mới có được sức khoẻ dồi dào và đôi cánh đầy sức sống.

Cuối cùng, ông nói với con trai, mỗi bước đi mà tạo hoá tạo ra trong mỗi sinh mạng đều có ý nghĩa bên trong và quy luật đặc thù của nó.

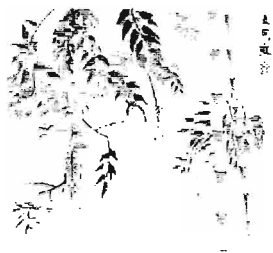
downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Chương 1

MỤC TIÊU

Mây núi cao vời - Chí lớn vẫn đây

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Đời người bắt đầu từ phương hướng

Tất cả những gì mà đa số mọi người đang phải trải qua đều khác xa những gì mà họ thật sự cần trải qua trong cuộc sống thực tại.

Tại một nơi sâu thẳm trong sa mạc Phi Châu, có một ngôi làng nhỏ, rộng cả chục ngàn mét vuông mà chẳng có mấy hộ dân. Người trong làng trồng bắp trên mảnh ruộng nhỏ bé, với cuộc sống tự cung tự cấp, hoàn toàn cách biệt với thế giới đang ngày một phát triển bên ngoài.

Bao thế kỷ trôi qua, cuối cùng cũng có một nhà du lịch thám hiểm sa mạc đến ngôi làng nhỏ đó, ông hỏi chuyện những người

ở đây bằng ngôn ngữ bàn tay xem đây là ở đâu. Câu trả lời đều giống nhau: “Từ nơi này, dù đi theo hướng nào, cuối cùng cũng đến điểm xuất phát”.

Để chứng minh cho lập luận của mình, ông chọn một người bản xứ dẫn đường cho ông, để xem rốt cuộc có chuyện gì? Họ chuẩn bị lương thực và nước uống cho nửa tháng, chất lên lưng hai chú lạc đà. Nhà thám hiểm giấu đi những thiết bị như kim chỉ nam, chống gây đi theo người dẫn đường.

Mười ngày trôi qua, họ đi được khoảng 800 dặm đường. Đến sáng sớm ngày thứ 11, ngôi làng đó lại xuất hiện trước mặt họ. Nhà thám hiểm đã hiểu nguyên nhân vì sao người bản xứ không thể ra khỏi sa mạc, chính là vì họ không hề biết đến sao Bắc Đẩu.

Khi không có bất cứ sự chỉ dẫn nào, nếu không biết sao Bắc Đẩu, cũng không có kim chỉ nam, muốn ra khỏi sa mạc là chuyện không thể.

Nhiều năm sau, ngôi làng nhỏ nọ đã trở thành một thành phố xinh đẹp, mà người mở đầu chính là chàng thanh niên dẫn đường ngày ấy. Anh đã đem lại một cuộc sống trước đây chưa từng có cho nơi cổ kính hoang vu này. Sau khi anh qua đời, bức tượng đồng tạc hình anh được đặt ngay tại quảng trường trung tâm của thành phố. Dưới chân bức tượng có khắc một dòng chữ: *Cuộc sống mới bắt đầu từ việc chọn lựa phương hướng.*

Một người dù bao nhiêu tuổi, con đường thật sự trong cuộc đời họ chỉ bắt đầu từ ngày họ chọn cho mình một phương hướng; những ngày xưa kia, chẳng qua chỉ là đi lòng vòng không mục đích.

Nếu không có mục đích và phương hướng, chúng ta chỉ có thể lẫn lộn trong những chiếc vòng to vòng nhỏ, cũng giống như Lâm Xung ở trên miếu núi Phong Tuyết, đi rất lâu, lại phát hiện chiếc hồ lô rượu bị mất trước kia của mình. Điều đáng tiếc là, cái vòng của chúng ta càng lớn thì hao tổn thời gian và sức khỏe càng nhiều, sự mất mát của đời người càng lớn.

Vào những năm 20 của thế kỷ trước, Ben là tên trộm châu báu nổi tiếng nước Mỹ. Ben không chỉ là tên trộm châu báu thành công, mà còn là chuyên gia giám định tác phẩm nghệ thuật nổi tiếng. Những người bị Ben viếng thăm đều là những người có tiền, có của và còn là người thuộc giới thượng lưu. Những người được anh ta để mắt đến, nhất định là người có vai vế trong xã hội, điều đó làm cho giới cảnh sát rất đau đầu.

Một buổi tối nọ, khi Ben đang ăn trộm, thì bị bắn trúng 3 phát, bị bắt và bị kết án 18 năm tù giam. Khi mãn hạn tù, Ben không gây án nữa mà sống lương thiện trong một ngôi làng nhỏ ở New Zealand.

Cuối cùng, có người phát hiện tên trộm châu báu tài ba này sống trong một ngôi làng nhỏ. Tin tức lan ra nhanh chóng, phóng viên khắp nơi đổ dồn đến, hỏi ông đủ mọi vấn đề. Một phóng viên bắt được điểm chính, hỏi ông một câu rất thú vị:

“Ông Ben, trong những tháng ngày vẫn là một tên trộm nổi tiếng, ông đã trộm được rất nhiều tiền bạc, nhưng tôi rất muốn biết, người bị trộm nhiều nhất là ai?”

Ben trả lời không chút đắn đo: “Rất dễ trả lời, người bị trộm nhiều nhất chính là tôi. Với khả năng của mình, tôi hoàn toàn có thể trở thành một thương gia nổi tiếng, hoặc một chuyên gia giám

định châu báu nổi tiếng. Nhưng tôi lại chọn cuộc sống của một tên trộm, lại còn bỏ phí hai phần ba tuổi đời chín chắn của mình trong ngục tù”.

Có bao nhiêu người giống như Ben, cả đời trôi nổi không có mục tiêu, hoặc tiến theo một phương hướng sai lầm. Ngày nào họ cũng sống theo lối sống cũ, không bao giờ tự hỏi rằng: “Cả đời này tôi phải làm gì?”. Họ không hề để ý đến những hành vi, suy nghĩ của mình, vì họ đã thiếu mất mục tiêu, sống một cuộc đời chẳng có chút màu sắc, hương vị.

Họ cũng giống như những thuyền trưởng hoàn toàn mất đi phương hướng trên biển đời đại dương, gặp phải không biết bao nhiêu tảng đá ngầm, bao nhiêu tảng băng trôi. Tuy họ luôn cố gắng “bù đắp, tô điểm” cho chuyến hành trình của mình, nhưng vấn đề cũ vừa giải quyết xong thì vấn đề mới lại xuất hiện, thậm chí còn nghiêm trọng hơn vấn đề cũ. Họ tính toán kỹ càng, tiết kiệm từng chút, ngày nào cũng mặc cả với người bán hàng chỉ vì một vài xu, đầu óc luôn căng thẳng chỉ vì chuyện mua các dụng cụ gia đình, cuộc sống làm người ngán ngẩm này khiến phải trải qua thì sẽ sống cả cuộc đời, nhưng họ không biết thay đổi phương hướng, và cũng không bao giờ cố gắng dù chỉ một lần.

Người thành công có thể nói với bạn về cảm nhận của họ, nhưng những cảm nhận đó quá lấm chỉ là phương hướng đại khái, chỉ giải quyết được vài câu hỏi, chứ không hề giúp ta đi đến thành công. Chúng ta có thể chú tâm học hỏi người khác nhưng không thể để họ lập ra quy tắc làm việc của mình. Thành công và thất bại vẫn luôn nằm trong tay của chính bản thân mình.

Đặc điểm đó có thể đón nhận, nhưng không thể truyền lại cho người khác.

Đương nhiên nếu không có người đi trước chỉ dẫn, chỉ dựa vào sự tìm tòi của mình, thì ta sẽ phải đi qua rất nhiều đường vòng. Nhất là khi thành công cũng có những điểm tinh tế của nó, nhất định phải có người hướng dẫn, thì mới đi lại dễ dàng. Tuy nhiên, cái đó không thể thay thế cho sự học hỏi và theo đuổi của bản thân.

Cho dù hiện tại và quá khứ của chúng ta chẳng ra sao, toàn là thất bại và trắc trở, tất cả đều không còn quan trọng nữa. Quan trọng là phải tập trung tinh thần và thời gian như thế nào, nhắm đúng phương hướng của mình, tiến lên phía trước theo đúng kế hoạch và mục tiêu vạch sẵn. Gặp phải trắc trở ngăn cản đường tiến lên thì phải biết điều chỉnh góc độ, hoặc tiến chậm lại hoặc nghỉ ngơi để chờ đợi cơ hội, nhưng không thể thay đổi phương hướng hoặc quay ngược lại, như thế mới không uổng công sống trên đời.

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Phương hướng rõ ràng chính xác sẽ giúp chúng ta trở nên tích cực hơn, ta cứ cố gắng thực hiện theo phương hướng đã chọn thì thành công sẽ theo đó mà đến với bạn. Nhưng nếu không có phương hướng và sự theo đuổi, thì dù đến được đảo châu báu chúng ta vẫn phải về tay không, chẳng thành công được việc nào cả.

Đời người thật sự luôn bắt đầu từ phương hướng, trên đời này, thứ quý giá nhất chính là mục tiêu nằm ở hướng nào! Ngay khi ta tìm được phương hướng của đời mình thì cũng là lúc cuộc sống chúng ta có được thứ quý giá nhất, vì nó sẽ trở thành phương hướng và nguồn gốc của sức mạnh trong đời chúng ta.

Không ai cao hơn mục tiêu

Có một câu chuyện kể thế này: Vào lúc chập choạng tối, một tướng quân dẫn tùy tùng vào rừng tuần tra. Một cơn gió lớn bất ngờ nổi lên, lá cây như bị cuốn cả đi. Tướng quân thoáng thấy một con hổ trắng từ trong bụi rậm lao về phía mình, lập tức giương cung ra bắn, sau đó cho ngựa đuổi theo.

Ngày hôm sau, tướng quân vào rừng nơi tối qua nhìn thấy con hổ, thì phát hiện chỉ có một con hổ đá khổng lồ đứng trên nền đất trống. Cây tên được bắn ra hôm qua đã cắm rất sâu vào trong tảng đá. Cả đoàn tùy tùng ngẩn ngơ, khen ngợi tướng quân thần dũng, họ lần lượt mời tướng quân biểu diễn lại, tướng quân bắn liên vài mũi tên nhưng cũng không thể nào cắm được vào trong tảng đá.

Bắn được mũi tên đó không chỉ vì mũi tên đủ sắc nhọn mà thêm vào đó phải là sức mạnh xuất phát từ nội tâm. Cuộc đời con người cũng thế, nếu không xác định mục tiêu rõ ràng của mình thì không thể tiến được bước nào và cũng không thể xuất hiện kỳ tích nào.

Nếu không nhìn từ trên cao làm sao biết được biển cả sâu đến dường nào. Nếu không biết định cho mình mục tiêu rõ ràng thì chỉ lẩn quẩn trên con đường không xác định, không bao giờ đến được độ cao nào cả. Con người ai cũng có hy vọng vào ngày mai, và ai cũng có một mục tiêu cho tương lai. Cũng có người từng nói “Tấm trần nhà của người này có thể là sàn nhà của người khác”.

Ngày ngày, khi mặt trời xuất hiện, các loài động vật trên vùng thảo nguyên Phi Châu đều phải chạy. Sư tử mẹ nói với sư tử

con: “Con à, con phải chạy nhanh hơn, nhanh hơn nữa, nếu con chạy không nhanh bằng con linh dương chậm nhất, thì con sẽ phải chịu đói cho đến chết”.

Trên bãi cỏ gần bên, linh dương mẹ dạy con của mình: “Con à, con phải chạy nhanh hơn, nhanh hơn nữa, nếu con không nhanh hơn sư tử, thì con chắc chắn sẽ bị chúng ăn thịt”.

Có mục tiêu, ta mới có động lực thúc đẩy, mới tồn tại, chinh phục và tạo được thành tựu của mình. Nếu không phát huy được ý chí chiến đấu, thì mãi mãi sẽ kết thúc bằng sự thất bại. Hơn nữa mục tiêu cao hay thấp sẽ ảnh hưởng đến động lực và sự nhẫn nại và cũng quyết định luôn thành tựu cao hay thấp.

Có một chàng thủy thủ trẻ lần đầu tiên ra biển. Tàu của anh gặp phải trận bão lớn ở ngay giữa đại dương. Anh được lệnh leo lên vá cánh buồm. Anh bắt đầu sợ hãi khi leo lên nên cứ nhìn xuống mạn thuyền. Sóng vẫn đánh dồn dập vào mạn thuyền, cơn sóng nào cũng to đến khiếp người. Nhìn thấy câu thủy thủ trẻ mất cân bằng suýt nữa rơi xuống biển, một thủy thủ đã có tuổi đứng phía dưới boong tàu la lớn: “Cứ nhìn lên trên, nhìn lên trên, chàng trai ạ!”

Chàng thủy thủ trẻ làm theo, quả nhiên lấy lại được cân bằng.

Giả sử có hai người cùng leo lên chung cư, một người phải leo lên tầng 6, còn người kia thì phải leo lên tầng 10. Khi leo đến tầng 6, người thứ nhất đã thở không ra hơi, luôn miệng nói không thể leo lên nữa. Còn người thứ hai thì vẫn còn sức leo tiếp, vì mục tiêu ám thị cho anh rằng: vẫn còn nửa đường nữa mới đến được mục tiêu, bây giờ không thể mệt được, nhất định phải ra sức leo tiếp.

Cụ thể hơn là câu chuyện thế này:

Một chàng trai sinh ra trong một gia đình biểu diễn xiếc rong, từ nhỏ anh đã bôn ba khắp nơi cùng với gia đình, nên thành tích học tập không tốt.

Một hôm, thầy giáo ra đề làm văn cho cả lớp với nội dung là “Lý tưởng của đời người”.

Chàng trai rất hưng phấn, viết đến 10 trang giấy, miêu tả chi tiết lý tưởng vĩ đại của mình là có một nhà hát biểu diễn của riêng mình. Anh nộp bài cho thầy giáo với sự tự tin tràn trề. Nhưng khi bài làm văn được trả, anh nhìn thấy trên đó không có điểm, chỉ có một dòng chữ: “Đến phòng làm việc của tôi”.

Tan học, anh đến tìm thầy giáo: “Tại sao bài của em không có điểm?”

Thầy giáo nhìn anh một lượt, nói: “Đó không phải là lý tưởng mà là nằm mơ giữa ban ngày. Em không có tiền, gia đình lại không giàu có, có thể nói là chẳng có gì cả. Xây nhà hát là một công trình rất lớn cần số tiền khổng lồ, em phải có tiền mua thiết bị và mời đoàn biểu diễn. Em đừng quá viễn vông. Nếu em đồng ý viết lại bài văn đừng quá viễn vông thì tôi sẽ cho điểm lại”.

Chàng trai cầm bài văn không có điểm của mình về nhà, suy ngẫm mấy ngày, sau đó hỏi ý kiến cha. Cha anh nói: “Con trai, đó là quyết định vô cùng quan trọng, con nhất định phải nắm giữ chủ ý của mình”. Thế là chàng trai nộp lại bài văn đó cho thầy và nói: “Dù không hợp lệ, không có điểm, nhưng em vẫn không từ bỏ mơ ước của mình”.

30 năm trôi qua, người thầy đó nghe nói có một đoàn xiếc nổi tiếng đến thành phố mình biểu diễn nên đã đưa học trò của mình

đi xem. Kết thúc buổi biểu diễn trong nhà hát sang trọng, giám đốc đoàn xiếc đến trước mặt khán giả và mời họ đến một nhà hàng lớn ở bên cạnh nhà hát. Người thầy nhìn thấy ông chủ của nhà hát và nhà hàng, ngạc nhiên, thì ra đó là người học trò mà mình đã không cho điểm bài văn viết về “Lý tưởng của đời người”.

Khi rời khỏi nhà hàng, người thầy nói với học trò đó: “Nhiều năm nay, thầy đã dội nước lạnh cho không biết bao nhiêu học sinh, nhưng chỉ có mỗi mình em là kiên trì với mơ ước lý tưởng của mình”.

Sự trưởng thành của học trò này đã chứng minh cho câu nói nổi tiếng của Shakespeare: “Không ai có thể vượt quá độ cao mà người đó muốn đạt được”.

downloadsachmienphi.com

Định luật cuộc sống “không đáng giá”
Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Một nhà sử học nổi tiếng người Mỹ từng nói: “Không ai thất bại vì té ngã hoặc đau thương, mà chỉ khi họ mất đi ý chí hoặc trở nên tiêu cực thì mới thất bại”.

Vào đầu thế kỷ XX, một nhà thần kinh học tự lái một chiếc thuyền độc mộc tiến vào Đại Tây Dương sống to hung dữ để tiến hành một cuộc thử nghiệm tâm lý chưa từng có và cái giá phải trả có thể là chính mạng sống của ông.

Ông cho rằng, chỉ cần có lòng tin vào chính mình, thì sẽ giữ được tinh thần và sức khỏe. Khi đó, cả đất nước đều dõi theo chuyến đi mạo hiểm của ông. Đã có hơn 100 dũng sĩ lái thuyền vượt Đại Tây Dương, nhưng đều thất bại, một đi không trở lại. Ông cho rằng, những người đó tử nạn không phải vì sức khỏe suy

yếu mà vì sự suy sụp tinh thần, vì sự sợ hãi và tuyệt vọng. Để chứng minh cho quan điểm của mình, ông đã bất chấp lời khuyên của bạn bè, tự tiến hành cuộc thử nghiệm này.

Trong chuyến hành trình, ông nhiều lần phải đối mặt với cái chết, thậm chí có khi còn bị ảo giác, cả người tê dại, hoặc có khi thật sự có cảm giác tuyệt vọng. Nhưng ý nghĩ đó vừa vụt lên thì ông lập tức la lớn tự trách mình: “Đồ nhu nhược, người muốn chết tại đây, vùi xác ở đây sao? Không, ta nhất định phải thành công!”

Trong cuộc sống bình thường, nếu đã không còn mục tiêu cụ thể để ta cố gắng, để chứng minh thì cuộc sống đó đã mất hơn một nửa ý nghĩa của nó. Có người đưa ra định luật “không đáng giá” với nội dung thế này: “Những việc không đáng làm thì không đáng để chúng ta làm cho thật tốt, thật hoàn hảo”. Định luật đó nghe có vẻ không đơn giản hơn, nhưng ta lại quên mất tầm quan trọng của nó. Định luật “không đáng giá” này phản ánh tâm lý của con người, nếu một người làm một việc mà tự cho rằng việc đó không đáng làm thì sẽ luôn giữ trạng thái ỳ lì, sự thành công sẽ giảm sút, cho dù có tiến bộ một chút thì họ cũng cảm thấy mình rất thành công.

Nếu không có mục tiêu, không có phương hướng, cả đời người sẽ phải bỏ ra một chặng đường “không đáng giá”, cũng giống như một con thuyền không bánh lái, cứ xoay tròn trên biển cả mênh mông để rồi cuối cùng trở lại điểm xuất phát. Hàng ngày ta cứ sống như ếch ngồi đáy giếng, không theo đuổi những điều xa hơn, cao hơn và cũng không có tầm nhìn xa rộng hơn, dù có thành tựu nhỏ, thì cũng chỉ là ly nước trong biển cả. Nếu không có mục tiêu, mà có được một chút thành công thì sẽ dương

dương tụt dốc, mất đi phương hướng mà mình đang đi và cả hướng tiến lên.

Do đó, những việc không đáng làm thì đừng bao giờ làm, những mục tiêu không đáng theo đuổi thì đừng bao giờ theo đuổi, cho dù khó mà cắt bỏ được, cũng đừng nên làm. Bởi vì những việc không đáng làm chỉ làm cho ta hao tổn thời gian và tinh thần, làm cho ta ngộ nhận rằng mình đã đạt được những mục đích nào đó, nhưng trên thực tế thì chỉ hài lòng với những ảo tưởng. Đồng thời khi phát hiện ra rằng ta chưa làm được những gì mà ta nên làm, thì ta đã mệt mỏi cả tinh thần lẫn thể xác.

Những thứ mà ta mua được với cái giá rẻ mạt thì cũng có một ngày ta sẽ phải trả với cái giá thật đắt. Nếu cứ phải làm những việc không đáng làm, chúng ta sẽ thấy mình đang rơi vào vực thẳm, vì có một âm thanh nói với ta rằng: Đừng nên bỏ dở, đừng nên thay đổi, dù gì thì chúng ta cũng đã làm được rất lâu rồi. Rõ ràng ta không thích người yêu của mình, nhưng vẫn cứ ở bên nhau, vì đã ở bên nhau từ rất lâu, thói quen làm cho chúng ta không muốn lựa chọn nữa.

Người xưa có câu: “Nước có vận, phát có thời, sĩ có chí”. Muốn sự nghiệp thành công, nhất định phải có một mục tiêu rõ ràng, hơn nữa phải tiến lên giành lấy bằng ý chí quyết tiến, chứ không phải theo kiểu tùy tiện qua được thì qua.

Những thứ mà ta cảm thấy phải giữ cho thật chặt, những thứ mà ta tình nguyện chịu khổ, thậm chí hy sinh tính mạng để giữ gìn, đó mới là mục tiêu thật sự của đời người. Có thể nó không đáng, nhưng không có nó, những thứ khác càng không đáng.

Mục tiêu là một nửa của sự thành công

Khi còn trẻ, Sở Văn Vương rất thích săn bắn. Ông vẫn luôn muốn tìm được một con ưng săn mỗi dưng mãnh để giúp mình khi đi săn. Thế là ông cho dán cáo thị khắp cả nước, trọng thưởng cho những ai dâng tặng con ưng giỏi săn mỗi.

Quả nhiên có một ngày, một người với vẻ phong trần đến bái kiến và hiến tặng ông một con ưng toát ra nét uy dũng, lông vũ bóng mượt đen tuyền, móng vuốt sắc nhọn, thật khác với những con ưng bình thường. Sở Văn Vương rất vui mừng, muốn sớm nhìn thấy con ưng mới của mình trở tài, nên đã tổ chức săn bắn ở khu đầm lầy nhiều mây mù.

Sở Văn Vương hạ lệnh cho đào rất nhiều hố, chôn nhiều chông nhọn và giăng rất nhiều lưới, nhiều bẫy để săn bắt thú, sau đó ra lệnh đốt lửa. Lập tức, khói mù xông lên ùn ùn, ánh lửa sáng cả bầu trời, muông thú bỏ chạy tán loạn. Sau một hồi hỗn loạn, con bị thương, con bị khối xông ngạt đến ngất, con rơi vào bẫy, con vướng vào lưới... Nhân lúc đó, các con ưng săn đều lần lượt vỗ cánh, tranh nhau xông tới bắt con mồi, rồi đến trước mặt chủ nhân chờ khen công. Nhưng không biết vì sao, con ưng mới được dâng lên lại chỉ vươn dài cổ, chăm chú nhìn cảnh tượng trước mắt, chẳng buồn chuẩn bị bắt mồi.

Sở Văn Vương rất thất vọng, gọi người hiến ưng đến hỏi: “Những con ưng khác của ta đều bắt được rất nhiều con mồi, chỉ có con ưng của người là chẳng có chút hành động gì, chẳng lập được chút công nào”.

Người hiến ưng giải thích: “Nếu con ưng này cũng giống như những con ưng bình thường khác, chỉ biết bắt những loài động vật

nhỏ như thỏ rừng, gà rừng thì làm sao thảo dân dám dâng tặng cho đại vương? Xin người hãy nhẫn nại chờ đợi nó thể hiện tài năng của mình”.

Cơn giận của Sở Văn Vương chưa nguôi thì bất ngờ một con chim khổng lồ xuất hiện bay trên bầu trời đầy mây mù. Toàn thân nó trắng toát, bay với tốc độ cực nhanh, nhìn không rõ hình dáng, loáng một cái đã không còn thấy bóng dáng nữa. Khi đó, đôi mắt của con ưng mới được dâng sáng lên nhìn khắp nơi, nó dang rộng đôi cánh vút bay và biến mất trên bầu trời trong chớp mắt.

Một lát sau, trời bỗng như đổ tuyết. Binh sĩ tùy tùng nhìn kỹ, thì ra đó là những sợi lông màu trắng muốt. Sau đó, một dòng máu tươi đổ xuống như mưa, mọi người đều ngẩn ngơ kinh ngạc. Cuối cùng, một con chim khổng lồ rơi âm xuống, đôi cánh phủ cả một vùng, áng chừng rộng hơn mười mét.

Thoạt đầu mọi người đều không biết đó là con chim gì, mãi sau một người học rộng hiểu nhiều cũng nhận ra và bẩm báo với Sở Văn Vương: “Đó là con chim đại bàng ạ!”. Sở Văn Vương vô cùng vui mừng, liền hậu thưởng cho người dâng tặng chim ưng.

Trước những việc mà những con chim ưng bình thường khác có thể làm, con ưng này lại chẳng làm, chỉ đến khi gặp đại bàng nó mới thể hiện tài năng của mình.

Rất nhiều người có tầm nhìn hạn hẹp, chỉ biết làm việc theo quy luật cứng nhắc, giống như những con ưng bình thường, vào trong những khu rừng nhỏ, chỉ nhìn thấy những loài chim nhỏ như công, nếu muốn có được những con đại bàng như vậy thì đương nhiên không thể.

Con người cũng thế, đặt mục tiêu cao cho mình cũng có nghĩa là đã đạt được một phần mục tiêu.

Cũng có người nói, làm việc chăm chỉ cần mẫn thì bảo đảm sẽ có thành công, nhưng trong thời đại ngày nay, chỉ dựa vào sự cần mẫn thôi thì không thể; điều quan trọng hơn là phải có một cái đầu sáng suốt để đặt ra và thực hiện một cách có hiệu quả mục tiêu của mình.

Chỉ khi có được mục tiêu phù hợp với mình, thì tiềm năng và hiệu suất sẽ được phát huy có hiệu quả hơn và kết quả cũng cao hơn. Nguyên nhân chính là:

1. Mục tiêu khiến cho công nhân viên cũng như người quản lý tập trung sức chú ý vào những nhân tố quan trọng nhất.

2. Mục tiêu sẽ điều chỉnh khả năng làm việc thật sự của từng con người, để tinh thần và sức lực của họ ngang bằng với độ khó của mục tiêu mà người quản lý và công nhân viên đã đặt ra.

3. Độ khó của mục tiêu sẽ làm tăng ý chí của con người, đó chính là sự bảo đảm "cố gắng làm việc trong thời gian dài cần phải có".

Có người tổng kết những nhân tố chính khi xác định mục tiêu gồm 5 chữ: SMART:

- Specific (Rõ ràng)
- Measurable (Có thể đo lường được)
- Action - oriented (Phương hướng hành động)
- Realistic (Thực tế)
- Time - related (Có thời gian biểu)

Cũng giống như khi ta nắm sợi dây buộc một cái bánh tét thì ta sẽ kéo được cả đòn. Phải xác định mục tiêu một cách khoa học thì mới nắm được yếu tố quan trọng nhất đi đến thành công, thu được hiệu quả gấp đôi so với công sức bỏ ra.

Trước khi bắt tay vào làm bất cứ việc gì, ta nên suy nghĩ theo phạm vi của mục tiêu lớn, như thế sẽ có hiệu quả hơn và cũng tiết kiệm được nhiều công sức hơn.

Không có thành công miễn phí

Một nữ sinh con của một gia đình giàu có là công chức nhà nước, đến đài truyền hình tìm việc làm thêm. Cha cô dẫn cô đến gặp người bạn của mình là chủ tịch tập đoàn đài truyền hình đó.

Cô đến phòng làm việc của chủ tịch tập đoàn theo đúng lời hẹn, hai người nói chuyện với nhau được vài phút, sau đó vị chủ tịch hỏi cô muốn tìm công việc gì. Cô nghĩ dù sao mình cũng chỉ làm cho có việc, nên buột miệng trả lời: “Tuỳ ý thôi ạ!”

Không ngờ, vị chủ tịch nghe xong nghiêm túc nhìn thẳng vào cô, nói: “Không có công việc nào gọi là tuỳ ý cả, con đường của thành công được trải bằng mục tiêu hẳn hoi”.

Trên đời không có công việc “tuỳ ý” và càng không có thành công nào được gọi là “tuỳ ý” cả.

Vào một năm nọ, trường đại học Harvard, Mỹ có một cuộc nghiên cứu thực tế, khi sinh viên tốt nghiệp ra trường, ai nấy đều bắt đầu tìm việc cho riêng mình, nhà trường sẽ tiến hành điều tra về mục tiêu sống của họ. Kết quả như sau:

27% sinh viên không có mục tiêu.

60% sinh viên có mục tiêu không rõ ràng.

10% sinh viên có mục tiêu rõ ràng nhưng là mục tiêu nhỏ, mục tiêu ngắn hạn.

3% sinh viên có mục tiêu rõ ràng và là mục tiêu lớn, cần thực hiện trong thời gian dài.

Trong vòng 25 năm, nhà trường luôn theo dõi nhóm sinh viên này. Kết quả cuối cùng là:

Nhóm 3% sinh viên họ luôn cố gắng không ngừng vì mục tiêu của mình, dường như đều trở thành những người thành công trong các giới, trong đó có người dẫn đầu một ngành nghề tinh anh trong xã hội.

Nhóm 10% không ngừng thực hiện mục tiêu ngắn hạn của mình, trở thành chuyên gia trong các lĩnh vực xã hội, tất cả đều thuộc giới trung lưu trong xã hội.

Nhóm 60%, sống và làm việc một cách ổn định bình lặng, nhưng không có thành tích gì đặc biệt, dường như tất cả đều ở tầng lớp trung hạ lưu.

Còn lại nhóm 27%, họ không có mục tiêu trong cuộc sống, nên cuộc sống rất vất vả, không như ý, hơn nữa thường oán trách con người, oán trách xã hội, chủ đề chung nhất của mọi lời oán trách chính là “Không cho họ cơ hội”.

Thực ra, sự khác biệt của họ chỉ là: 25 năm trước, một số biết tại sao mình phải tiến lên, còn một số khác thì không rõ hoặc không biết.

Cuộc sống khó tránh khỏi sự thay đổi, nhưng một người khi đã mất đi mục đích sống rõ ràng, việc gì cũng chỉ làm cho có làm, thì bức màn bi kịch sẽ hạ xuống nhanh hơn. Mỗi người ai cũng nên có mục tiêu của mình, nếu không cuộc sống sẽ trôi qua một cách chậm chạp và vô ích.

Một trong những bi kịch của rất nhiều người chính là họ không hề nghĩ rằng mình đang muốn làm gì. Có một số sinh viên vừa tốt nghiệp ra trường chạy đến công ty tuyển dụng, tràn đầy hy vọng và hỏi: “Tôi có bằng thư ký (thậm chí bằng thạc sĩ), công ty ông có vị trí thích hợp nào cho tôi không?”. Họ không biết mình có thể làm gì, cũng không biết muốn làm gì. Chả trách có những người tràn đầy nhiệt huyết, ôm mộng đẹp khi vừa mới bắt đầu nhưng khi đã qua tuổi 40 sự nghiệp vẫn chẳng có gì, đau khổ bi thương, thậm chí suy sụp tinh thần.

Một phóng viên hỏi giám đốc nhân sự một công ty lớn như sau: “Ông cảm thấy giới trẻ thời nay gặp phải vấn đề gì lớn nhất khi đi xin việc?”. Vị giám đốc đã tham gia không biết bao nhiêu cuộc phỏng vấn tuyển người, trầm ngâm và nói: “Họ không biết mình muốn làm gì, họ tốn thời gian và tâm trí để lựa chọn một bộ quần áo nhiều hơn là dồn tâm sức để chọn lựa công việc liên quan đến cả đời mình! Quần áo chỉ mặc được vài năm, thậm chí chỉ được vài tháng thì sẽ bỏ đi, nhưng tất cả hạnh phúc và bình yên trong tương lai của họ lại được quyết định bởi việc làm, điều đó làm cho người ta thật kinh ngạc!”

Trong cuộc sống chúng ta, vận mệnh đã giao quyền chọn lựa mục tiêu vào trong tay mình. Cho dù người bên cạnh ta ủng hộ cổ vũ ta nhiệt tình đến thế nào, dù ông trời có quan tâm đến ta thế nào, nhưng nếu ngay bản thân chúng ta cũng không rõ mình cần gì, thì làm sao thành công được?

Sự chọn lựa trước khi vào ngục

Thần thoại Hy Lạp có một câu chuyện thế này: Một ông thầy điêu khắc tỉ mỉ khắc dáng một cô gái xinh đẹp lên chiếc ngà voi. Ông dường như dồn hết cả tâm trí vào đó để cho cô gái trở nên xinh đẹp thoát tục, có thần lẫn có nét. Thượng đế cảm động, nên đã ban tặng cuộc sống cho nàng và nàng đã trở thành người bạn đời mà thầy điêu khắc hằng mong muốn.

Một câu chuyện khác có thật trong thời hiện đại:

Trong một vụ án tiền tệ gồm có một người Mỹ, một người Pháp và một người Do Thái cùng tham gia, cả ba đều bị bắt và bị giam trong tù 3 năm.

Trưởng giám ngục nói với họ: “Tôi có thể đáp ứng một yêu cầu cho mỗi người”.

Người Mỹ thích xì-gà, nên đòi 3 thùng xì-gà; người Pháp lãng mạn nhất, muốn có một người đẹp làm bạn; còn người Do Thái cần một chiếc điện thoại để có thể liên lạc với thế giới bên ngoài.

Ba năm sau, người đầu tiên được thả ra ngoài là người Mỹ, mũi miệng đều bị nhét đầy xì-gà, la lớn: “Cho tôi tí lửa, cho tôi tí lửa!”, thì ra hắn quên xin lửa.

Tiếp theo là người Pháp. Anh ta tay bồng một đứa bé, cô gái xinh đẹp tay dắt một đứa bé, còn bụng thì đang mang thai một đứa nữa.

Người đi ra cuối cùng là người Do Thái, anh ta nắm chặt tay người giám ngục nói: “Ba năm trong tù, tôi liên tục được liên lạc với bên ngoài, việc buôn bán của tôi không những không ngưng trệ mà ngược lại đã tăng lên 200%. Để cảm ơn ông, tôi xin tặng ông một chiếc xe Ford!”

Sự lựa chọn trong thế giới nội tâm chúng ta sẽ quyết định chúng ta được sống trong thế giới nào. Cuộc sống hôm nay được quyết định bởi sự lựa chọn của 3 năm trước, còn sự lựa chọn hôm nay sẽ quyết định cuộc sống của 3 năm sau.

Đó chính là nguyên tắc cơ bản của sự thành công, nó dường như có thể giải thích mọi hiện tượng trong cuộc sống. Thái độ của chúng ta đối với mọi người và môi trường xung quanh sẽ được phản ánh lại, người khác đối xử với ta thế nào sẽ được quyết định bởi thái độ của chúng ta đối với họ. Cũng chính vì vậy mà thế giới bên ngoài chính là một chiếc gương, nó phản ánh từng giây, từng phút bản thân chúng ta một cách rất chân thật. Nó không phản ánh hình tượng mà chúng ta khát khao vươn đến và cũng không phản ánh dáng vẻ nguy tạo của chúng ta, mà cuối cùng nó sẽ phản ánh cái "tôi" chân thật nhất của mỗi người. Cách thức mà thế giới báo đáp chúng ta có thể nói chính là một sự phản xạ về thái độ của chúng ta đối với bản thân và thế giới.

Người thành công chính là người không ngừng xem xét mình cần những gì. Người thất bại chính là những người chỉ luôn lãng phí thời gian cho những thứ mà mình không muốn. Kết quả, người thành công sẽ càng có nhiều thứ mà mình mong muốn, còn người thất bại thì thu hoạch ngày càng ít.

Xin hãy nhớ một điều rằng những thứ mà chúng ta luôn tâm niệm không quên sẽ trở thành hiện thực và sẽ dần dần lớn lên trong cuộc sống chúng ta.

Một người Mỹ tên là Henry, đã 30 tuổi rồi nhưng vẫn chưa có chút sự nghiệp trong tay, cả ngày chỉ biết than vãn.

Một hôm, anh gặp một nhà triết học. Nhà triết học biết được tình hình của anh, kinh ngạc nói: “Tôi đọc báo thấy có một tin nói rằng Napoleon có một đứa con riêng thất lạc ở Mỹ, người con riêng đó lại sinh ra một thằng con trai, hẳn có đầy đủ những đặc điểm của anh: người nhỏ nhắn, nói tiếng Anh giọng Pháp...”.

Henry nửa tin nửa ngờ. Anh nghiền ngẫm tờ báo đó vài ngày, cuối cùng cũng tin mình là đứa cháu ruột của Napoleon. Sau đó, anh thay đổi hoàn toàn suy nghĩ về mình. Trước đây, anh tự ti vì mình nhỏ con, nay anh lại cho đó là một ưu điểm: “Người nhỏ con thật tốt, ông nội ta cũng nhờ có hình dáng đó mà chỉ huy trăm ngàn quân mã”. Lúc trước, anh thấy giọng Anh của mình không chuẩn, nay anh lại cảm thấy tự hào! Khi gặp phải khó khăn, anh lại cho rằng: “Trong từ điển của Napoleon không có chữ “khó”. Cứ như thế, dựa vào tâm niệm mình là con cháu của Napoleon, ba năm sau, anh trở thành chủ tịch hội đồng quản trị của một công ty lớn. Sau này, anh mời người điều tra thân thế của mình, thì mới biết rằng mình chẳng phải là con cháu của Napoleon. Nhưng anh nói: “Bây giờ tôi có phải là con cháu của Napoleon hay không cũng không còn quan trọng nữa, điều quan trọng là tôi hiểu được một bí quyết thành công: Khi tôi có niềm tin, nó sẽ trở thành hiện thực”.

Xin hãy ghi nhớ nguyên tắc thứ hai: “Khi bạn có niềm tin, thành công sẽ phát sinh!”

Muốn thành công, chúng ta phải biết đặt mục tiêu vào trong lòng, lúc nào cũng phải suy ngẫm và điều chỉnh những việc phải làm. Chúng ta nhất định phải tin tưởng tuyệt đối, phải dứt khoát loại bỏ những điều phiền nhiễu không liên quan đến mục tiêu của mình.

Phương thuốc định vị mục tiêu

Thế chiến thứ hai, nước Mỹ sản xuất ra một loại ngư lôi được trang bị hệ thống tự động theo đuổi mục tiêu. Khi được bắn ra, ngư lôi này nhắm thẳng vào mục tiêu, nếu mục tiêu chuyển động hoặc thay đổi phương hướng, ngư lôi cũng sẽ thay đổi theo. Đó là một loại vũ khí có sức tàn phá lớn. Lúc này, nước Mỹ đang nằm trong thế sống còn, nên loại ngư lôi đó đã đem lại hy vọng cho nước Mỹ.

Nhưng rất ít người biết rằng, loại ngư lôi thông minh này được chế tạo theo nguyên tắc của não người. Nếu chúng ta hiểu rõ được bản thân, thì não sẽ sản xuất ra một số thứ khiến chúng ta nhắm vào một mục tiêu nào đó. Dù mục tiêu có di chuyển, hoặc môi trường thay đổi, thứ đó vẫn khiến chúng ta phải theo đuổi mục tiêu, tấn công vào mục tiêu.

Thứ đó là gì? [Download Sách Hay | Đọc Sách Online](#)

Đó là hệ thống định vị!

Có người nói, khi đã xác định mục tiêu và cố gắng theo đuổi nó, chỉ cần không bỏ cuộc giữa chừng thì chắc chắn sẽ thành công. Câu nói này cũng có cái lý của nó, nếu không kiên trì theo đuổi, không bao giờ thành công. Nhưng nếu xác định mục tiêu không hợp lý, muốn thành công, thì phải xác định mục tiêu lại từ đầu.

Thành công bắt nguồn từ sự nhận biết mình, mỗi người ai cũng sống trong sự hạn chế, bao gồm cả sự hạn chế của tính cách cá nhân. Chúng ta không nên chỉ nhấn mạnh khả năng sáng tạo của bản thân mà bỏ qua những hạn chế của sự thành công.

Khi xác định mục tiêu cho mình không hợp lý, đợi đến khi hiểu ra được thì thời gian đã nhuộm bạc tóc của mình. Đó chính là sự đau khổ nhất của đời người.

Có người có mục tiêu là làm ông chủ, nhưng trước khi xây dựng mục tiêu này nên đánh giá tính cách và môi trường của mình, xem có thích hợp làm ông chủ hay không. Nếu không thích hợp, dù một ngày nào đó có thành lập công ty, thực hiện được mục tiêu làm ông chủ, thì cũng không hưởng được niềm vui của sự thành công đó.

Ví dụ khác, mục tiêu là trở thành nhà ngoại giao, nhưng tính cách lại hướng nội, quan hệ giữa người với người chẳng đâu vào đâu, những người bạn thân thiết đều là những người im lặng ít nói, nên dù có tốn bao nhiêu công sức, thì khả năng đạt được mục đích cũng không lớn, chỉ bằng hãy đặt mục tiêu cho mình là làm người khác ngay từ đầu thì tốt hơn.

Mục tiêu vừa phải phù hợp với môi trường bên ngoài, vừa phải phù hợp với tính cách của mình, thêm vào đó là sự tìm tòi nghiên cứu, thì sự thành công chỉ còn là thời gian và cách thức mà thôi.

So với xã hội trước kia, chúng ta ngày nay càng phải nghiêm túc phân tích đặc điểm tính cách của mình, chọn lựa mục tiêu hợp lý hơn. Nếu tham vọng càng lớn thì càng phải thiết lập mục tiêu từ góc độ bản thân, phải một mình hoàn thành những công việc có tính mạo hiểm và độ khó cao. Nếu tính ỷ lại của mình cao thì càng phải tham gia những công việc mang tính tập thể, để mục tiêu của mình hoà nhập vào trong mục tiêu của tập thể.

Phải có những quy hoạch và định vị như thế thì mới kiên trì giữ vững được mục tiêu, mới cảm thấy công việc của mình đáng được làm, giữ được nhiệt tình khi gặp phải khó khăn trắc trở.

Do đó, nên tỉnh táo nhận rõ tính cách của bản thân, từ đó xác định mục tiêu của mình trong xã hội, như vậy dù có đóng vai trò gì cũng đạt được thành công mà mình mong muốn.

Trong mắt anh chỉ có mỗi mình em

Kỷ Xương đến nhờ Phi Vệ dạy bắn tên, Phi Vệ không hề dạy kỹ xảo, nhưng lại yêu cầu Kỷ Xương tập trung vào mục tiêu mà không được chớp mắt. Kỷ Xương học mất 2 năm, luyện đến mức dù cho mũi tên có đâm thẳng vào mắt cũng không chớp mắt.

Phi Vệ lại yêu cầu Kỷ Xương tập luyện nhãn lực, mục tiêu là phải nhìn rõ và phóng to những mục tiêu nhỏ như đang ở rất gần. Kỷ Xương luyện mất 3 năm, cuối cùng cũng có thể nhìn con rận to như cái bánh xe.

Phi Vệ biết được kết quả, cảm thấy rất hài lòng với người đệ tử này nên đã dạy anh ta cách bắn tên.

Kỷ Xương chỉ học vài ngày, giương cung lên là bắn xuyên qua con rận nhỏ một cách dễ dàng.

Bí quyết của thành công chính là nắm bắt không buông mục tiêu, từ đó phát huy tối đa tiềm năng của bản thân.

Một nhà triết học từng nói: “Nghệ thuật sáng suốt nhất chính là nghệ thuật biết rõ nên lược bỏ những thứ gì”. Trong mắt một người chỉ biết theo đuổi mục tiêu của mình, thì không gì rõ ràng

hơn mục tiêu của họ, do đó, họ sẽ nhắm thẳng vào mục tiêu của mình mà tiến lên, không bị quấy nhiễu bởi những người và những việc không quan trọng.

Trong môn quản lý có một định lý đồng hồ rất nổi tiếng: Khi một người chỉ có một cái đồng hồ thì sẽ biết được hiện giờ là mấy giờ, còn người có hai cái đồng hồ thì không thể xác định được thời gian. Hai cái đồng hồ không hề cho người xem một thời gian chính xác, mà ngược lại chỉ làm cho người xem đồng hồ mất đi lòng tin về thời gian.

Định lý đó cũng cho chúng ta biết rằng một người không thể sử dụng một lúc hai phương pháp khác nhau, cũng không thể xây dựng hai mục tiêu khác nhau trong cùng một lúc. Nếu không, họ sẽ hành động rất lộn lộn. Và khi chỉ có một mục tiêu, ta mới phát huy được khả năng siêu nhiên của mình.

Chẳng hạn như trong môn cử tạ, đã từng có lúc 500 kg là mức tối đa, không ai có thể vượt qua, thế nhưng tại một đại hội Olympic, một vận động viên cử tạ đã phá kỷ lục cũ và lập kỷ lục thế giới mới với mức 499 kg và đoạt được giải nhất. Nhưng không bao lâu sau anh mới được biết: Anh đã tự phá kỷ lục của mình. Thì ra, do nhầm lẫn của nhân viên, trọng lượng mà anh nâng được đã vượt qua 500 kg, không ai có thể tưởng tượng được rằng con người có thể vượt qua con số này. Nhưng một khi mục tiêu đã được xác định hết sức rõ ràng thì tiềm năng của con người sẽ được phát huy đến mức tối đa.

Do đó, khi mục tiêu đã rõ ràng, cho dù trước đây ta cứ cho rằng mục tiêu đó không thể thực hiện được, thì ta vẫn có khả năng thực hiện.

Xác định mục tiêu phải cẩn thận sáng suốt, cũng có thể là sẽ mệt mỏi và mâu thuẫn. Nhưng dù có trải qua bao nhiêu đau khổ, thì cũng xứng đáng, vì con người khi đã tin vào một thứ gì đó thì mới có tâm trạng tích cực để thực hiện. Chỉ khi xác định được mục tiêu, chúng ta mới có sự thôi thúc âm thầm từ trong tim, từ đó phát huy toàn bộ tiềm năng, tìm được con đường chính xác, tìm được phương tiện công cụ có ích để thực hiện nó.

Một người được mệnh danh là Thần cổ phiếu, khi 11 tuổi đã mượn tiền dành dụm của chị mình đi mua 3 cổ phiếu của “Công ty dịch vụ thành phố” với giá 35 USD một cổ phiếu. Không bao lâu sau cổ phiếu giảm xuống còn 27 USD. Người chị lo lắng sợ tiền dành dụm của mình tan theo mây khói, ngày nào cũng trách em trai đã lừa mình. Sau đó cổ phiếu dần dần lên giá với mức 40 USD một cổ phiếu, anh bèn nhanh chóng bán đi để lời được 5 USD cho mỗi cổ phiếu. Nhưng cổ phiếu của công ty đó liên tục lên giá, đến mức 200 USD. Từ sự kiện đó, cả đời anh luôn tuân thủ nguyên tắc:

Thứ nhất, xây dựng mục tiêu phải thông qua sự suy ngẫm kỹ càng và tính toán tinh tế.

Thứ hai, khi đã xây dựng được mục tiêu, tuyệt đối không dễ dàng buông xuôi và thay đổi, nhất là đối với mục tiêu quan trọng.

Nói chung, những người quá chú tâm vào những mục tiêu nhỏ sẽ cảm thấy mình bất lực trước những mục tiêu lớn. Do đó phần lớn những gì được gọi là mục tiêu thì sau khi ta đã vượt qua giai đoạn đó, chúng sẽ không còn được gọi là mục tiêu nữa. Chỉ có một mục tiêu lớn được xây dựng nghiêm túc, nó mới thúc đẩy bản thân chúng ta không ngừng vươn lên.

Nói tóm lại, chúng ta nhất định phải tập trung tinh thần và sức lực vào mục tiêu mà ta sẽ được đền đáp nhiều nhất, cố gắng hết mình và không hao tổn thời gian cho những mục tiêu không có lợi cho sự thành công. Một khi đã xây dựng được mục tiêu thì nó sẽ trở thành sức mạnh nội tâm nhằm vào một hướng duy nhất. Chỉ có như thế, ta mới vượt ra khỏi sự tầm thường và không bị đào thải khỏi cuộc sống quá sớm. Khi chúng ta có được mục tiêu, hãy nói với nó rằng: “Anh chỉ có mỗi mình em”.

Thoát khỏi lưới nhện trong lòng

Muốn định vị và thực hiện mục tiêu cả đời mình, nhất định phải loại bỏ sự quấy nhiễu bởi những chuyện nhỏ nhặt, thoát khỏi lưới nhện trong lòng.

Một con muỗi bay lượn lơ trong góc nhà, rất dễ bị vướng vào chiếc lưới nhện, nhưng khi đã vướng vào rồi thì nó sẽ phát hiện, càng vùng vẫy càng bị dính chặt vào lưới và kết quả cuối cùng hoặc bị giam đến chết trên lưới hoặc trở thành miếng mồi của nhện.

Muỗi chỉ là động vật bậc thấp, chỉ cần một tấm lưới nhện nhỏ nhỏ cũng đủ để chấm dứt tất cả ước mơ và niềm vui trong cuộc đời. Nhưng con người chúng ta lại là động vật bậc cao, bạn có nghĩ rằng một ngày nào đó cũng bị dính vào lưới nhện không thể nào tự thoát ra được?

Có người sẽ nói đó chỉ là chuyện đùa, là hơi thậm xưng, nhưng không phải như vậy. Thế giới tự nhiên đương nhiên không có chiếc lưới nhện nào có thể bẫy được chúng ta. Nhưng khi đi sâu vào thế giới tinh thần, có bao nhiêu người có thể khẳng định mình

không bị vướng vào chiếc lưới nhện vô hình, muốn cử động cũng không được?

John định bay từ New York sang Boston. Anh vào sân bay mua vé, thấy vẫn còn vài phút anh đi đến chiếc máy cân nặng, bước lên, bỏ một đồng xu vào, màn hình hiện ra hai hàng chữ: “Anh tên John, nặng 188 pound và anh đang đợi chuyến bay từ New York sang Boston lúc 2 giờ 20”.

Anh kinh ngạc vì không khác gì sự thật, anh cho rằng đó là trò đùa. Anh lại bước lên lần nữa, bỏ một đồng xu khác vào, màn hình vẫn hiện ra hai dòng chữ: “Anh vẫn là John, vẫn nặng 188 pound và anh vẫn còn kịp lên chuyến bay đi Boston lúc 2 giờ 20”.

Anh càng nghi ngờ hơn. Bất ngờ, anh nghĩ ra một kế để đùa với chiếc máy cân nặng, quyết định thử xem sao. Anh chạy vào phòng thay đồ, thay bộ đồ trên người, rồi bước lên chiếc cân, bỏ một đồng xu vào.

Lần này, màn hình hiện thêm vài chữ: “Anh vẫn là John, vẫn nặng 188 pound, nhưng anh đã không kịp chuyến bay đi Boston lúc 2 giờ 20”.

Trong cuộc sống cũng như trong công việc, không biết có bao nhiêu người lãng phí thời gian và tinh thần cho những công việc không đáng như John.

Nhìn những người xung quanh, không ít người vui vẻ vô tư nói về những chuyện nhỏ nhoi không đâu của mình như: hôm nay có người mời, ăn được những món gì, ngày mai chuẩn bị đi đánh bài với ai, cấp trên được lên chức, vợ của bạn thì được lên chức, con cái mình thì quậy phá. Trong 100 câu, có đến 99 câu chẳng đâu vào đâu.

Lại nhìn thêm lần nữa, bạn sẽ thấy, có rất nhiều người luôn oán thán về những chuyện như: đi làm vừa mở miệng ra là món ăn sáng chẳng ngon, taxi thì luôn đi đường vòng, sau đó lại chê nước sôi không đủ độ nóng, trà thì không có mùi vị, gọi điện thoại thì trách đối phương sao lâu quá mới nghe điện thoại, khi tán gẫu thì lại nói ai đó không có nghĩa khí, ai đó quá keo kiệt, ai đó trang điểm như yêu tinh, quán nào không ngon...

Tóm lại, ngoài những chuyện nhỏ nhặt tầm thường, tất cả mọi thứ đối với họ đều là cơn ác mộng không thể nào chịu đựng nổi.

Những lời oán trách vô vị đó chính là chiếc lưới nhện trong lòng chúng ta: cứ xem những chuyện nhỏ nhặt bên mình là những việc quan trọng nhất, không có mục tiêu đời người, mà luôn tất bật bận rộn vì những chuyện không đâu.

Khi không có mục tiêu thì tình lưới biếng sẽ xuất hiện, tinh thần và sức lực cũng không có chỗ để phát huy, những tâm trạng tiêu cực bắt đầu sinh sôi...

Một người thợ săn đưa 3 con trai của mình đến sa mạc săn linh dương.

Đến nơi, thợ săn hỏi con trai lớn: “Con nhìn thấy gì?”

Con trai lớn trả lời: “Con nhìn thấy súng săn, linh dương và có một sa mạc mênh mông”.

Thợ săn già nhìn khắp một lượt, lắc đầu nói: “Không đúng”.

Thợ săn già lại hỏi con trai thứ hai câu đó. Con trai thứ hai trả lời: “Con nhìn thấy cha, anh hai, em út, súng săn, linh dương và cả sa mạc nữa”.

Không ngờ, ông thợ săn già vẫn lắc đầu: “Không đúng”.

Thế là ông nhìn con trai út của mình với chút thất vọng, đó là đứa con kém thông minh nhất. Đứa con út vẫn trả lời với giọng bình thản như mọi khi: “Con, con chỉ nhìn thấy linh dương”.

Ông thợ săn vui mừng đặt tay lên đầu con trai út khen: “Đúng rồi”.

Chỉ khi nhìn thấy mục tiêu, đôi mắt lanh lợi của chim ưng mới mở to, sau đó xông thẳng vào con mồi ở nơi xa xôi đó, tập trung mắt nhìn vào nó.

Con người cũng thế, chỉ khi sức mạnh nội tâm tìm được điểm đột phát thì cuộc sống mới không trôi dạt, không mục đích, không lãng phí cuộc đời của mình trên chiếc mạng nhện và quặng vàng vô giá trong lòng sẽ được khai quật, sử dụng một cách có ích.

Mục tiêu là một sự tưởng tượng, nhưng nó lại là sự tưởng tượng phong phú nhất, giúp cho chúng ta khắc phục sự sợ hãi, giúp chúng ta kiếm được nhiều tiền hơn, hưởng thụ cuộc sống khỏe mạnh, giàu có và vui vẻ hơn.

Con người không lo xa tất có nỗi ưu phiền. Điều đó có nghĩa: Khi có mục tiêu, ta mới thoát ra khỏi những chuyện lặt vặt trong cuộc sống, để bước vào tương lai, thoát khỏi những phiền não trước mắt.

Chương 2

HÀNH ĐỘNG

Ướt qua bản thân - Thay đổi hiện tại

Đời người không phải lúc nào cũng là những trận cầu hay, nhưng người hùng mạnh thật sự lúc nào cũng có thể phát huy.

Thành công kiểu lên lửa

Một công ty ra một đề thi tuyển nhân viên thế này:

Trong một buổi vũ hội, mỗi người đội một chiếc nón. Chỉ có 2 màu trắng và đen, cái màu đen có ít nhất một cái. Ai cũng nhìn thấy màu nón của người khác nhưng không thấy cái của mình.

Người chủ trì để mọi người nhìn thấy chiếc nón của những người khác, sau đó tắt đèn, nếu ai cho rằng nón của mình là màu đen thì tự tát tai một cái. Tắt đèn lần thứ nhất, không có âm thanh

gì cả. Thế là lại bật đèn, mọi người được nhìn thêm một lượt, khi tắt đèn vẫn không có âm thanh gì. Đến khi tắt đèn lần thứ 3, mới có tiếng tát tai lớp bộp vang lên.

Vấn đề là: Có ít nhất bao nhiêu người đội nón màu đen?

Ba người!

Câu chuyện này chứng tỏ, chỉ có hiểu rõ bản thân, biết được điểm khởi đầu và mục tiêu của mình thì mới tiến đến được thành công. Người không có mục tiêu, thì căn bản không có thành công gì đáng nói. Còn những người luôn dắc ý khi đạt được mục tiêu nhỏ trước mắt thì chỉ luôn luôn thất bại.

Dựa theo những điểm khác nhau và những thành tựu cuối cùng mà họ đạt được, ta có thể quy con người thành 3 dạng sau: Dạng môi lửa, dạng bùng nổ và dạng tên lửa.

Dạng môi lửa đại diện cho phần lớn mọi người, cả đời họ không ngừng đốt cháy, còn cuối cùng chẳng có cơn bộc phát và toả sáng nào.

Đối với dạng người này, họ không có sự phân biệt giữa giai đoạn tiềm ẩn và thời kỳ hưng thịnh, hôm nay và hôm qua chẳng khác gì nhau, ngày mai và hôm nay cũng không có gì khác biệt. Cả đời họ cứ bận rộn, không biết tích lũy sức mạnh, do đó cũng không thể nói gì đến sự toả sáng và bay cao, ví như làm sư một ngày thì gõ chuông một ngày.

Cuộc đời của người dạng bùng nổ cũng không có sự phân biệt giai đoạn, nhưng lại bùng phát được một hai lần trong đời nhờ vào sự bùng nổ bất ngờ trong cuộc sống, còn độ toả sáng và uy lực của những lần bùng phát thì được quyết định bởi lượng thuốc nổ ban

đầu. Chỉ sau khi có đủ lượng thuốc nổ, họ sẽ tự bùng nổ, nhưng bùng nổ xong thì chỉ biến thành một làn khói, sau đó im lặng không còn gì nữa cả.

Một số thanh niên tài năng bước vào xã hội với lòng nhiệt huyết vô bờ, đời non lấp biển, đạt được một số thành tựu với nhiệt huyết hừng hực của tuổi trẻ, thực hiện được một lần toả sáng. Nhưng họ lại không phát huy tiếp sức mạnh mà ngủ quên trên chiến thắng, tỏ ra đắc ý không thôi, hoặc vừa gặp phải một chút trắc trở đã chịu không nổi, không thể đứng dậy sau thất bại, cuối cùng chẳng có được thành tựu gì.

Nói chung, những người quá nhút nhát, tham lam sẽ chọn cuộc sống theo tuýp mỗi lửa, còn người hữu dũng vô mưu thì lại mù quáng chọn lựa cuộc sống dạng bùng nổ. Nhưng cuộc sống thì không tiến lên một cách mù quáng, cũng không phải đè nén sức mạnh nguyên thủy và cuộc sống con người cũng không chỉ có hai cách này.

Tất cả những người thành công đều có cuộc sống như dạng tên lửa. Cuộc sống của dạng người này bay thẳng lên bầu trời như chiếc tên lửa, họ chọn lựa phương hướng và phân công khác nhau trong những giai đoạn khác nhau, đồng thời từ đầu đến cuối luôn giữ được sự kiên định như núi và sự linh hoạt như nước, để thăng hoa giá trị của mình.

Giai đoạn thứ nhất là giai đoạn tiềm ẩn. Đó là giai đoạn nạp thuốc nổ, tĩnh lặng suy ngẫm và tìm kiếm cơ hội đời người. Trong giai đoạn này, con người ở vào thế chưa được đắc ý, không phát huy được sức mạnh của mình do sự hạn chế của tình thế, nên phải ẩn mình, tu dưỡng tâm tính, tích lũy thực lực, chờ đợi thời cơ, thậm

chí phải ngâm đắng nuốt cay, nằm gai nếm mật, nhẫn nhịn chịu đựng những gì mà người khác không thể chịu khi gặp phải sự bất lợi, như thế mới làm được những gì mà người khác không thể làm.

Giai đoạn thứ hai là giai đoạn mưu sự, đó là giai đoạn nắm bắt thời cơ để mỗi lửa. Giai đoạn này phải tích cực tiến lên, triển khai hoài bão của mình, nhưng lại không được quá lộ liễu, quá vội vã. Nếu lực lượng không đủ mạnh, không chịu nổi gió táp mưa sa, thì phải hành động cẩn thận, tiến dần theo trật tự kỷ càng.

Giai đoạn thứ ba là giai đoạn bay cao, phải thể hiện tất cả những gì đã được học, hành động nhanh nhạy, nắm chặt quyền chủ động trong tay, thừa thắng xông lên, đánh tan những cục diện đầy những giáo điều vô ích và đốt cháy toàn bộ sức mạnh vốn có.

Giai đoạn thứ tư là giai đoạn hưng thịnh, là đỉnh điểm trong lịch sử con người, đỉnh là sự bắt đầu đi xuống. Lúc này nên suy nghĩ đến việc thoát khỏi những thành tựu mà mình đã đạt được, giảm nhẹ gánh nặng đời người, chuẩn bị "lui bước giang hồ", chủ động nhường lại địa vị, lợi ích, công lao, danh dự cho người kế thừa, tự giác bước vào giai đoạn ẩn lui, nếu không lịch sử công cao hiển hách, vang danh khắp thiên hạ làm sao được tái diễn.

Cuối cùng là giai đoạn ẩn lui, đồng nghĩa với việc rút lui hoàn toàn, để chuẩn bị cho lần nhảy vọt sau, chuẩn bị nắm bắt cơ hội để vùng dậy một lần nữa.

Trong 5 giai đoạn này, người thành công tích lũy, thăng hoa lại tích lũy, lại thăng hoa cho đến phút cuối cùng trong đời. Họ không mơ tưởng một bước lên trời, mà bắt đầu lại từ đầu, từng bước từng bước đi lên, không ngừng tích lũy kinh nghiệm trong quá trình thăng hoa.

Vua xe hơi Ford đã nói: “Nếu một người tự cho rằng đã có nhiều thành tựu rồi không cần tiến lên nữa thì thất bại của anh ta sẽ xuất hiện ngay trước mắt. Rất nhiều người tranh giành phần đầu ngay khi bắt đầu, nhưng khi đã đổ ra không biết bao nhiêu mồ hôi nước mắt, con đường phía trước đã dần hé mở thì họ lại dương dương tự đắc, bắt đầu thả lỏng bản thân, thế là thất bại theo đuổi ngay đến họ. Khi bị té ngã, họ không thể đứng lên được”.

Con người thuộc dạng tên lửa lúc nào cũng tự bổ sung cho mình, tích lũy sức mạnh và biết mượn sức mạnh bên ngoài để thăng hoa khi thời cơ đến, cuối cùng đạt được độ cao mà những người khác không thể vươn đến được trong cuộc sống cũng như trong sự nghiệp.

Kết bạn xa đánh thù gần

Khi mục tiêu là phương hướng cho tương lai và rất có tính thách thức, thì đó chính là lúc nó có hiệu quả nhất. Điều này có nghĩa: thứ nhất, chỉ khi có một mục tiêu duy nhất thì ta mới chuyên tâm hành động; thứ hai, nếu đề cao quá mức mục tiêu thì cuối cùng ngay cả mức thấp nhất cũng không đạt được.

Bạn có bao giờ để ý đến chiếc rổ trong môn bóng rổ không? Tại sao hiện nay chiếc rổ đó lại như vậy, mà không cao đến 2 tầng lầu, hoặc cao ngang chiều cao của một người? Cũng chẳng khó tưởng tượng, nếu chiếc rổ cao đến 2 tầng lầu thì chẳng ai có thể ném vào rổ được và cũng sẽ không có người ngóc đến nỗi tham gia trò chơi đó; tuy nhiên, nếu chiếc rổ chỉ cao cỡ một người thì không cần hao tổn chút sức lực nào cũng ném được vào rổ, như thế thì chẳng có chút cạnh tranh nào hết.

Chiều cao của chiếc rổ nói với chúng ta rằng, mục tiêu “nhảy một cái, vừa đúng tầm” có sức lôi cuốn nhất, con người sẽ luôn nhiệt tình theo đuổi mục tiêu đó. Do đó, muốn phát huy tính tích cực của mình, ta phải xây dựng một mục tiêu có độ cao vừa tầm thôi.

Thuật ngữ ngoại giao có một câu rất nổi tiếng: “Kết láng giềng xa, đánh kẻ thù gần”. Đó là vì những nước cách xa sẽ có ít lợi ích xung đột, mâu thuẫn ít, còn những nước láng giềng thì xung đột lợi ích nhiều, mâu thuẫn lớn. Còn đối với bản thân mỗi chúng ta, mục tiêu lớn nhưng hơi xa xôi đương nhiên có một khoảng cách với hiện tại trước mắt, còn những mục tiêu nhỏ tuy chẳng ra gì nhưng cũng quyết định hoàn cảnh và hướng đi trước mắt.

Có một câu chuyện thế này:

Trong một buổi chiều sớm, Tề Vương tình trọng nói với các đại thần: “Nước ta nằm giữa nhiều nước mạnh, vấn đề quân đội phòng bị năm nào cũng phải làm cho tốt. Lần này trẫm nghĩ ra một hành động lớn để giải quyết triệt để vấn đề này”.

Mưu thần Ngải Tử bước lên hỏi: “Không biết đại vương có dự tính gì ạ?”

Tề Vương nói: “Trẫm muốn điều động một lượng lớn tráng đinh, xây dựng một đoạn tường thành dọc đường biên giới nước ta. Bức tường thành này bắt đầu từ Đại Hải, đi đến Thái Hành, nối liền núi Hoàn Viên đến Võ Quan dài 4000 dặm, để ngăn cách với các nước mạnh. Như thế, nước Tần sẽ không thể tấn công phía tây nước ta, nước Sở cũng khó mà uy hiếp phía nam nước ta, nước Hàn nước Ngụy cũng không dám quấy nhiễu nước ta. Các khanh nói đó chẳng phải là một việc rất vĩ đại, rất có giá trị sao?”

Ngải Tử nói: “Đại vương, không biết bá tánh có chịu đựng nổi công trình to lớn này không?”

Tề Vương nói: “Đúng vậy, bá tánh xây thành quả thật phải chịu nhiều khổ cực, nhưng làm thế sẽ giảm được rất nhiều tai họa do chiến tranh mang lại, như thế ai mà không ủng hộ chứ?”

Ngải Tử trầm ngâm giây lát rồi chân thành bẩm lại với Tề Vương: “Sáng sớm hôm qua trời đổ tuyết, trên đường vào điện dự buổi chầu sớm, thần nhìn thấy một người ở trần sắp bị chết cứng mà vẫn ngồi hát ca ngợi ông trời. Thần thấy rất lạ nên hỏi hắn sao lại làm thế. Hắn nói: “Ông trời cho rơi trận tuyết này thật tốt, có thể đoán rằng năm sau sẽ được bội thu lúa mạch, tôi sẽ được ăn lúa mạch với giá rẻ. Nhưng năm sau lại cách xa tôi quá, trước mắt tôi sắp bị chết cứng rồi!”. Đại vương, thần cho rằng, chuyện này cũng giống như việc xây tường thành của đại vương, lão bá tánh hiện giờ phải sống cảnh no bữa sáng nhưng chẳng biết bữa tối ăn gì, thì làm sao dám mơ tưởng tương lai sẽ có phúc lớn như thế? Họ còn không biết có đợi đến ngày xây xong tường thành hay không và ai sẽ là người được hưởng thụ cuộc sống an bình mãi mãi này đây?”

Khi suy ngẫm vấn đề, quy hoạch đời người, ta nhất định phải nắm được những thứ căn bản nhất trong cuộc sống. Phải biết phân biệt chính hay phụ, chậm hay gấp, phải suy nghĩ đến tương lai và cũng phải lo ở trước mắt. Nếu không, mục tiêu có to hơn nữa thì cũng chỉ là ảo tưởng. Nếu nhìn không rõ việc gì cần làm gấp, không phân biệt rõ ràng chính phụ thì có thể sẽ đưa ra những quyết định sai lầm và cuối cùng đi đến thất bại.

Quyết tâm thay đổi hiện tại

Những người thành công, khi chọn lựa mục tiêu, họ luôn vươn xa tầm mắt. Khi đã chọn được họ bắt đầu tiến dần từ gần đến xa, cuối cùng lập nên sự nghiệp của riêng mình.

Một đôi vợ chồng bị lạc đường trong thôn, họ thấy một ông lão, thế là ngừng lại hỏi: “Ông ơi, ông có thể nói cho chúng cháu biết con đường này đi đến đâu không ạ?”. Ông lão nói không chút đắn đo: “Các cháu ạ, nếu đi đúng hướng, thì con đường này sẽ đi đến mọi nơi trên thế giới”.

Có thể bạn đã đi đúng con đường mình chọn, nhưng bạn lại đứng yên không di chuyển, thì cũng xem như bạn bị lạc đường. Bắt đầu từ điểm xuất phát, bạn cứ đi theo bất cứ con đường nào mà bạn cho là chính xác thì đều đi đến điểm đích thành công với điều kiện là bạn phải bước trên đôi chân của mình. Tương lai luôn rất khó đoán, còn quá khứ thì đã tan biến và đã chìm sâu, chỉ có hiện tại mới thật sự có tầm ảnh hưởng và làm nên chuyện, nếu không nhìn rõ con đường dưới chân thì chúng ta chẳng đi đến đâu cả.

Khi gặp khó khăn, rất nhiều người sẽ bất mãn với hiện tại, nhưng lại lấy tương lai và quá khứ làm cái cớ. Họ chăm chú vào quá khứ khi đối mặt với khó khăn của hiện tại và mượn quá khứ làm cái cớ để nói rằng đó là sự thiếu sót sai lầm do quá khứ để lại, để rồi ôm khư khư thái độ hoài nghi, khoanh tay đứng nhìn. Cũng có người ôm ấp giấc mơ về tương lai, chỉ hướng về tương lai, đợi đến tương lai mới thực hiện.

Những người này có điểm chung là: không chịu nắm bắt hiện tại, đợi đến tương lai mới thực hiện. Giống như một câu nói nổi

tiếng: “Có người quyết tâm thay đổi tương lai nhưng lại không quyết tâm thay đổi hiện tại”.

Ngày xưa, có một hoà thượng nghèo khổ và một hoà thượng giàu có sống ở Bắc Hải.

Một hôm, hoà thượng nghèo nói với hoà thượng giàu: “Tôi dự định đi Nam Hải bái kiến Quan Âm, huynh thấy sao?”

Hoà thượng giàu nói: “Từ đây đến Nam Hải xa đến ngàn dặm, đệ đi bằng gì?”

Hoà thượng nghèo nói: “Đệ chỉ cần một bình nước, một cái chén là đủ”.

Hoà thượng giàu giải thích: “Mấy năm trước ta cũng dự định mua con thuyền đi Nam Hải nhưng đến giờ vẫn chưa đi được, hay là đệ đừng đi nữa!”

Một năm sau, hoà thượng nghèo từ Nam Hải trở về, nói lại những lời giáo huấn của Nam Hải Quan Âm cho hoà thượng giàu nghe, hoà thượng giàu rất xấu hổ.

Có gì vững chắc hơn mảnh đất mà ta đang đứng? Có gì trực tiếp gần gũi hơn hiện tại? Không tích cực nắm bắt, vun trồng cho hiện tại thì lấy gì để trông chờ vào vụ bội thu của tương lai? Khi tất cả đã trở nên đen tối, ta chẳng thể thấy được đoạn đường phía sau và cả đoạn đường phía trước, cũng như quá khứ và tương lai, chúng ta cũng nhìn không thấy bất không được.

Vậy chúng ta phải làm gì?

Đương nhiên là: “Hãy nhìn dưới chân!”

Sở dĩ rất nhiều người không thể thay đổi tương lai chỉ vì họ không quyết tâm và không đủ nghị lực để thay đổi hiện tại. Muốn

đạt được mục đích lớn ư? Vậy thì bắt đầu ngay từ bây giờ, hãy nhìn cho kỹ con đường dưới chân mình, xem có gì đang cản bước chúng ta tiến lên phía trước, chẳng hạn như một số thói quen xấu, sau đó thì tìm cách loại bỏ nó.

Sự thay đổi tích cực phương cách sống thường đem lại những cơ may cho bạn. Cơ may và sự thành công luôn như hình với bóng, thậm chí cơ may quyết định cả thành công, cũng như người xưa từng nói: “Vận đi vàng thành sắt, thời đến sắt thành vàng”. Phần lớn những người thành công đều là những người may mắn luôn gặp cơ may. Nhưng đối với họ, họ không ngồi chờ đợi cơ may như ôm cây đợi thỏ, mà họ chủ động nắm bắt hoặc sáng tạo từng cái mà luôn bị người ta xem thường là “hiện tại”.

Rất hiếm người không được cơ may để ý đến trong suốt cả đời người, nhưng người nắm bắt được thì rất ít. Có nhiều người không hề lập kế hoạch cho cả đời của mình, mà thường bị che mắt bởi danh lợi ngắn ngủi và sự sung sướng không thật, do đó khi vận may thật sự bay đến bên cạnh thì không kịp bắt giữ.

Thật ra từng cử chỉ, từng lời nói, từng hành động đều liên quan đến cơ may. Có thể chỉ nhờ một câu nói vu vơ nào đó, hoặc chỉ một lần gặp gỡ sẽ tạo nên con đường rộng thênh thang và cũng có thể chỉ một bài văn rung động lòng người cũng thay đổi hoàn toàn hướng đi của mình.

Muốn thực hiện mục tiêu đã chờ đợi không biết bao lâu trong tương lai thì hãy bắt đầu phát huy sức sống của bản thân ngay từ bây giờ, hãy gạt đi sự chờ đợi vô ích, hãy bình tĩnh mở rộng lòng mình, lựa chọn phương hướng thật sự, để cho bản thân tràn đầy sức sống và dũng mãnh như con báo đang tìm mồi.

Nắm bắt cho thật chặt và thật chính xác trạng thái hiện tại của mình! Kiểm soát nó, cũng như thế giới đang kiểm soát chúng ta, đồng thời cũng không quên kiểm tra góc độ chọn lựa của bản thân có sai lệch gì không và điều chỉnh cho phù hợp.

Lần lữa là nguyên nhân thất bại thường gặp nhất, nó đi theo chúng ta như hình với bóng, chờ đợi cơ hội phá hoại thành công của chúng ta. Tại sao luôn là thất bại? Vì chúng ta luôn chờ đợi! Phải biết rằng thời cơ không bao giờ “vừa đúng lúc”. Hãy bắt đầu ngay tại nơi ta đang đứng, dùng ngay những công cụ có sẵn trong tay, không cần phải chờ đợi nữa!

Bắt đầu theo đuổi từ đâu?

Sống trên đời, dù lớn dù nhỏ, dù gần dù xa, con người cũng luôn có mục tiêu để theo đuổi. Người đẹp như hoa thì lại quá hư vô, còn thực tế gần ngay trước mắt thì chẳng coi ra gì.

Rốt cuộc chúng ta phải theo đuổi cái gì đây?

Sáu chữ đi đến thành công

Ám thị (tiếng nói trong lòng) chính là một loại sức mạnh, khi tâm niệm hướng lên chỉ dẫn chúng ta hành động thì ta sẽ vượt qua mọi độ cao mà ta muốn hướng đến.

Nghiên cứu khoa học chứng minh rằng não người cũng giống như một mảnh đất màu mỡ, nếu biết cách tận dụng, năng lượng của nó sẽ gấp 3 vạn lần ý thức. Nhưng nó cũng giống như những

mảnh đất màu mỡ khác, nếu không trông bất cứ thứ gì thì nó cũng chỉ là một bãi đất hoang. Tất cả mọi thứ trong cuộc sống đều là sự phản ánh của ý thức. Những gì mắt thấy được sẽ nói với ý thức, ý thức hình thành một bức ảnh, sau đó chuyển thành hành động, biến hình ảnh này thành sự thật.

Tưởng tượng mình đang hướng đến mục tiêu là điều rất quan trọng. Kẻ thất bại thì chỉ nghĩ đến hậu quả của sự thất bại, còn người thành công thì lại nghĩ đến những giải thưởng của sự thành công mang đến. Đừng nên chi phối toàn bộ sức mạnh và tinh thần vào những mục tiêu nho nhỏ, mà hãy tập trung chúng vào mục tiêu cao nhất mà chúng ta mong muốn.

Thành công có khả năng nhân đôi, càng thành công, ta càng tự tin, mà càng tự tin thì ta lại càng dễ thành công. Xét từ góc độ đó, thành công chính là mẹ của thành công. Có người nói: "Tự tin đến từ sự ám thị (nhắc nhở trong lòng) rằng sẽ thành công; tự ti bắt nguồn từ sự ám thị rằng mình sẽ thất bại". Đó là một câu nói rất có lý.

Trong "Kinh Thánh", Mathau có nói: "Trên thế giới này, người nghèo càng nghèo, người giàu thì càng giàu thêm". Cũng giống như ta thường nghe: "Mưa dột vào giữa đêm khuya, họa vô đơn chí!" chính là nét tả thực của hiện tượng "hiệu ứng Mathau" này.

Con người cũng có sự phân cực này. Đó là vì não người có những đặc điểm rất khác nhau; não người vừa có ý thức vừa có tiềm thức, tiềm thức thì không phân biệt và phán đoán sự vật, mà trực tiếp tiếp nhận những suy nghĩ, cách nhìn được lặp đi lặp lại nhiều lần. Khi chúng ta không ngừng lặp lại một nhận thức nào đó thì đại não sẽ tiếp nhận nó và khi tiếp nhận một hình ảnh thì sẽ cố gắng biến nó thành hiện thực.

Có người khi nghe kinh Lạt Ma của Tây Tạng, khí mạch trong cơ thể của họ sẽ thay đổi theo sự thay đổi của tiết tấu và thể hiện ở những bộ phận khác nhau. Đặc biệt là khi Lạt Ma niệm “Sáu lời chân thật”, sáu âm tiết, sáu vị trí, từ đỉnh đầu đến bụng dưới đều thể hiện sự thay đổi một cách rõ ràng. Có người đến thỉnh giáo Lạt Ma về sự phát hiện này, họ cũng rất kinh ngạc vì cảm giác trong con người họ hoàn toàn giống nhau.

Có thể nói, hiện tượng này đã chứng minh rõ ràng khả năng vật chất hoá năng lượng của tiềm thức. Muốn đạt được sự thành công trong đời, người ta phải biết cách tự niệm “Sáu chữ chân thật” của mình.

Vậy thì chúng ta phải làm gì để tìm được “Sáu chữ chân thật” đi đến thành công? Rất đơn giản, chỉ cần không ngừng đưa ý niệm tự tin và thành công vào đại não, và phải tiến hành liên tục. Sau khi được đại não tiếp nhận, thì phải tiếp tục tăng cường, nếu không thì chỉ giống như khi tập thể hình, một tháng không luyện tập thì cơ bắp sẽ teo lại, cơ bắp của tâm linh cũng giống vậy thôi.

Sự tập luyện tích nhỏ thành lớn, tích ít thành nhiều sẽ giúp chúng ta hoà nhập vào cuộc sống như một thể thống nhất, biến tính năng động, sáng tạo và khả năng ứng biến trở thành thói quen của ta, và lớn mạnh dần lên, giúp ta đi nhanh hơn trên con đường sẵn có và tự tạo ra một con đường mới khi không còn lối đi.

Câu chuyện sau đây cho ta thấy một số nguyên tắc đơn giản trong cuộc sống:

Một người rơi vào sự hỗn loạn trong cuộc sống, vừa phải làm công trong công ty để trả tiền do mua nhà, xe trả góp, vừa muốn thành lập một công ty cho riêng mình, còn muốn chuẩn bị làm ăn với bạn bè, lại phải chuẩn bị học lấy bằng tiến sĩ.

Bàn làm việc được chất đầy bởi các loại biểu bảng, kế hoạch làm việc, thậm chí cả những cuốn sách ôn tập chuyên môn. Thế là anh ta bắt đầu chóng mặt khi nhìn vào bàn làm việc của mình.

Anh ta cảm thấy sốt ruột không yên, không thể bình tĩnh lại được. Kết quả là công việc trong công ty luôn xảy ra sai sót, công ty của riêng mình cũng không thể thành lập được, rồi lại tranh cãi với bạn bè vì suy nghĩ không đồng nhất. Còn về bằng tiến sĩ, cuối cùng cũng chỉ chấm dứt trên kế hoạch mà thôi.

Anh ta lên núi, tìm được một vị hoà thượng già trò chuyện.

Hoà thượng già mời anh ở lại ăn cơm, sau đó lấy ra một cái phễu, một cái bình và một đồng sỏi, đặt trước mặt anh ta rồi nói: “Thí chủ hãy bỏ sỏi vào bình qua chiếc phễu này”.

Anh ta đặt chiếc phễu lên miệng bình, sau đó nhặt một nắm sỏi bỏ vào trong phễu, nhưng toàn bộ sỏi đều nằm trên miệng phễu, không hòn nào rơi xuống chiếc bình cả.

Lão hoà thượng bật cười, đổ sỏi trong chiếc phễu ra, sau đó bỏ từng hòn, từng hòn vào chiếc phễu, từng hòn sỏi nhẹ nhàng rơi vào chiếc bình, tạo ra những tiếng lách cách ngộ nghĩnh.

Anh ta như tỉnh ra: con người không thể mập lên chỉ sau một bữa ăn, chỉ cần mỗi lần làm tốt một việc thì sẽ có thu hoạch và thành công. Còn nếu muốn làm hết mọi việc trong một lần duy nhất thì cuối cùng chẳng làm được việc gì ra hồn cả.

Con người có nhiều mục tiêu trong đời, nhưng nhất định phải đi từng bước một, từng giai đoạn một. Mỗi giai đoạn sẽ có những mục tiêu khác nhau, mục tiêu cũng có thể chia làm nhiều loại và cũng có thể hoà chung với nhau. Một người không thể chỉ có một

mục tiêu, anh ta có thể có nhiều mục tiêu cùng một lúc, chẳng hạn như về công việc, gia đình, quan hệ giao tế, sức khỏe, kinh tế. Hãy phân chia tầm quan trọng cho rõ ràng, rồi sắp xếp cho phù hợp mà hoàn thành để không bị rối chân rối tay.

Sức mạnh của người thành công đến từ mục tiêu cao xa và cũng đến từ những điều nhỏ nhất của cuộc sống, từ những thành công nhỏ nhoi trong cuộc đời. Trước khi đến được bờ biển, mục tiêu của ta là phải sống sót chứ không phải là câu cá. Khi đó phải đặt mục tiêu vào vị trí cần phải thực hiện, chứ không phải là mộng ước xa vời.

Mài dao để không cùn

Một chiếc rìu nếu không bao giờ đem ra dùng thì lưỡi rìu sẽ bị gỉ, do đó phải tranh thủ sử dụng khi nó còn bén. Nhưng nếu chỉ biết thừa thãi xông lên mà quên mất việc phải mài dũa bản thân thì kết cục cuối cùng cũng chỉ là “dục tốc bất đạt” mà thôi.

Một người thợ mộc tìm được một việc trong lâm trường, lương bổng cũng khá, điều kiện làm việc cũng tốt. Anh hết sức trân trọng cơ hội hiếm có này, quyết tâm làm cho thật tốt, để chứng minh rằng xưởng trưởng không nhìn lầm người.

Ngày đầu tiên đi làm, xưởng trưởng giao cho anh một chiếc rìu sắc bén và chỉ định phạm vi đốn gỗ của anh. Anh vào rừng, giương cao rìu, chặt được 16 cây. Xưởng trưởng thấy vậy nói: “Rất tốt, cứ thế tiếp tục”. Đến ngày thứ 2, anh ra sức hơn, nhưng chỉ chặt được 13 cây; ngày thứ 3, anh cố gắng gấp đôi, nhưng chỉ chặt được 8 cây.

Anh cảm thấy rất xấu hổ, cảm thấy có lỗi với xưởng trưởng, thế là chạy đến trước mặt xưởng trưởng xin lỗi, nói mình không biết phải làm thế nào, sức lực dường như càng lúc càng yếu.

Xưởng trưởng hỏi: “Anh mài rìu lần gần đây nhất là khi nào?”

Anh ngạc nhiên: “Mài rìu? Ngày nào em cũng bận đốn củi, làm gì có thời gian mài rìu ạ?”

Trong quá trình thực hiện mục tiêu, nếu chúng ta chỉ chăm chăm vào điều tốt và tiến độ trước mặt mà quên mất việc rèn luyện tố chất và khả năng của bản thân, cứ ra sức chặt như chiếc rìu, thì sẽ có một ngày phát hiện ra rằng “lực bất tòng tâm”, và cũng không còn khả năng tiến bộ nữa.

Dao không mài thì rỉ sét, con người không suy nghĩ thì cũng sẽ lười biếng. Trong quá trình theo đuổi mục đích đời người, đừng bao giờ quên nhắc nhở bản thân mọi lúc, xem có phải chính vì chiếc rìu quá cùn nên “lực bất tòng tâm”.

Trong rất nhiều tình huống, chúng ta sẽ hình thành một thói lười nhác, chỉ nghe theo sự suy đoán sắp đặt của người khác hoặc chỉ tiến lên theo quán tính mà quên mất mục tiêu chính của mình. Mỗi lần có sự cố gắng của ý thức chẳng qua chỉ là làm những việc mình muốn. Do đó, không thể chọn lựa hành động theo sự suy đoán được. Phải biết lập luận suy nghĩ trong quá trình tiến lên, phải hiểu rõ tính chất và trạng thái nỗ lực của mình.

Tính lười nhác khiến chúng ta chẳng làm được gì, chuyển vào hướng đi sai lầm sẽ làm chúng ta không thể chống cự hoặc không màng đến việc tiến lên. Chúng ta sẽ tiếp tục đi xuống dốc. Do đó, phải dành rất nhiều nhiệt tình cho mục tiêu, phải cố gắng rất

nhiều trong công việc, chúng ta cũng phải đặt từng ấy lòng nhiệt tình và cố gắng cho sự suy nghĩ kiểm điểm bản thân.

Quan niệm sáng tạo cái mới có phải đã trở thành thứ tình cảm, tâm trạng, sự kích động, thói quen tiêu cực và phiến diện?

Học tập sự khiêm tốn có phải đã trở nên tự cao tự đại?

Hợp tác vui vẻ có phải đã trở thành sự hiểu lầm và tranh cãi?

Tinh thần vượt qua sự hạn chế có phải đã trở thành chiếc gông tự trói buộc bản thân?

Chúng ta có xem những phán đoán vô căn cứ trở thành những tiền đề quan trọng?

Chúng ta có ép buộc bản thân để những “nhu cầu” không xác đáng thay đổi giấc mơ ban đầu của mình?

Có những tư tưởng và thói quen tốt nào đã trở nên lỗi thời?

Chúng ta có hình thành những thói y lại nào không?

Qua việc kiểm điểm lại mình, chúng ta sẽ thấy được rất nhiều vấn đề: những gì hiện ra rõ ràng, những gì còn ẩn chứa bên trong, những gì nhỏ bé, những gì khổng lồ, những gì yếu đuối, những gì vững vàng. Chúng ta có thể liệt kê bản danh sách đó, sau đó tỉ mỉ tìm kiếm những phương pháp giải quyết thích hợp: bỏ đi hoặc để nó tiếp tục phát triển.

Bất kể là có đang tiến dần đến mục tiêu hay không, việc kiểm điểm lại là rất cần thiết. Những người lạc mất mục tiêu thì có thể thông qua sự kiểm điểm mà tìm lại được; còn những người đang bị thói quen làm lạc lối, thì sự kiểm điểm cũng giúp họ điều chỉnh lại phương hướng, tránh được những lãng phí không đáng có.

Cá hoá rồng có phải dễ đâu

Có câu chuyện thế này:

Một buổi tối nọ, một nhà quý tộc Mỹ tổ chức buổi dạ vũ tại biệt thự của mình, mời mấy chục thanh niên đến tham dự. Buổi dạ vũ kết thúc, phần lớn khách mời đều không mệt mỏi lắm, chủ nhà mời họ đến bên chiếc ao trong vườn.

Trong ao có vài con rắn nước và cá sấu, chủ nhà đưa ra điều kiện thử thách khách mời như sau: chỉ cần có người dám bơi qua bên kia chiếc ao thì sẽ được một trong ba phần thưởng: hoặc 1 triệu đô la hoặc 1 ngàn mẫu đất hoặc kết hôn với con gái của mình.

Chưa dứt lời thì có một người nhảy “ùm” xuống nước và nhanh chóng bơi qua bờ bên kia, dường như phá cả kỷ lục thế giới.

Người chủ nhà mừng rỡ chào đón và chúc mừng anh chàng nọ, hỏi anh lựa chọn giải thưởng nào cho mình. Một triệu đô la? Chàng thanh niên lắc đầu. Một ngàn mẫu đất? Câu trả lời vẫn là không. Vậy thì anh muốn kết hôn với con gái của chủ nhà?

Khi chàng thanh niên lại trả lời là không thì người chủ nhà phát bực hỏi: “Vậy thì rốt cuộc anh muốn cái gì?”

Chàng thanh niên trả lời: “Tôi muốn biết thằng chết tiệt nào đã đẩy tôi xuống nước”.

Muốn có thành tựu trong sự nghiệp thì ngoài việc cố gắng, còn phải xem khó khăn trước mặt là một loại áp lực, đồng thời không ngừng nâng cao vị trí của mình dưới áp lực này và biến chúng thành một loại động lực để tiến lên. Ngoài những hiệu quả tốt của việc làm, ta không thể bỏ dở sự cố gắng chỉ vì không có

vị trí, càng không có vị trí hoặc vị trí càng thấp thì càng phải cố gắng để tranh giành và nâng cao nó.

Người xưa có câu: “Người hiền tài phải tuân theo kẻ thiếu đức thiếu tài chỉ vì quyền lực quá ít, còn địa vị của kẻ thiếu đức thì lại quá cao”.

Chẳng hạn trong đời thường, ta chỉ là một người dân bình thường nên chẳng thể chỉ đạo ai dù chỉ là một đứa trẻ cạnh nhà. Nhưng nếu khi ta đã trở thành lãnh đạo thì ta ra lệnh sẽ có người thực hiện ngay, cấm thì phải ngưng, khiến cho những người không liên quan cũng phải cam tâm tình nguyện nghe theo sự sắp đặt của mình. Từ đó có thể thấy, phẩm chất của con người không thể bất thiên hạ khuất phục, năng lực và thành tích cũng không thể làm người khác phục tùng, mà chỉ có quyền thế và địa vị mới làm được những điều không thể đó.

Thời Chiến quốc, Tô Tần du thuyết Tần Vương thất bại trở về nhà, cha mẹ đối xử lạnh lùng, vợ thì bỏ mặc, muốn ăn cơm thì chị dâu lại lấy cỗ nhà hết củi không nấu cho chàng ăn. Phải chịu đựng sự đả kích như thế, chàng quyết tâm khổ luyện học tập thành danh.

Chàng tìm được cuốn “Thái Công Âm Phù thiên” của Quỷ Cốc tiên sinh, nghiên cứu ngày đêm, đọc đến tối buồn ngủ thì sử dụng phương pháp tự ngược đãi bản thân để đánh thức mình, như đâm chiếc dùi nhọn vào đùi đến nổi máu chảy xuống cả bàn chân. Về sau chịu không nổi nên lấy dây thừng buộc vào tóc treo ngược lên xà nhà. Chính chàng đã viết nên điển tích này vào lịch sử và đưa mình vào danh sách một trong những người ham học nhất trong lịch sử.

Sau một năm học tập cực khổ, chàng cũng lĩnh ngộ được phần tinh túy nhất trong cuốn “Thái Công Âm Phù thiên”, hiểu rõ tình hình của từng nước chư hầu và nắm rõ cục diện thiên hạ trong lòng bàn tay. Cuối cùng chàng cũng có thể tự hào nói rằng: “Với học vấn hiện nay, ta đi du thuyết các nước chư hầu, có lý nào mà ta không thể nói ra những lời hay tiếng đẹp, không thể giữ được vị trí tướng khanh?”

Chàng đến nước Yên, trình lên chiến lược hợp tác chống Tần cho Yên Văn Công, rồi lại thay mặt nước Yên đi du thuyết các nước chư hầu khác, cuối cùng thuyết phục được 6 nước liên kết với nhau và trở thành nhân vật nắm quyền hành cao nhất trong thiên hạ.

Từ xưa đến nay, theo đuổi phú quý vừa là một sứ mệnh vinh quang, vừa là áp lực của mục tiêu rất lớn. Dưới áp lực đó, không có khó khăn nào không vượt qua và không có trở ngại nào cản được lối.

Nguy cơ được tạo bởi hai bộ phận, một phần là nguy hiểm và phần khác là cơ hội. Áp lực hiện tại có thể giúp ta nhanh chóng tìm đến cơ hội và trở thành động lực rất lớn giúp ta vươn lên theo đuổi tương lai. Hài lòng với hiện tại và thiếu mất mục tiêu sẽ làm cho chúng ta mất đi cơ hội và cũng không còn động lực tiến lên nữa.

Chương 3

ĐẠO THÀNH BẠI

Không thành bướm - Giành thắng lợi từ trong thất bại

Thất bại cũng như con dao, nếu cầm phải mũi dao thì thế nào cũng bị đứt tay, nếu nắm được cán dao thì sẽ biến hại thành lợi.

Ý nghĩa của sự thất bại trong đời người

Đối với con người, đau khổ và thất bại luôn là một bộ phận không thể thiếu trong cuộc sống. Không có đau khổ và phấn đấu thì con người không thể trở nên hoàn thiện, cũng như chú bướm không có sự giãy giụa thì không thể cất cánh bay lên bầu trời bao la.

Trước mặt thất bại, có nhiều người thấy mình rất tội nghiệp, cũng có người thấy mình mất đi quá nhiều thứ. Tuy nhiên, khi ta

mất đi một thứ nào đó ở cửa trước thì Thượng Đế sẽ tặng cho ta một thứ tốt hơn ở cửa sau. Hãy kiểm tra lại cửa sau của mình thì ta sẽ không buồn phiền vì những thất bại đã qua và cũng không ganh ghét với những người chưa từng gặp qua thất bại.

Xét từ ý nghĩa giá trị cuộc sống, những nỗi đau sau những lần thất bại như chấp thêm đôi cánh cho ta bay vào bầu trời cuộc sống. Cũng như Ceasar từng nói: “Ta đến đây, ta nào thấy ta chiến thắng. Những người chưa từng trải qua thất bại thì chẳng bao giờ hiểu được những gì mà ta từng thấy”.

Thất bại là rượu đắng của cuộc sống, nhưng lại không có chút bọt nào. Mà rất nhiều người tồn tại trên trái đất này chỉ nếm qua bọt của rượu ngọt cuộc đời.

Từ trong ly rượu đắng đó, chúng ta sẽ tận hưởng được những thứ và kinh nghiệm mà sự thành công và thuận lợi không thể có được. Trong đắng cay, chúng ta sẽ biết cách trân trọng từng ngày từng giờ, không bao giờ phiền muộn khi chào đón một ngày mới. Sự sợ hãi sẽ làm ta yếu đuối, do đó ta phải vứt bỏ cảm giác sợ hãi ra khỏi người. Kinh nghiệm nói với chúng ta rằng, vào lúc sự sợ hãi ập đến, con người sẽ tự sinh ra sự can đảm và năng lực để ứng phó với nó, chuyện không vui nhỏ sẽ chẳng ảnh hưởng gì đến chúng ta.

Khi đã trải qua thất bại và bất hạnh, dù có đợi quá lâu mà xe điện vẫn không đến, chìa khoá bỏ trong nhà đã khoá cửa, thậm chí ví tiền bị trộm mất cũng không làm ta nhảy dựng lên hay nổi trận lôi đình.

Những người chưa từng trải qua thất bại thì không thể nào hiểu được những triết lý cuộc sống quý báu đó. Do đó, họ thường

ôm ấp những ảo tưởng không thực tế về cuộc sống. Họ tưởng rằng mình sẽ được bất ngờ vì đạo đức hay phẩm chất nào đó, hoặc thành công nhờ sự giúp đỡ tình cờ nào đó. Họ không biết rằng, sức mạnh đạo đức chỉ có thể dùng để sửa chữa bản thân, không thể xem đó là cái giá phải trả để đạt được thành công.

Ngoài ra, chúng ta còn phải có sự hài hước. Ta sẽ phát hiện những việc không như ý muốn thật sự quá nhiều, những việc làm ta bỏ tay cũng quá nhiều, con người rơi vào đó mà không thể tự thoát ra được thì tức cười biết bao.

Gặp phải bao nhiêu thất bại, có lẽ chúng ta sẽ không cảm thấy tiếc nuối. Vì trải qua những đau khổ đó, chúng ta sẽ tiếp xúc đến từng góc độ trong cuộc sống, chỉ mỗi điều đó thôi, đã đáng để chúng ta đưa ra những cái giá đó. Khoan dung một chút, khi gặp phải thất bại, đừng nóng vội bức tức, hãy trò chuyện với sự phiến muộn bằng thái độ bình tĩnh thì sẽ chẳng có thất bại nào làm ta hoảng hốt cả.

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Hai hiệu ứng của sự thành bại

Khi theo đuổi thành công, không thể tránh khỏi nhiều trắc trở và thất bại. Đời người cũng như tấm vải được dệt bằng chất liệu thành và bại, thành công nhất định phải chịu sự giầy vò của thất bại, còn thất bại lại được bù đắp bởi sự ỷ lại vào thành công.

Cả đời người ai cũng chìm nổi trong đỉnh cao và vực thẳm của thành và bại, chỉ có người tầm thường nhất, bất tài nhất mới không có những kinh nghiệm đó, họ như đang sống trong một đầm nước chết.

Thành công và thất bại là hai môn trong trường đại học. Trong hai môn này, hai nguyên lý quan trọng là hai hiệu ứng. Hiệu ứng thứ nhất, kẻ mạnh luôn luôn mạnh, kẻ yếu mãi mãi yếu, thành công là mẹ của thành công; hiệu ứng thứ hai là hiệu ứng tương phản, tức là thất bại là mẹ của thành công.

Trong môi trường khác nhau, con người khác nhau, hai hiệu ứng này cũng thể hiện khác nhau.

Thất bại là mẹ của thành công. Câu nói này cũng có lý lẽ của nó nhưng không phải là tuyệt đối, nó cũng chỉ có một phạm vi thích hợp nhất định.

Thử tưởng tượng xem, nếu ta thử làm một việc gì đó, vừa mới bắt đầu đã thất bại, vậy ta có còn lòng tin như khi mới bắt đầu không? Nếu hết thất bại này rồi lại đến thất bại khác, chưa được nếm qua sự ngọt ngào của thành công thì ta có còn giữ được niềm tin chắc thắng như lúc trước không?

Trong cuộc đời, cứ 10 người thì đã có 8, 9 người thất chí, thất bại nhiều hơn thành công. Nhưng ai vượt qua được thất bại thì sẽ thành công, vì mỗi lần thất bại là một lần vươn mាំ cho cây thành công. Có khi, đó dường như là thử thất bại, nhưng thực ra đó lại là bảng chỉ đường cho ta đi đến thành công.

Tiểu sử của người thành công toàn là những lời miêu tả thật thần kỳ, còn tiểu sử của kẻ thất bại chỉ toàn là những nỗi buồn, hối hận đau lòng. So ra thì nhân vật thứ hai đáng tin cậy hơn và mang tính gợi ý nhiều hơn.

Kinh nghiệm thành công của mỗi người đều là tài sản chung của con người, bài học thất bại của mỗi người cũng nên trở thành

tài sản chung của mọi người. So với kinh nghiệm thành công, thì kinh nghiệm thất bại cũng phong phú không kém. So với cảm nhận khi thành công, cảm nhận về bài học thất bại cũng có mặt hay của nó.

Ngộ ra thì sẽ thành Phật

Một giáo viên mẫu giáo nói rằng: “Trẻ con chỉ cần biết đứng thì sẽ biết đi, chỉ cần biết đi thì sẽ biết chạy. Không vấp té vài lần thì không thể biết được cách đi và cách chạy, đứa trẻ nào càng bị té nhiều thì học được càng nhanh”.

Trên thực tế, mọi người chúng ta đều lớn lên như thế. Đường đời có lúc khúc khuỷu gập ghềnh, có khi bằng phẳng thẳng tắp, cũng có khi dốc cao nguy hiểm. Chỉ có như thế, đời người mới trở nên phong phú đa dạng.

Đường xa lộ ở Mỹ được xem là hoàn mỹ nhất thế giới, không chỉ mặt đường được trải rất đẹp, thiết kế hài hòa mà những xa lộ ngoài ngoài ô không hạn chế địa hình cũng được làm phẳng đến mức tối đa; có khi đi khoảng 10 dặm lại có một khúc quanh, người lái xe chỉ cần queo theo chỉ dẫn, không cần chuyển động, chẳng tốn chút sức lực nào.

Nhưng lại phát sinh ra vấn đề, con đường quá bằng phẳng thì người lái xe sẽ cảm thấy vô vị, dễ ngủ gật trong khi lái. Vì vậy công trình sư thiết kế xa lộ đã tạo ra một số dốc nhỏ ở những khoảng cách tương đối xa. Con đường không bằng phẳng, khi đi được một đoạn đường nào đó người lái xe sẽ bị xóc nảy, kích thích tinh thần, như thế sẽ không xảy ra tai nạn giao thông vì ngủ gật.

Đời người cũng cần có một chút trắc trở gập ghềnh như con đường nói trên. Nếu không, một người chỉ sống trong cảnh thuận lợi, sẽ không ý thức được rằng mình đang rất hạnh phúc, chỉ khi gặp phải cảnh bất lợi thì mới cảm nhận được điều đó thì đã quá muộn.

Thất bại là một món quà của Thượng Đế ban tặng, mỗi lần gặp phải thất bại, sau khi giải quyết được, chúng ta sẽ trở nên lớn mạnh hơn trước nhiều. Cứ xem như một lần thất bại là một lần thử thách bản thân, hãy đứng dậy và kiểm tra lại thu hoạch mới, chúng ta sẽ luôn tiến về phía trước.

Một công ty Nhật công khai tuyển nhân viên với mức lương rất cao. Người tham gia dự tuyển cũng có rất nhiều.

Có một thanh niên rất giỏi vừa mới tốt nghiệp ra trường cùng đi phỏng vấn chung với vài người bạn. Thì xong, anh thấy mình làm rất tốt nên yên tâm về nhà chờ tin.

Khi có kết quả, người thanh niên đó quả nhiên đạt điểm số rất cao, chủ tịch hội đồng quản trị cảm thấy rất hài lòng và muốn đích thân phỏng vấn người này. Ông nói với người thông báo tuyển dụng rằng hãy để tay ông trao thông báo tuyển đến cho chàng thanh niên nọ và sẽ tuyển chàng ta vào vị trí tổng giám đốc.

Nhưng đến ngày hôm sau, ngài chủ tịch có việc phải đi ra ngoài nên gác lại việc thông báo cho chàng thanh niên tài giỏi đó.

Đến ngày thứ ba, khi ông đến nhà chàng thanh niên thì được tin chàng đã tự sát. Thì ra, chàng thanh niên thấy những người bạn cùng đi thi với mình đều nhận được thông báo tuyển dụng, duy chỉ có mỗi mình là không có nên cảm thấy mình quá bất tài, rồi tự sát vì xấu hổ.

Sự việc qua đi, có phóng viên đến hỏi ngài chủ tịch: “Có phải ngài cảm thấy hối hận vì đã mất đi một người tài hoa như thế?”

Ngài chủ tịch trả lời một cách rất đơn giản: “Tôi rất lấy làm tiếc về sự việc đã xảy ra, nhưng tôi không hối hận. Vì nếu anh ta không tự sát thì chúng tôi cũng chỉ mời được một người yếu đuối, vì anh ta chẳng có chút kiên nhẫn, lòng dạ quá hẹp hòi, không chịu đựng được dù chỉ là một chút dả kích”.

Người xưa nói: “Thiếu niên đắc chí họa vô cùng!”. Vì người trẻ tuổi mà đắc chí thì không thể nào cảm nhận được mùi vị của thất bại, đến khi gặp cảnh trắc trở trong tuổi trung niên thì sẽ có cảm giác không phải là mình.

Con người chỉ khi phải trải qua sự khốn đốn về tinh thần, sự thất vọng và chấn động của tâm hồn, thì mới trưởng thành lên được, mới đạt được thành công thật sự.

Download Ebook Miễn Phí Online

Khả năng miễn dịch của thất bại

Thành công cũng có quy luật bên trong của nó, thất bại cũng có tính tất nhiên của thất bại.

Năm 1880, bệnh dịch gà hoành hành tại nông thôn nước Pháp, tỉ lệ gà chết là 90%.

L.Pasteur là một bác sĩ nổi tiếng, quyết tâm phải tìm được phương pháp nào đó để giúp nông dân thoát khỏi nạn dịch này. Ông và trợ lý của mình lấy một số mẫu vi khuẩn trên thân gà, sau khi nuôi dưỡng, trộn lẫn vào thức ăn cho những chú gà con trong phòng thí nghiệm.

Gà con ăn phải thức ăn có vi khuẩn thì chết nhanh hơn. Pasteur cho rằng: Ruột gà là nơi vi khuẩn sinh sôi mạnh nhất, còn phân gà là con đường truyền bệnh. Nhưng trong thực tế cũng có vài con gà lại không chết sau khi bị tiêm vi khuẩn vào người.

Pasteur thấy rất thú vị, liền hỏi trợ lý của mình, thì ra loại thuốc mà anh trợ lý đã tiêm vào những chú gà này không phải là loại thuốc được điều chế mới nhất mà được để trong vài tuần, độc tính đã giảm đi. Pasteur như tỉnh ra, hàng loạt thí nghiệm đã chứng minh: Tiêm vi khuẩn độc vào gà con, gà con không những không chết mà còn có được khả năng miễn dịch loại vi khuẩn đó.

Điều đó cho thấy, khi ta trải qua thất bại thì ta sẽ có khả năng miễn dịch được thất bại đó nếu sau này gặp phải, từ đó sức sống cũng mãnh liệt hơn.

Khoảng cách giữa thành công và thất bại cũng giống như làm tốt hoàn toàn một việc và gần như làm tốt một việc vậy. Thất bại càng nhiều, cơ hội thành công đến càng gần. Thành công là tận cùng của thất bại, thất bại cũng là bình minh của thành công.

Có khi thất bại giống như một tên trộm hiếp yếu sợ mạnh, hấn sẽ cản lối những người cố gắng đi qua hấn, cướp hết tài sản của họ, sau đó chia thành từng loại để trong nhà mình. Đối với người chiến thắng hấn thì hấn sẽ dâng hết toàn bộ chiến lợi phẩm cho người đó.

Còn thành công lại là người khách đến tham dự trong phút cuối cùng của nghi lễ hạ màn.

Sai sót và thất bại là những thử thách đối với ý chí con người. Người không sáng suốt thì sẽ kiêu căng tự đại khi thành công, người tỉnh táo thì càng rèn luyện ý chí của mình khi gặp phải thất

bại. Biểu hiện trong nghịch cảnh chính là viên đá thử vàng tốt nhất của sự chín chắn và khí chất con người.

Vào thời Chiến quốc, họ Phạm và họ Trung Hành ở nước Tấn là hai gia tộc lớn, muốn phản bội lại Tấn Định Công.

Có người khuyên họ rằng, Tấn Định Công đã nếm đủ mùi thất bại, bị đánh bại không biết bao nhiêu lần, thậm chí còn phải lưu vong ở nước khác, cũng giống như người bị gãy vai nhiều lần, đã nếm biết được mùi gãy tay, khi đã được chữa trị, thì sẽ hiểu được nguyên nhân bị gãy tay và phương pháp điều trị. Vì vậy nhiều lần thất bại đã khiến ông ta trở thành một cao thủ chinh chiến già dặn, nếu khởi binh chiến đấu thì chẳng có chút hy vọng nào cả.

downloadsachmienphi.com

Vấp ngã 7 lần đứng lên 8 lần

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Đầu voi đuôi chuột là căn bệnh của con người thời nay, họ thường đánh trống lui quân khi chưa nhìn thấy dấu chân của thất bại.

Có một câu thành ngữ: “Ngã 7 lần đứng lên 8 lần”, nghĩa là một người cho dù thất bại bao nhiêu lần trong đời đều không được khuất phục, mà phải can đảm đứng lên. Nhưng cái quý là phải biết rút ra bài học kinh nghiệm, tích lũy hạt giống của sự thành công từ trong thất bại, từ trong sự vấp ngã đó. Nếu không biết lĩnh ngộ từ trong thất bại thì chỉ vấp ngã rồi đứng lên, cứ thế liên tục một cách kỷ lệ và mãi mãi không thể đứng lên được.

Rất nhiều người từng nói rằng: “Vì sự thành công, tôi đã thử hàng trăm ngàn lần, nhưng lại không có được thành công nào cả”.

Bạn có tin vào câu nói đó không? Đừng nói họ thử qua hàng trăm lần, thậm chí có đủ 10 lần hay không cũng có người nghi ngờ. Hoặc có người đã thử qua lần thứ 8, lần thứ 9 thậm chí lần thứ 10, nhưng chỉ vì không thấy kết quả nên cuối cùng đã bỏ đi ý định thử lại lần nữa.

Người sáng lập ra món gà chiên Kentucky có được sự nghiệp thành công như thế nhờ vào cái gì, bạn có biết không? Ông không xuất thân từ gia đình giàu có, cũng không tốt nghiệp từ những ngôi trường nổi tiếng và cũng không hề bước vào ngành ăn uống từ nhỏ.

Câu trả lời chỉ có một: Trăm đổ không vỡ.

Ông bắt đầu sự nghiệp này khi đã 65 tuổi. Khi đó ông vừa bị mất công việc trong quân đội, trong người không một xu dính túi. Khi ông cầm tấm chỉ phiếu cứu tế đầu tiên trong đời, tài khoản chỉ có 105 đô la, chắc ai cũng hiểu được sự đau khổ trong lòng ông. Nhưng ông lại không viết thư mắng chửi Quốc hội, cũng không bó tay vì hoảng loạn, mà tự hỏi mình một cách trầm tĩnh: “Để thay đổi hoàn cảnh trước mắt, ta có thể làm gì đây?”

Ông nghiêm túc suy ngẫm về vốn sống của mình, mong tìm ra đường đi.

Cuối cùng, một ý tưởng xuất hiện trong đầu: “Ta có một bí quyết chiên gà mà ai cũng yêu thích, không biết quán ăn có cần không?”. Tiếp đó ông lại nghĩ: “Nếu ta không chỉ bán bí quyết chiên gà đó mà đồng thời còn chỉ cho họ cách chiên thế nào cho ngon, thì sẽ thế nào nhỉ? Nếu việc buôn bán trong quán ăn nhờ đó mà đi lên thì nên làm thế nào? Nếu lượng khách tăng lên và chỉ yêu cầu món đó có lẽ quán ăn sẽ chia phần trăm trong số đó cho ta cũng nên”.

Điều tốt ai ai cũng nghĩ ra, nhưng ông lại khác với mọi người, ông không chỉ biết nghĩ mà còn biết chọn lựa hành động. Ông bắt đầu gõ cửa từng nhà từng hộ, nêu suy nghĩ của mình với từng quán ăn: “Tôi có một bí quyết chiên gà rất ngon, nếu ông chấp nhận, tôi tin rằng việc buôn bán sẽ tăng rất nhanh và tôi hy vọng mình được hưởng phần trăm trong số lợi nhuận đó”. Rất nhiều người cười thẳng vào mặt ông: “Được rồi đấy, ông già, nếu có bí quyết hay như thế ông làm gì mà phải ăn mặc rách rưới thế này?”

Nhưng vận mệnh đã quyết định những người này mất đi cơ hội ghi tên vào lịch sử ngành ăn uống. Ông không hề chán nản trước lời từ chối của họ, ngược lại ra sức chỉnh sửa lời nói của mình để có sức thuyết phục hơn đối với quán ăn tiếp theo.

Cuối cùng khi đề nghị của ông được chấp nhận, ông đã bị từ chối đúng 1009 lần. Trong khoảng thời gian 2 năm bị từ chối, ông đã lái chiếc xe cà tàng vừa cũ vừa hư đi khắp từng ngõ ngách của nước Mỹ. Buồn ngủ thì ngủ ngay trên ghế sau của xe, tỉnh dậy gặp ai ông cũng trình bày về ý tưởng của mình. Những miếng thịt gà mà ông chiên thử thường trở thành món ăn lót bụng của ông và ông thường giải quyết bữa ăn một cách nhanh gọn như thế.

Trong vòng 2 năm đó, ông bị từ chối 1009 lần, vậy có bao nhiêu người còn đủ sự kiên nhẫn để tiếp tục? Thật là hiếm có. Trên đời chỉ có mỗi ông mà thôi, trời đã định “Kentucky” phải được ra đời từ bàn tay của ông.

Sự khác biệt lớn nhất giữa người thành công và kẻ thất bại thường không ở chỗ thông minh, vô tư hay tài trí. Rất nhiều người trời phú cho sự thông minh nhưng lại tự bỏ cuộc, chứ không phải hoàn toàn vì trở ngại của thế giới bên ngoài.

Rất khó có được vài người chịu đựng được 20 lần từ chối chứ đừng nói đến vài trăm lần, nhưng đó cũng chính là nguyên nhân mà thành công để mất đến họ. Vì có rất ít người không chịu buông xuôi khi bị từ chối, không dừng lại khi chưa thực hiện được mục tiêu lý tưởng của mình.

Đối với người thành công, chẳng qua chỉ là số lần đứng lên nhiều hơn một lần so với số lần vấp ngã mà thôi.

Con người thà rằng theo đuổi những mục tiêu xa vời, thậm chí hão huyền, còn hơn là bị rơi vào cảnh không có gì để theo đuổi, mà không có gì để theo đuổi thì không tích lũy được điều gì cả. Trồng mầm cây lý tưởng trong lòng, cực khổ vun trồng cho nó, sẽ vui vẻ khi thu hoạch để rồi ta sẽ trở nên sung túc giàu có.

Có một chàng thanh niên, những bức tranh do anh vẽ rất khó bán. Anh thấy tranh của một họa sĩ khác rất được mọi người yêu thích, nên đã đến gõ cửa thỉnh giáo.

Anh hỏi: “Tôi vẽ một bức tranh chỉ trong một ngày, nhưng tại sao lại phải mất một năm để bán nó?”

Người họa sĩ suy nghĩ một hồi lâu rồi nói: “Hãy làm điều ngược lại”.

Chàng thanh niên không hiểu: “Làm ngược lại?”

“Đúng, hãy làm ngược lại! Nếu anh vẽ một bức tranh trong một năm thì anh chỉ mất một ngày để bán nó”.

“Một năm vẽ một bức, phải lâu như thế sao!” - Chàng thanh niên kinh ngạc kêu lên.

Người họa sĩ nghiêm túc: “Đúng! Sáng tạo là lao động gian nan, không có con đường tắt. Hãy thử xem, chàng trai ạ!”

Chàng thanh niên làm theo lời khuyên đó. Về nhà, anh rèn luyện cực khổ, tập trung tinh thần và sức lực tìm tòi tài liệu, suy nghĩ, bố trí bố cục, mất gần một năm để vẽ ra một bức tranh, quả nhiên vừa rao bán đã có người mua với giá cao bất ngờ.

Chúng ta phải có tư tưởng dù có vấp ngã cũng không thể vấp ngã một cách vô ích. Cả thánh hiền ngày xưa cũng thế, cũng có không biết bao nhiêu người tìm ra con đường mới khi gặp trắc trở, họ cũng không vấp ngã một cách vô ích, mà biết rút ra bài học kinh nghiệm từ đó, sửa đổi sai lầm của bản thân, không ngừng tìm tòi, cuối cùng cũng thành công.

Thắng hay thua phải đợi đến phút cuối cùng

Thất bại có gì đáng sợ kia chứ? Có mục tiêu theo đuổi thì thất bại là điều khó tránh. Đã đi thì chắc chắn phải có lúc đi sai đường. Nhưng chỉ còn chút hy vọng, ta cũng có thể đi đến cùng, mà không gặp phải thất bại thảm hại!

Thất bại là màn thứ nhất trong bi kịch cuộc sống, khi chưa đến phút cuối thì không ai biết trước được kết quả.

Một ngư phủ sống trong một ngôi nhà cạnh bờ sông, ngôi nhà được xây lên bằng những đồng tiền bán cá mà anh cực khổ kiếm được suốt mấy chục năm qua. Một hôm, anh vào thành bán cá, khi về nhà thì phát hiện nước lụt dâng lên, nhấn chìm cả ngôi nhà của mình.

Cư dân sống trên nơi cao hơn cũng đến giúp nhưng nước dâng quá cao đành đứng yên nhìn cảnh nước lụt nuốt chửng ngôi nhà. Anh đứng bên nhìn, uất ức nhảy xuống dòng nước, lặn tìm ngôi nhà của mình. Mọi người nơi đó đều cho rằng anh tiếc của hơn

tiếc mạng, phải nhảy xuống nước tìm kiếm số tiền để trong nhà nên kêu la bảo anh mau chóng lên bờ.

Một lúc sau, anh chui ra từ ngôi nhà, vui mừng reo lên: “Tôi tìm được rồi! Tôi tìm được rồi!” Sau khi lên bờ, mọi người mới phát hiện trong tay anh là chiếc cần câu anh vẫn dùng hằng ngày, chứ không phải là tiền bạc châu báu gì.

Anh nói: “Chỉ cần có cái này, tôi sẽ xây lại được ngôi nhà của mình”.

Người thành công không phải là người không bị gục ngã, mà là người biết đứng lên tích cực hướng về mục tiêu của mình sau khi đã vấp ngã.

Sự nghiệp của mình bị chấm dứt với thất bại, thì có gì to tát đâu? Chẳng qua chỉ có 3 khả năng: Một là con đường này không thông, chúng ta phải mở con đường khác; hai là có trở ngại ở nơi nào đó, phải tìm cách giải quyết; ba là còn thiếu một hai bước nữa đòi hỏi ta phải tìm hiểu sâu hơn, kỹ càng hơn. Cả ba khả năng này đều đưa chúng ta đi đến thành công. Thất bại có gì đáng sợ chứ? Thành công và thất bại chỉ cách nhau có một bước. Cho dù ta cho rằng mình đã thất bại, chỉ cần có tâm trạng “rơi vào đất chết vẫn sống còn”, tin tưởng vào mình thì có thể chuyển bại thành thắng.

Quá tự tin cũng dẫn đến thất bại, nhưng chỉ là khi “quá đáng” chứ không phải là vì “tự tin”. Nếu ta không sợ mất mặt, không sợ người khác bình phẩm thì điều mà thất bại chuyển đến cho chúng ta là phải tìm tòi nhiều hơn, cố gắng hơn, chứ không phải ta không làm được.

Edison làm thí nghiệm hơn 10 ngàn lần, mỗi lần như thế ông lại không ngừng tìm kiếm những thứ mới lạ. Khi ông biến những gì chưa biết thành những điều đã biết, thì bóng đèn được phát

minh ra. Cho nên ông cho rằng tất cả những gì thất bại trước kia thật sự chẳng phải là thất bại, “chẳng qua chỉ là tôi phát hiện ra 9999 cách không thể sử dụng mà thôi”.

Nhà khoa học vĩ đại này đã rút ra một kinh nghiệm quý báu từ bao nhiêu ngàn lần thất bại của mình là: “Thất bại cũng cần thiết cho tôi. nó cũng có giá trị đối với tôi như thành công vậy. Chỉ sau khi tôi biết được tất cả những phương pháp không thể làm tốt, thì tôi mới biết được cách làm tốt một công việc nào đó”.

Từ đó ta thấy, con người chỉ cần nhận ra rằng mình không sợ thất bại, hiểu rõ thất bại ẩn chứa điều gì thì mới xứng đáng được hưởng những niềm vui của thành công.

Trong chuyến du hành hàng chục năm của mình, Colombo đã gặp biết bao thất bại, vượt qua hàng ngàn trở ngại, bắt đầu hướng về phía tây, với mục đích là đến châu Á. Khi bước lên bờ biển Caribe, ông còn đem theo rất nhiều động thực vật và vài người thổ dân trở về Tây Ban Nha.

Ông cho rằng mình đã đến được nơi mình cần chinh phục, nhưng thực ra ông không hề đến châu Á, ông đã thất bại. Tuy không nhận ra điều đó ngay nhưng ông lại phát hiện rằng mình đã tìm ra một thứ có giá trị hơn, đó là ông đã phát hiện ra châu Mỹ.

Trở thành một con lật đật

Trong cả đời người, ngày rạng ánh hào quang nhất chưa hẳn đã là ngày công thành danh toại, mà là quá trình can đảm chiến đấu với sự than vãn và tuyệt vọng khi gặp phải thất bại trong đời.

“Lật đật” là một món đồ chơi rất thú vị, dù ta có đẩy nó thế nào, chỉ cần buông lỏng tay thì nó sẽ nảy lên, đứng thẳng lại. Người Nhật gọi đó là “tiểu pháp sư luôn hướng về phía trước”.

Thất bại là một bài thuốc đắng nhưng lại rất bổ ích đối với con người; nếu ta xem cực khổ là một món ăn bổ dưỡng, thì thất bại sẽ trở thành bàn đạp và là chiếc thang để đi đến thành công. “Thất bại là mẹ của thành công” là một câu nói rất cổ xưa nhưng chẳng có bao nhiêu người hiểu thấu được ý nghĩa của nó.

Những điều ta học được từ trong thất bại nhiều hơn những gì học được từ trong thành công. Trọng tâm của con “Lật đật” nằm ở phía dưới nên không bao giờ vấp té mà không đứng dậy được. Còn những gì mà thất bại dạy cho ta lại chìm sâu xuống làm cho trọng tâm của ta ngày càng thấp, từ đó trở thành một chú “Lật đật” biết tự đứng dậy sau thất bại.

Thay đổi bản thân phải thay đổi từ tư duy, từ nội tâm. Muốn thay đổi tư duy, nhất định phải hiểu rõ bản thân, phải nói với mình rằng, mình có thể làm được, như thế thì mới dồn hết sức lực vào đó.

Có người chia kẻ thất bại thành 4 loại:

Loại thứ nhất, không biết rút ra bài học kinh nghiệm từ trong thất bại, luôn phạm phải những lỗi lầm tương tự. Loại người này không gì cứu chữa được.

Loại thứ hai, tuy biết rút ra bài học kinh nghiệm từ trong thất bại, không phạm phải những lỗi lầm giống nhau, nhưng do không thể tìm ra những điều mang tính quy luật trong thất bại, nên luôn phạm phải những lỗi lầm giống nhau. Loại người này cũng khó cứu được.

Loại thứ ba, biết tổng kết những bài học và quy luật từ thất bại của bản thân, được xem là người thông minh. Vì chỉ biết tổng hợp từ thất bại của mình nên tuy không vấp phải những lỗi lầm giống nhau, nhưng lại đi vào vết xe đổ của người khác. Loại người này giỏi hơn loại người thứ hai nhưng cũng không đủ tiêu chuẩn để thay đổi.

Loại thứ tư, không tái phạm lỗi của mình, cũng không rơi vào những lỗi lầm của người khác. Kinh nghiệm của người khác cũng trở thành kinh nghiệm của mình, bài học của người khác cũng chính là bài học của bản thân. Chỉ có loại người này mới biết cách tận dụng giá trị của sự thất bại.

Chẳng hạn ông vua phát minh Edison đã thử nghiệm hàng ngàn loại vật liệu trong quá trình thử nghiệm dây tóc bóng đèn. Có người nói ông thất bại mấy ngàn lần nhưng ông lại nói: "Không, ít ra tôi cũng biết được có bao nhiêu vật liệu không thể làm dây tóc".

Đối với nhà phát minh vĩ đại, cùng một thí nghiệm, đứng trên góc độ này là thất bại nhưng trên góc độ khác nó lại là thành công. Thậm chí cũng có thể nói, thất bại chính là để lót đường cho sự thành công.

Coca Cola cũng được phát minh trong một lần pha trộn thất bại. Tia X cũng là kết quả của một lần thí nghiệm thất bại. Nhưng những thất bại này lại có ích vô cùng, nguyên nhân quan trọng là họ biết đặt câu hỏi cho sự thất bại của mình. Biết tại sao thất bại, chính là thành công.

Bản thân thất bại không hề đáng sợ, điều đáng sợ là thất bại một cách không có giá trị.

Một người phạm phải không biết bao nhiêu lỗi lầm, nhưng nếu anh ta tổng kết lại bài học từ thất bại, biết được tại sao mình thất bại, không phạm phải những lỗi lầm lớn hơn, thậm chí chết người, thì những sai lầm đó đều trở thành món quà vô giá dành cho họ. Điều đó còn quan trọng hơn kinh nghiệm thành công.

Nếu một người có được một chút thành tích nhưng lại không biết cách tổng kết quy luật thành công, không biết mình sao lại thành công, thì không thể đảm bảo sẽ thành công mãi mãi, mà ngược lại thành công đó càng đáng sợ hơn.

Có một số thành công mang rất nhiều yếu tố bất ngờ, chẳng hạn như “Mèo mù vớ phải cá rán”. Nhưng đối với những người này, kinh nghiệm thành công có thể trở thành bài học thất bại của ngày hôm nay.

Khi môi trường thay đổi hoặc sự tình cờ không đến nữa, thì khó mà có được thành công của ngày xưa, chẳng hạn như câu chuyện “Ôm cây đợi thỏ” đâu có tái diễn lần thứ hai.

Người thành công nhờ sự tình cờ nếu không biết cách giữ gìn thành công thì thành công đó sẽ trở thành thất bại.

Có rút ra bài học kinh nghiệm từ trong thất bại, từ đó tìm ra quy luật của nó hay không thì phải dựa vào tài trí của mỗi người; có đủ can đảm đối mặt với thất bại, không bị thất bại quật ngã để đứng dậy hay không thì phải dựa vào khả năng điều tiết tâm trạng của mỗi người.

Sự thành công tình cờ có thể sẽ tập cho ta tính ngông cuồng tự đại, thất bại tình cờ cũng làm cho ta tự tin. Những loại người này chỉ có thể đạt được thành công một lúc chứ không thể thành công cả đời.

Vì vậy có công ty rất chú trọng vào nhân viên mình sẽ tuyển đã từng thất bại hay chưa và tâm trạng lẫn khả năng rút ra bài học kinh nghiệm từ trong thất bại.

Khi gặp phải thất bại và trắc trở, lúc nào ta cũng phải nhắc nhở mình phải lưu ý đến những gì mình muốn, chứ đừng bao giờ chỉ nhìn vấn đề mà không tìm hiểu cách giải quyết vấn đề. Dù ta bị vây khốn bởi biết bao vấn đề nhưng chúng không bao giờ vây được ta cả đời.

Dù hiện nay có nhiều bất lợi về mặt tiền bạc hoặc tình cảm, ta cũng không thể để cuộc sống chìm sâu trong bùn lầy. Vận đi vàng thành sắt, thời đến sắt thành vàng. Số mệnh của chúng ta không bao giờ tệ như thế cả, tất cả chỉ vì thời vận của mình chưa đến mà thôi.

Chỉ cần chăm sóc vun bón cho hạt giống của mình, kiên trì theo đuổi những công việc đúng đắn, dù không nhìn thấy kết quả của sự cố gắng trong mùa xuân, thì cũng sẽ có một ngày ta có được mùa bội thu.

Chương 4

ĐẠO ẨN HIỆN

Kim cương bách biến - Tiến lui tự nhiên

Một người thành công, chắc chắn phải là người có tính nhẫn nại cao và tinh chịu đựng đủ tốt.

Lối thoát không chỉ ở nơi có ánh sáng

Có hai nhà khoa học Mỹ làm một cuộc thí nghiệm thú vị thế này. Họ nhốt 5 con ruồi và 5 con ong vào trong một cái chai thủy tinh. Sau đó hướng đáy chai về phía có ánh sáng còn miệng chai thì hướng về chỗ tối. Vài tiếng đồng hồ sau, nhà khoa học phát hiện, 5 con ong đều đâm đầu vào thành chai và chết hết, còn 5 con ruồi thì tìm được lối thoát.

Tại sao ong không tìm được lối ra? Qua quan sát, họ phát hiện:

Kinh nghiệm của ông nhận định rằng: Nơi có ánh sáng mới là lối ra. Chúng không ngừng lặp lại hành động rất có logic này. Đối với ông, thủy tinh là một vật huyền bí siêu tự nhiên, chúng chưa hề gặp phải tầng khí quyển không thể xuyên qua được, mà trí tuệ của chúng càng cao thì sự cản trở kỳ lạ này càng khó mà lý giải và chấp nhận.

Mỗi lần bay về chỗ sáng, chúng đều sử dụng hết sức mạnh của mình, đập phải thành chai nhưng vẫn không rút ra kinh nghiệm mà hết lần này đến lần khác còn hướng về phía đó. Sự hy sinh của đồng loại không làm chúng thức tỉnh, chúng cũng không hề tìm kiếm phương pháp hỗ trợ nào trong khi tìm lối ra.

Còn những con ruồi thì chẳng chú ý gì đến logic của sự vật, hoàn toàn không màng đến sự lồi cuốn của ánh sáng, cứ bay loạn xạ, kết quả là đụng phải vào mây. Những người có đầu óc đơn giản này luôn được giải cứu tại những nơi mà kẻ thông minh bị tiêu diệt. Do đó, cúi xuống những chú ruồi cũng tìm được lối ra và được tự do bay lượn tiếp.

Điều này chứng tỏ: thực tiễn, kiên trì không thôi, thử làm, mạo hiểm, phát huy, con đường tốt nhất, hoảng loạn, cứng nhắc và tuý cơ ứng biến, tất cả những thứ đó đều có lợi cho việc ứng phó thay đổi.

Thành công luôn đi chung với kinh nghiệm thực tiễn và sự ứng biến. Phá vỡ sự cứng nhắc, không câu nệ, giữ được sự thoải mái sinh động chính là nguồn gốc của sự thành công xuất sắc.

Một nhà nghiên cứu từng nói: Sức sáng tạo bắt nguồn từ nhu cầu. Có nhu cầu thì mới có động lực; không có nhu cầu thì chẳng nơi nào xuất hiện cơ hội cho sự thay đổi.

Quay lại câu chuyện về những chú ruồi và chú ong ở phần đầu, mục đích đầu tiên của các nhà khoa học chỉ là muốn tìm hiểu sự khác biệt về khả năng cảm nhận phương hướng của chúng, song kết quả thực tế lại cho ta một vài chân lý về sự tồn tại và phát triển: Cả đời chúng ta có rất nhiều vấn đề, và thường không phải do môi trường xung quanh vây khốn ta, không cho ta đường đi, mà bản thân chúng ta đã tự khoá chặt tư tưởng và linh hồn của mình, tự dựng lên từng lớp từng lớp những cánh cửa, khoá tâm hồn của chúng ta ở phía sau đó, như thế chúng ta không bao giờ thoát khỏi sự khốn đốn.

Cũng từ kết quả thí nghiệm trên, ta có thể rút ra vài điều gợi ý sau:

Thứ nhất, con đường thoát khỏi sự khốn đốn không hẳn luôn nằm ở chỗ sáng, mà nằm ở chỗ tối trong rất nhiều trường hợp.

Thứ hai, khi gặp phải sự cản trở thì đừng bao giờ va đụng đến bất cứ thứ gì bằng toàn bộ sức lực của mình, đặc biệt là đối với những vật trông có vẻ không nguy hiểm.

Thứ ba, nếu đã có người thất bại thì hãy tiếp thu bài học kinh nghiệm đó, chuyển sang một hướng đi khác, thậm chí quay đầu lại.

Thứ tư, đừng cứng nhắc quá, đừng theo chủ nghĩa giáo điều, phải tìm hiểu theo thực tiễn.

Thứ năm, giữ gìn sức mạnh là điều chủ yếu, đừng nhẹ dạ trở thành “liệt sĩ”. Hãy đối mặt với trở ngại, điều đầu tiên ta nghĩ đến không phải là san bằng nó mà là làm thế nào để vượt qua nó hoặc vòng qua nó.

Có người sẽ nói ong là liệt sĩ, còn ruồi là kẻ tham sống; có người nói ruồi rất thông minh còn ong thì rất ngu xuẩn; có người cũng phân chia con người thành 2 loại: Loại “ong” và loại “ruồi”.

Loại ong đại diện cho sự giáo điều, cứng nhắc, lý luận. Loại ruồi đại diện cho sự tìm tòi, thực tiễn. Trong đầu chúng, chúng không bao giờ khẳng định rằng lối ra nằm ở chỗ sáng, không bao giờ sử dụng hết toàn bộ sức mạnh để va đập và điều quan trọng hơn là chúng biết quay đầu hoặc biết tìm cách khác, thậm chí quay đầu lại khi va phải vật cản. Chúng biết rút ra bài học từ đồng loại, tinh thần hợp tác và học hỏi giúp chúng thoát nạn nên chúng luôn là kẻ chiến thắng.

Dù là cá nhân hay là tập thể công ty, ta cũng nên ý thức đến một điều quan trọng rằng khi mọi người đều tuân thủ quy tắc thì sức sáng tạo sẽ mất đi. Nó cũng giống như “logic” mà những con ong kiên quyết tuân theo và kết cục là diệt vong.

Khi gặp phải vướng mắc, có người kiên quyết đương đầu mà không biết lần sang đường khác, kết quả là bị đè ép. Cũng có người gặp được cơ hội phát huy nhưng chỉ biết rút lui không có gan tìm đường đối mặt và kết quả là phí mất một cơ hội hiếm có. Tất cả họ đều khư khư giữ chắc tư thế, thói quen sống của mình, nên không thể thích ứng với hoàn cảnh môi trường mới.

Khi cơ hội chưa đến thì dừng mạnh động, đợi đến khi đã có đầy đủ sức mạnh và cơ hội chín muồi mới ra sức chiến đấu thì sẽ giành thắng lợi hoàn toàn.

Chẳng hạn, ngoài chợ bán một đồng dưa hấu, dù nó có nhiều đến đâu thì đối với người mua, chúng chỉ được chia ra làm 3 loại: non, chín tới và quá chín. Ta chỉ có thể chọn loại chín tới mà thôi.

Về mặt tuổi tác, con người cũng được chia ra làm 3 loại: ấu trĩ, chín chắn và lỗi đời. Loại ấu trĩ thuộc loại dưa non, chín chắn thuộc loại dưa chín tới, lỗi đời thuộc loại dưa quá chín. Không nói đến loại dưa non, thử hỏi có ai lại thích loại dưa chín nẫu?

Người mua không thích dưa quá chín vì ruột nó ủng, con người cũng không thích người quá lỗi đời vì họ quá khô khan vô vị. Có người quá lỗi đời nào có được một người bạn thật sự? Có người quá lỗi đời nào lại có được mối tình ngọt ngào? Có người lỗi đời nào có được một mái ấm gia đình thật sự?

Già chết để thoát chết

Một lần, nhà đại văn hào Trung Quốc Tô Thi nằm đọc sách trên giường, bất ngờ nghe thấy tiếng chuột gặm đồ vật. Ông lắng tai nghe, thì ra nó phát ra từ gầm giường nên ông gõ lên giường vài tiếng để dọa chuột. Nhưng chỉ yên lặng được một lát thì lại tiếp tục. Ông càng nghe càng bức bối, nên đứng dậy bảo thư đồng bắt chuột.

Thư đồng lấy nệm rơi vào gầm giường thì nghe thấy tiếng lách cách phát ra từ chiếc túi bị cột chặt. Thư đồng vui mừng la lên: “Ha ha, chuột bị nhốt trong này, còn chạy đi đâu được?”. rồi cẩn thận nới lỏng dây thừng, đợi khi chú chuột ló đầu lên thì sẽ tóm ngay. Nhưng đợi mãi cũng chẳng thấy chuột bò ra, hơn nữa cũng chẳng có tiếng động gì cả. Thư đồng thấy lạ, nên mở miệng túi, lấy nệm rơi vào để tìm hiểu nguyên nhân, thì phát hiện bên trong chỉ có một con chuột chết bất động.

Thư đồng thấy lạ nói: “Thật lạ lùng! Rõ ràng vừa nghe thấy tiếng chuột gặm, sao giờ đây lại là con chuột chết? Nếu chỉ có con chuột chết thì tiếng chuột gặm đó phát ra từ đâu?”. Thư đồng giờ cao chiếc túi, rồi lắc vài cái nhưng cũng chỉ thấy có mỗi con chuột trong túi. Đúng vào lúc đó, một chuyện bất ngờ xảy ra, “bụp” một tiếng, con chuột rơi xuống đất, thư đồng chưa kịp kiểm tra thì nó bất ngờ chuyển mình chạy biến.

Con chuột này thật gian xảo, có thể nó vô tình bị nhốt trong chiếc túi, không tài nào thoát được nên cố ý tạo ra tiếng gặm để gây chú ý và để người khác mở miệng túi. Khi thư đồng đợi bất nó ở miệng túi thì nó lại giả chết nằm trong đó, lừa cho thư đồng mất cảnh giác nên được thoát nạn.

Một con chuột con dù sở về thể lực hay trí tuệ, nó đều thua con người, nên dù có cố gắng thế nào đi nữa thì nó cũng sẽ bị thư đồng tóm. Nhưng nó lại tận dụng chiều giả chết gạt được thư đồng và trốn thoát.

Giả chết tuy là một chiêu nhỏ, nhưng lại có ý gợi mở rất lớn đối với người rơi vào thế yếu. Trên thực tế, những nhân vật vĩ đại trong lịch sử cũng rơi vào cảnh khốn đốn phải giả chết để cuối cùng được thành danh.

Một trong số đó là Phạm Chiêu thời Chiến quốc.

Phạm Chiêu là người nước Ngụy, du thuyết các nước chư hầu từ khi còn trẻ, muốn cầu kiến Ngụy Chiêu Vương, nhưng nhà quá nghèo, đành phải dựa vào Tu Giả đại phu nước Ngụy.

Một lần, chàng làm tùy tùng theo Tu Giả đi sứ nước Tề.

Tề Nhượng Vương nghe nói Phạm Chiêu có tài, bí mật mời chàng sang làm quan nước Tề, Phạm Chiêu không muốn phản

bội tổ quốc. Tề Vương cử người tặng cho chàng mười cân vàng và một bàn tiệc thịnh soạn. Phạm Chiêu từ chối nhận vàng, chỉ nhận bàn rượu.

Tu Giả biết được chuyện này, nên đố kị ganh ghét cho rằng Phạm Chiêu chắc chắn đã tiết lộ bí mật quốc gia cho nước Tề, mới nhận được sự đối đãi như thế.

Khi về nước, Tu Giả bầm báo chuyện này với Ngụy Vương. Khi đó Ngụy Vương đang tổ chức yến tiệc, nghe xong rất tức giận, chưa làm rõ trắng đen đã ra lệnh lôi Phạm Chiêu ra đánh cho hả giận.

Phạm Chiêu bị đánh đến mức gãy cả răng, đứt cả xương gân. Phạm Chiêu bèn giả chết, Tề Vương hạ lệnh lấy chiếu cuốn lại, kéo đến nhà xí cho khách nhậu tiểu tiện lên người Phạm Chiêu, để mọi người thấy được hậu quả của việc bán nước.

Khi tiệc tan, Phạm Chiêu đợi đến khi những quan viên nhục mạ mình đi hết bèn len lén nói với người canh chừng mình rằng: "Huynh thả ta đi, sau này chắc chắn ta sẽ hậu tạ huynh". Người canh giữ bèn xin Tề Vương cho kéo người chết ra ngoài. Khi được sự đồng ý, người ấy bèn lặng lẽ đưa Phạm Chiêu về nhà mình chăm sóc. Bạn của Phạm Chiêu là Trịnh An Bình đổi tên Phạm Chiêu thành Trương Lộc.

Sứ giả của Tần Chiêu Vương là Vương Tích đi sứ nước Ngụy, Trịnh An Bình tiến cử Phạm Chiêu với Vương Tích và được đưa sang nước Tần. Không bao lâu sau, Tần Chiêu Vương nghe theo ý kiến của Phạm Chiêu, phế truất thái hậu, miễn chức tể tướng của Nhượng Hầu, trục xuất Nhượng Hầu, Cao Lăng, Hoa Dương ra khỏi quan ải.

Đồng thời Tần Vương bổ nhiệm Phạm Chiêu làm thừa tướng, phong làm Ứng hầu. Tần Vương sử dụng chiến lược kết bạn xa, đánh thù gần, cuối cùng diệt được 6 nước và Phạm Chiêu cũng thực hiện được hoài bão chính trị của mình.

Kẻ thức thời mới là tuần kiết

Hồ Động Đình có rất nhiều loại cá, trong đó có một loại được gọi là cá bùn.

Mỗi khi đến mùa khô hạn, hồ này sẽ khô cạn, phần lớn tôm cá phải dốc sức tìm kiếm nước sống, nhưng cũng đều không thể chiến thắng được tự nhiên, nếu không bị con người bắt đi thì cũng bị chết khô chết khát, trở thành cá khô, tôm khô.

Nhưng cá bùn thì lại không như thế, đến khi cái chết đến gần, toàn thân nó sẽ cuộn trong bùn, miệng hướng lên mặt bùn và nằm yên như đã chết. Người bắt cá có nhìn thấy thì cũng tưởng là một đồng bùn mà thôi, nên nó may mắn thoát nạn. Đến khi nước khô cạn, cá bùn sẽ trốn trong bùn, không động dậy, nó duy trì cuộc sống của mình bằng lượng nước và năng lượng mà nó đã tồn trữ trong người, kéo dài như thế đến nửa năm sau.

Khi mùa khô hạn qua đi, nước sông đổ ào vào hồ, cá bùn sẽ chui ra từ trong mớ bùn đất, rửa sạch lớp bùn bám trên người, tự do bơi lội trong hồ. Khi đó trong hồ cũng chẳng còn mấy con tôm cá sống sót từ sau cơn hạn hán, nên cá bùn tha hồ tận hưởng không gian và thức ăn mới được tuôn vào, nhanh chóng sinh sôi nảy nở.

Đạo làm người cũng thế. Người thức thời mới là anh hùng tuấn kiệt. Thức thời, tức là nhìn thấy cơ hội trong mọi hoàn cảnh mà cơ hội thì không phải lúc nào cũng xuất hiện. Có khi một việc nào đó là cơ hội của người này nhưng lại không phải là của người khác. Một sự việc xảy ra có trở thành cơ hội của mình hay không thì phải nhìn lại khả năng “co” và “duỗi” của mình có lớn hay không, tấm lòng của ta có rộng mở hay không.

Do đó, một người thành công phải là người có tính dẻo dai cao và tính chịu đựng giỏi, có thể thu mình lại đến mức nhỏ nhất để bảo vệ mình trong không gian nhỏ hẹp và khi thời cơ đến, tiền đồ rộng mở thì phải biết phát huy tối đa tài trí và năng lực của mình.

Trên thực tế, tuy xã hội ngày nay internet đã bùng nổ, nhưng những đặc điểm căn bản vẫn giống như những gì Lỗ Tấn tiên sinh từng nói: Xã hội loạn lạc, kẻ gian vô số, những dưng sĩ vươn mình ra trận thương dễ mất mạng. Khi kẻ thù hướng mũi súng vào ta, ta vẫn múa dao múa thương chống lại họ thì quả là mạo hiểm. Chi bằng học cách đánh “trận chiến hào” của người phương Tây, chiến sĩ nấp trong hào, khi thì hút thuốc, khi thì ca hát nhảy múa, nuôi dưỡng sức mạnh, nhưng có khi lại bất ngờ chìa súng bắn vào kẻ địch.

Chiến lược này có 3 điểm lợi: Một là có tính nhẫn nại, tính thần thoải mái không nghĩ đến việc chiến đấu trong thời gian dài; hai là bảo vệ bản thân; ba là không bị ràng buộc hạn chế bởi phương cách chiến đấu.

Hồ Chủ tịch của chúng ta cũng từng áp dụng chiến lược này. Khi đi tìm đường cứu nước, Bác không đủ tiền nên đã đi làm dầu

bếp trên chiếc thuyền của Pháp. Nhờ thế mà Bác ra được nước ngoài, tìm kiếm con đường cứu nước và trở thành danh nhân trong lịch sử thế giới.

Và một ví dụ khác là Tôn Tấn, nhà quân sự nổi tiếng của Trung Quốc thời Chiến quốc. Tôn vốn là đệ tử của Quỷ Cốc tiên sinh và có một sư đệ là Bằng Quyên. Bằng Quyên học thành tài xuống núi và trở thành nguyên soái ba quân của nước Ngụy.

Không bao lâu sau, Mặc Tử đến nước Ngụy, tiến cử Tôn với Ngụy Vương, nói rằng tài quân sự của Tôn là thiên hạ vô song. Ngụy Vương nghe xong hạ lệnh cho Bằng Quyên viết thư mời Tôn đến. Sau khi đến Ngụy, Bằng thấy Tôn tài giỏi hơn mình, sợ ảnh hưởng đến tiền đồ nên sử dụng gian kế hãm hại Tôn, làm Tôn bị giam trong ngục, chịu đủ mọi cực khổ, nhưng vẫn giả làm người tốt cầu xin cho Tôn, lừa lấy sự tin nhiệm của Tôn.

Bằng Quyên thấy Tôn chỉ có thể bỏ chứ không thể đi, chắc là sẽ không thoát được, bèn bảo Tôn viết ra cuốn “Tôn Tử binh pháp”, lừa Tôn rằng: “Để lại cho muôn đời sau, nêu cao đại danh Tôn Tử”. Tôn rất muốn đền đáp ơn cứu mạng của Bằng nên ngày nào cũng chăm chú viết lên sách tre. Người hầu của anh thấy không đành lòng nên đã nói âm mưu của Bằng. Tôn tỉnh ngộ, đốt bỏ binh thư, giả điên, vừa cười vừa la hét. Bằng không tin nên nhốt Tôn vào chuồng heo. Tôn lật qua trở lại, nhét cả phân heo vào mồm, khi đó Bằng mới tin Tôn điên thật, nên thả lỏng việc canh giữ Tôn.

Sau đó, Tôn được sứ thần nước Tề cứu về nước, cuối cùng chỉ huy quân Tề đánh bại quân Ngụy tại Mã Lăng, Quế Lăng và bắt chết Bằng Quyên. Từ đó Tôn Tấn ẩn cư nơi thôn dã, viết lại bộ “Tôn Tử binh pháp” truyền lại cho muôn đời sau.

Biết co biết duỗi mới là bản lĩnh thật sự

Một câu chuyện kể thế này: con gái của Đông Hải Long Vương mắc bệnh, phải lấy gan thỏ làm vật dẫn thuốc, Long Vương bèn sai tôm cá tìm kiếm khắp nơi. Một hôm, một con rùa bò lên bờ, nói với một con thỏ rằng giữa biển có một hòn đảo nhỏ trông toàn cỏ tiên. Thỏ tin lời nên ngồi trên mai rùa đi ra biển, khi xuống biển sâu rùa mới nói ra sự thật. Thỏ lập tức trả lời: “Tôi là thỏ tiên, không có gan cũng sống được, chẳng là lúc này phổi gan trên bờ quên mang lên người nên phải quay về lấy”. Thế là rùa đưa thỏ lên bờ, nhưng vừa bước lên bờ, thỏ vừa chạy vừa mắng con rùa chết tiệt.

Có người cho rằng: chính nhân dùng tà pháp, tà pháp cũng là chính; kẻ tà dùng chính pháp, chính pháp cũng là tà.

Thế giới vốn thống nhất trong sự đối lập, không có đối lập thì không có thống nhất. Tà ác chẳng qua chỉ xuất hiện khi có sự tồn tại của sự lương thiện, có lương thiện tất nhiên có sự tà ác. Cách đối phó với hiện tượng này chính là: phải co vào, chịu đựng được sự oan khuất để bảo vệ mình trước đã, sau đó chờ cơ hội vươn mình ra, đứng dậy.

Nội thánh ngoại vương

Một câu chuyện ngụ ngôn kể thế này:

Trà tuy chẳng biết gì về võ công, nhưng lại rất thích mặc áo hiệp sĩ, đeo kiếm ra đường.

Một hôm, sáng sớm thức dậy, Trà đến quán trà với bộ trang phục hiệp sĩ. Bất ngờ một hiệp khách xuất hiện cản đường. Vị hiệp khách đó quan sát Trà từ đầu đến chân, gật gù rồi cười nói: “Tại hạ thấy các hạ võ công rất cao cường, chúng ta hãy thử tài cao thấp một phen”.

Trà giật mình vì không quen biết vị hiệp khách, cũng không biết tí võ công nào nên cố giải thích, song đối phương kiên trì đòi tỷ thí, hên sáng mai gặp nhau cũng ở chỗ này.

Trà sợ quá, vội chạy lên ngôi chùa trên núi, ở đó có một nhà sư có tài cứu khổ cứu nạn cho mọi người. Gặp nhà sư, Trà kể lại sự tình và cầu xin cứu mạng. Nhà sư nghe xong, không trả lời mà chỉ cái ấm trà, nói: “Phiền thí chủ hãy pha cho ta một ấm trà ngon”.

Trà bèn đem toàn bộ bản lĩnh mà mình học được để pha một ấm trà đặc biệt mời nhà sư thưởng thức. Chờ trà được pha xong,

nhà sư nói: “Ngày mai, khi tỳ vồ, thí chủ hãy giữ tâm trạng và tư thế hệt như lúc pha trà cho bản tăng, bản tăng đoán chắc đối phương sẽ không dám làm gì cả”.

Hôm sau, Trà đến chỗ hẹn, nhớ lời dặn của nhà sư, Trà đứng vững vàng trước mặt hiệp khách.

Hiệp khách kinh ngạc vì thấy toàn thân đối phương hoàn toàn không có vẻ gì căng thẳng, không có một chỗ nào là sơ hở, nhất cử nhất động đều tự nhiên như không. Hiệp khách nhớ lời sư phụ dạy rằng đó là cảnh giới tối cao của con nhà võ, vội nắm tay thành quyền, vái chào Trà rồi vội vàng lui bước.

Cảnh giới thành công tối cao là nội thánh ngoại vương, nghĩa là vừa đạt được sự hoàn thiện nhân cách, vừa thành công trong sự nghiệp.

Hãy làm người trước khi làm bất cứ việc gì, muốn làm người thì phải tu tâm dưỡng tính.

Chương 5

LÒNG TỰ CƯỜNG

Rèn sắt trước tiên mình phải cứng

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Tự tin không phải do trời phú

Một giáo sư đại học tại Mỹ tiến hành một cuộc thí nghiệm thú vị, đối tượng là ba nhóm học sinh và ba nhóm chuột.

Ông nói với nhóm thứ nhất rằng: “Các cháu rất may mắn, các cháu sẽ được vui chơi cùng với những chú chuột bạch thiên tài. Chúng tương đối thông minh, sẽ đến được đầu bên kia của mê cung và chúng sẽ ăn rất nhiều lúa mạch nên các cháu phải mua nhiều một chút để thưởng cho chúng”.

Ông nói với nhóm thứ hai: “Những chú chuột bạch của nhóm cháu chỉ là những con chuột bình thường, không thông minh lắm. Cuối cùng chúng cũng sẽ đến được đầu bên kia của

mê cung và ăn một ít lúa mạch, nhưng các cháu đừng đặt quá nhiều hy vọng vào chúng, năng lực và trí tuệ của chúng rất tầm thường mà thôi”.

Rồi ông lại nói với nhóm thứ ba: “Những chú chuột này ngu ngốc thật sự, nếu chúng đến được đích thì cũng chỉ là vận may mà thôi. Đương nhiên chúng rất tệ, ta nghĩ các cháu cũng đừng nên mua lúa mạch làm gì, chỉ cần vẽ hình lúa mạch lên tờ giấy và đặt tại đích là được rồi”.

Sáu tuần sau, cuộc thí nghiệm đã có kết quả. Những chú chuột thiên tài làm việc như những nhân vật thiên tài. Chúng đến đích trong khoảng thời gian ngắn nhất. Bạn nghĩ rằng mình sẽ nhận được kết quả gì từ những chú chuột tầm thường kia? Chúng cũng đến đích nhưng lại chẳng có ai ghi lại thời gian tốc độ của chúng. Còn về những chú chuột ngu ngốc nghếch thì sao? Càng không phải nói. Chúng có những khó khăn riêng của chúng, cuối cùng chỉ có một chú chuột về đến đích, có thể nói đó là một bất ngờ.

Thật ra trong cuộc thí nghiệm này, vốn chẳng có chuột thiên tài hay chuột ngu ngốc nghếch gì hết, tất cả đều sinh ra từ một ổ chuột bình thường. Thành tích của chúng khác nhau xuất phát từ thái độ khác nhau của từng nhóm học sinh. Nói một cách đơn giản hơn, học sinh cho rằng chúng khác nhau nên cũng đối xử với chúng với thái độ khác nhau, mà cách xử lý khác nhau thì sẽ dẫn đến kết quả khác nhau. Học sinh không biết ngôn ngữ của chuột nhưng chuột lại hiểu được thái độ của con người.

Một cuộc thí nghiệm tương tự cũng được thực hiện đối với một số học sinh từ lớp 1 đến lớp 6. Một vị tiến sĩ đã chọn ra 3 lớp

để làm thí nghiệm. Ông ngẫu nhiên chọn ra một số bài thi trắc nghiệm của một số học sinh và nói với thầy cô chủ nhiệm lớp rằng những học sinh đó sẽ tiến bộ rất rõ rệt trong thời gian sau này (thật ra những học sinh này đều do ông ngẫu nhiên chọn ra mà giáo viên chủ nhiệm không biết). Tám tháng sau, làm lại trắc nghiệm lần nữa, thành tích của những học sinh này quả thực có tiến bộ. Giáo viên cũng nhận xét tốt về hạnh kiểm của chúng. Ngoài giáo viên chủ nhiệm, danh sách những học sinh này không hề được tiết lộ, cho nên họ cho rằng kết quả này xuất phát từ sự kỳ vọng của giáo viên chủ nhiệm.

Còn có một câu chuyện tương tự: Nhà tâm lý học chọn một sinh viên nữ ngốc nghếch nhất, không được mọi người yêu thích nhất và yêu cầu các bạn cùng lớp hãy thay đổi cách nhìn về cô ấy.

Trong một khoảng thời gian, mọi người đều tranh nhau chăm sóc cô gái này, đến tận nhà đưa đón cô đi học, mọi người đều "lấy giả làm thật" cho rằng cô là sinh viên xinh đẹp và thông minh. Kết quả thế nào? Không đến một năm sau, cô gái này thật sự trở nên rất xinh đẹp, ngay cả cử chỉ hành động cũng khác hẳn. Cô tự hào nói với mọi người rằng cô như được sinh ra lần thứ hai. Thực ra, cô chẳng thể biến thành một người khác, nhưng ở cô lại toát ra nét dịu dàng xinh đẹp tiềm ẩn trong mỗi con người. Nét đẹp đó chỉ xuất hiện khi bản thân chúng ta tin là có và mọi người cũng sẽ tin vào chúng ta, chăm sóc chúng ta.

Có khi bản thân chúng ta cũng giống hệt như những chú chuột bạch, những cậu học sinh và cô gái nọ, ta đặt nhiều niềm tin vào sự khẳng định của thế giới bên ngoài, nếu không làm được ta sẽ cho rằng mình thất bại.

Rất nhiều người cho rằng, có tự tin hay không là do trời sinh trời phú cho, không thể thay đổi được. Nhưng sự thật lại không phải thế. Những đứa trẻ được mọi người yêu thích từ nhỏ sẽ cảm thấy mình rất thông minh và ngoan ngoãn nên càng lúc càng làm cho người lớn yêu thích, như thế chúng sẽ làm cho người lớn tin rằng chúng là như thế.

Còn những đứa trẻ không được yêu mến thì từ nhỏ đã bị mọi người nói rằng: “Mày là đứa ngu ngốc, lười biếng, chỉ biết chơi hơn biết làm, trước sau gì cũng hư hỏng mà thôi”. Thế là dần dần chúng tự hình thành phẩm chất xấu. Nhưng là một người trưởng thành, phải xây dựng lòng tự tin, những thứ ta cần không phải là sự ủng hộ của thế giới bên ngoài, mà phải là sự cổ vũ xuất phát từ bên trong trái tim của chính bản thân ta. Phải bỏ đi thói quen chỉ nhìn thấy điểm xấu của mình, phải tin rằng trời sinh ra ta, chắc ta có tài, tin rằng đến thế giới này ta sẽ có những ưu điểm và sở trường mà người khác không thể có được, chắc chắn sẽ có nơi để ta thể hiện chúng.

Mỗi người chúng ta đều có những mục tiêu riêng, ta phải đối chiếu chúng với hành vi của mình và dựa vào đó để chỉ đạo hành động. Nâng cao lòng tự tin sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến thế giới nội tâm, còn những nhân tố bên ngoài chỉ phát huy được tác dụng khi có sự ủng hộ giúp đỡ của yếu tố bên trong.

Đó chính là quy luật căn bản trong tâm lý học con người và cũng chính là một trong những con đường cần và đủ để đi đến thành công.

Trời sinh ta ra ắt có đất dùng

Vào cuối thế kỷ XIX, tại một thị trấn nhỏ ở nước Mỹ xảy ra một vụ án kỳ lạ.

Smith đến cửa hàng tạp hoá mua vài cây thuỷ tiên. Anh đưa tờ 20 đô la và chờ thối lại tiền. Khi nhận tiền, cô thu ngân đặt trong tủ và tìm tiền lẻ thối lại. Nhưng vì tay ướt do cầm lại hoa thuỷ tiên, cô nhìn thấy màu mực trên tờ giấy bạc nhuộm vào tay của mình.

Cô thấy rất kỳ lạ, do dự một lát, cuối cùng quyết định thối tiền lại cho Smith để ông ra về vì Smith là bạn lâu năm, hàng xóm và khách quen của tiệm mình.

Nhưng khi đó 20 đô la là một con số không nhỏ. Cô đưa tờ 20 đô la cho cảnh sát kiểm tra. Rất nhiều cảnh sát xem qua đều cho là tiền giả, nhưng họ không hiểu vì sao tờ tiền lại mất màu.

Thế là họ xin giấy khám nhà của Smith. Đến nơi, họ lục thấy một tờ 20 đô la chỉ có nửa tấm hình và còn phát hiện 3 bức tranh khác. Smith là một họa sĩ xuất sắc nên mới có thể vẽ ra tờ 20 đô la như thật. Từng nét của ông đều có thể vẽ ra những tờ tiền giả để lừa mọi người, nhưng vận may của ông không tốt nên mới bị bạn tay ướt của cô thu ngân phát hiện.

Sau khi bị bắt, ba bức tranh của ông được bán đấu giá với mức 16 ngàn đô la. Điều đáng buồn cười là thời gian ông dùng để vẽ tờ 20 đô la và vẽ một bức tranh trị giá 5 ngàn đô la là như nhau.

Dù nói thế nào đi nữa thì người thông minh và được trời phú tài năng này lại là một tên trộm. Nhưng người bị trộm nhiều nhất

lại chính là bản thân ông. Nếu ông bán năng lực của mình một cách hợp pháp thì ông sẽ không chỉ giàu có, mà trong quá trình đó ông còn được hưởng nhiều niềm vui và hạnh phúc.

Khi không tự tin vào bản thân, phải tìm cách lừa gạt trộm cắp của người khác thì người mất mát nhiều nhất chính là bản thân mình.

Vậy thế nào là tự tin? Tự tin chính là tâm lý tin tưởng vào những gì mà ta theo đuổi sẽ được tín nhiệm. Tự tin là chất xúc tác của năng lực và trí tuệ, nó giúp ta tràn đầy sức mạnh. Mất đi lòng tin, con người sẽ nghi ngờ thế giới này và cả những gì mà bản thân theo đuổi.

Tự tin cũng là cơ sở cho sự sáng tạo kỳ tích, là điểm khởi đầu của mọi sự giàu có, cũng là nguồn gốc của những bí ẩn mà khoa học có khi cũng không thể giải thích nổi. Tự tin cũng làm cho tư tưởng tầm thường do trí tuệ hạn chế của con người tạo nên chuyển thành sức mạnh tinh thần, và trở thành “liều thuốc hữu hiệu nhất và duy nhất” để chữa lành các vết thương trong lòng.

Dưới đây là câu chuyện có thật về một chàng trai khác thường.

Jackey là một mục sư nổi tiếng, thường truyền giáo tại bang Louisiana. Một lần, khi đi truyền giáo, mọi người đến rất đông nhưng ông lại chú ý đến một thiếu niên da đen ngồi ngay hàng đầu.

Chàng thiếu niên da đen này luôn đứng ngồi không yên, đôi lúc lại than vắn thở dài. Mỗi khi ông nhìn vào nó thì nó lại cúi đầu xuống ngay. Rõ ràng sự tự ti của nó rất lớn. Khi buổi truyền đạo

kết thúc, ông lập tức đi đến trò chuyện với nó và khuyến khích nó vài lời.

Nó sợ hãi nói: “Chúng con là người da đen, trời sinh ra đã là động vật bậc thấp, là nô lệ, cả đời cũng không có cơ hội đứng lên”.

Jackey lập tức kéo tay chàng thiếu niên đứng lên, nói: “Con cũng giống như bất cứ một người da đen nào khác ở nước Mỹ, đều là người xuất sắc nhất, đều rất hiếm gặp...”

Những người da trắng đứng bên cạnh đều nói một cách tức giận: “Thế ư? Tại sao lại thế, chúng tôi muốn biết tại sao?”

Mọi người bên cạnh đều im lặng nhìn chăm chăm vào Jackey và lắng nghe. Khi đó, ông bình tĩnh chẳng chút sợ hãi nói: “Tổ tiên của người Mỹ da đen đều đi ngược dòng châu Phi, cũng đều là hậu duệ của những người dũng cảm, vì những kẻ yếu đuối đã bị diệt vong trước khi rời khỏi rừng núi và một số thì chết trên tàu, cho nên những người còn sống sót thì dù nói về tài trí hay thể lực và nghị lực, họ cũng đều là những người giỏi nhất, hướng hồ...”

Jackey liếc nhìn người da trắng rồi tiếp: “Huống hồ chịu đủ mọi sự áp bức bóc lột ức hiếp của người da trắng suốt 200 năm qua, họ vẫn trụ vững không ngã, thế có phải là xuất sắc nhất không?”

Jackey chưa dứt lời thì tràng pháo tay đã vang lên. Sau này, chàng thiếu niên da đen đó trưởng thành, trở thành một quân nhân xuất sắc và đảm nhận chức vụ quan trọng trong chính phủ sau khi giải ngũ.

Nhờ người chẳng bằng nhờ chính bản thân

Thiệu Khang Tiết là đại sư bói quẻ triều Tống, một hôm có người đến hỏi ông về vận mệnh của mình và hỏi ông thật sự trên đời này có số mệnh hay không?

Đại sư trả lời: “Đương nhiên là có!”

“Nếu đã là số mệnh thì phần đầu còn có ích gì chứ?”

Thiệu mỉm cười không trả lời, cầm lấy tay trái của người khách nói về đường sinh mệnh, đường sự nghiệp, đường tiền tài rồi bảo người đó nắm tay lại thành nắm đấm sau đó hỏi: “Vậy những đường vận mệnh đó ở đâu?”

Người khách trả lời: “Trong bàn tay tôi”. Khi Thiệu hỏi nhiều lần cùng một câu hỏi, người đó mới ngộ ra rằng: Thật ra vận mệnh nằm trong tay của mỗi chúng ta.

Nhưng trong xã hội ngày nay, con người thả tin vào người khác chứ không tin vào bản thân mình, thả đi cầu xin người khác giúp đỡ chứ không chịu tự tin tưởng rằng mình sẽ làm được. Thật ra, ta phải tự cầu xin bản thân với những lý do sau:

1. Từ nhỏ ta đã được dạy rằng phải dựa vào cha mẹ chứ không phải bản thân. Quan niệm “Ở nhà nhờ cha mẹ, ra cửa nhờ bạn bè” đã ăn sâu trong lòng chúng ta.
2. Khi sống trong thời đại có “chuyên gia”, chuyên gia nói cho chúng ta biết, họ thì điều gì cũng biết, còn chúng ta thì chẳng biết gì cả.
3. Chúng ta tin rằng những gì mà nhiều người làm đều là việc đúng.

4. Chúng ta thích giao những thành tựu vĩ đại cho người khác hoàn thành, còn mình thì về nhà tận hưởng cuộc sống mà ít vì quảng cáo hướng dẫn, thậm chí hài lòng với nó nữa.

Nhưng những điều đó, những con người đó có thật sự đáng để ta tin tưởng hoàn toàn không? Đó là chưa kể đến những mẫu quảng cáo được làm ra chỉ để cho nhà buôn bán thu lợi nhuận. Chẳng hạn như khi ta ra chợ mua đậu hũ, người bán sẽ chỉ hỏi rằng: “Anh mua mấy miếng?” chứ có bao giờ hỏi: “Anh có ăn đậu hũ không?”. Như thế thì chúng ta sẽ cảm thấy rằng mình cần mua đậu hũ mà không nghĩ xem mình có cần bổ sung chất đạm nhiều như thế hay không.

Thế cho nên ta mới nói câu người không bằng câu ta. Dù là cha mẹ, anh em, cấp trên, cấp dưới, bạn bè hay là truyền hình, họ đều có thể giúp đỡ ta, nhưng chúng ta không thể dựa dẫm hoàn toàn vào họ, không thể để họ quyết định cách sống của mình!

Tiếp theo đó là vấn đề thứ hai: Bản thân mình có đáng tin không?

Để trả lời câu hỏi này, ta hãy nhìn xem kết quả thí nghiệm về bí mật con người của các nhà khoa học: tuy sức mạnh của con người (bao gồm trí lực và thể lực) chỉ phát huy được một số ít trong điều kiện bình thường, nhưng trước những kích thích nào đó, họ sẽ phát huy đến đỉnh điểm.

Một đôi vợ chồng trẻ lái xe du ngoạn, trong khi đang quẹo cua chẳng may xe lật và lao xuống một cái hố cạn. Người vợ bỏ ra được, nhìn thấy chân của người chồng bị đè dưới xe. Cô chạy lên quốc lộ và nhờ mọi người giúp đỡ, nhưng xung quanh chẳng

có ai. Cô chạy lại chỗ chiếc xe, nghe thấy tiếng thở của chồng càng lúc càng yếu dần.

Trước tình thế nguy cấp đó, cô đứng lên khiêng một góc chiếc xe và ra sức kéo mạnh người chồng ra ngoài. Người chồng được cứu, nhưng người vợ thì cứ nghĩ về một câu hỏi trong suốt nhiều ngày sau đó: Tôi lấy đâu ra sức mạnh như thế để nâng nổi một chiếc xe hơi?

Điều đó chứng tỏ, tiềm năng của chúng ta rất lớn, lớn đến mức ta phải kinh ngạc vì nó. Bước thứ nhất của thành công chính là biết về năng lực của mình, bước thứ hai là khai thác tiềm năng đó. Chỉ khi ta nhận biết năng lực của mình thì ta mới khai thác nó được.

downloadsachmienphi.com

Đừng nhìn vào khuyết điểm mà than vãn thờ dài

Con người ai nấy đều có nhiều khuyết điểm, nhưng đó không có nghĩa rằng mình là kẻ yếu trong cuộc sống.

Một cô gái bị thất bại nặng nề trong sự nghiệp, ủ rũ đau khổ trở về nhà.

Dù bố mẹ khuyên can thế nào, cô vẫn không thể giải phóng lòng mình, mà luôn thấy mình chẳng có gì giỏi giang. Khi đó, cha cô lấy ra một tờ giấy trắng và một cây viết đen, yêu cầu cô chấm một chấm đen lên tờ giấy khi cô nghĩ đến một khuyết điểm của mình.

Cô con gái cầm bút lên và không ngừng chấm lên trang giấy trắng, sau khi chấm xong, người cha cầm tờ giấy trắng lên hỏi cô

nhìn thấy những gì, cô trả lời: “Khuyết điểm ạ, đều là những khuyết điểm đáng chết”.

Người cha hỏi lại nhiều lần nữa, cuối cùng cô gái trả lời ngoài chấm đen ra, còn nhìn thấy giấy trắng. Thế là người cha hỏi: “Con có ưu điểm không?”. Cô gái suy nghĩ rất lâu, cuối cùng miễn cưỡng gật đầu, bắt đầu suy nghĩ về ưu điểm của mình, giọng dần xuống, trở nên cởi mở hơn, cuối cùng từ khóc chuyển sang cười, lấy can đảm làm lại sự nghiệp của mình.

Rất nhiều người cũng giống cô gái này, cũng chỉ toàn nhìn thấy khuyết điểm của mình mà lại bỏ quên những khoảng trắng còn nhiều hơn những điểm đen ở bên cạnh. Cũng vì chỉ nhìn thấy khuyết điểm nên cuộc sống của họ càng tồi tệ hơn, quan hệ con người cũng căng thẳng hơn. Nếu không khăng khăng để ý những điểm đen, mà nhìn lại những khoảng trắng bên cạnh đó, thì chẳng phải sẽ thoải mái cởi mở hơn, giữ được sự thích thú và phấn đấu nữa sao?

Tự ti chính là người bạn thân nhất của sự tự huỷ và tự bỏ, cả hai đều là kẻ thù của cơ hội.

Chẳng hạn, một người nhìn thấy mẫu tuyển nhân viên có trình độ đại học, đó chính là vị trí mà anh rất muốn, nhưng dù thế nào anh cũng không dám đi dự tuyển chỉ vì anh nghĩ: “Tôi không đủ sức để làm việc này, tại sao phải tự tìm phiền phức nhức đầu cho mình chứ?”. Còn một người khác thì nghĩ: “Dù bằng cấp của mình chỉ là cao đẳng, nhưng nếu mình đi thử thì không chừng họ cũng cần một người có kinh nghiệm như mình chứ”. Thế là anh ta tham gia dự tuyển và kết quả đương nhiên là được tuyển dụng với mức lương cao.

Điều đó cũng giống như khi ta đưa hai cốc nước cho hai người, một người bi quan và một người lạc quan. Người bi quan sẽ nói rằng: Chỉ còn nửa ly nước thôi sao? Còn người lạc quan thì lại cho rằng: May quá, vẫn còn lại nửa ly nước.

Một người đặt sự chú ý của mình vào ưu thế và sở trường của mình, thiết kế cả đời mình theo sở trường đó, làm những việc mình thích, cố gắng phát huy hết sở trường của mình thì chắc chắn sẽ nắm được cơ hội mở rộng tương lai của mình.

Nhà tâm lý và nhà triết học vĩ đại William từng nói: “Gieo hành động, ta sẽ gặt thói quen; gieo thói quen, ta sẽ gặt tính cách; gieo tính cách, ta sẽ gặt vận mệnh”.

Nhận biết và phát huy sở trường của mình cũng chính là một hình thức tự ám thị tích cực về mặt tâm lý. Chúng sẽ giúp chúng ta biến những tâm trạng và hành động tích cực thành thói quen tư duy, mà không cần hoạt động tâm lý kiểm soát một cách cố ý thức.

Những nhà tâm lý học từng làm một thực nghiệm: Họ ngẫu nhiên chọn ra một nhóm học sinh lớp 5 làm đối tượng nghiên cứu và nói với hiệu trưởng và giáo viên rằng, những học sinh nọ chính là những đứa trẻ siêu việt sau khi đã vượt qua trắc nghiệm của họ.

Sau 15 năm điều tra theo dõi, mọi người phát hiện, những đứa trẻ siêu việt đó đều có những bước nhảy vượt bậc, trở thành những học sinh, sinh viên đứng đầu cả trường. Khi ra trường, họ cũng trở thành những nhân vật nổi tiếng trong xã hội.

Lần cuối đến trường giao lưu với hiệu trưởng và các giáo viên, các nhà tâm lý mới tiết lộ rằng: Những đối tượng nghiên cứu năm xưa đều được chọn ra theo phương pháp ngẫu nhiên, chứ chẳng hề qua cuộc trắc nghiệm nào cả. Kết quả nghiên cứu chứng

mình, nếu một người tin rằng mình có sức mạnh siêu việt thì người đó sẽ trở nên siêu việt thật sự.

Đó chính là tác dụng tự ám thị kỳ của tâm lý. Ám thị tâm lý chính là cây cầu nối liền “những gì có ý thức” với tiềm thức. Không ai có thể kiểm soát hành vi tư tưởng của mình mọi lúc mọi nơi, nhưng qua sự ám thị tích cực lâu dài, thì lại có thể làm cho “có ý thức” và tiềm thức thông hiểu nhau, hình thành ý thức bản ngã có sức mạnh khổng lồ.

Dù là tự giác hay không tự giác, bất cứ ai cũng đang âm thầm thực hiện, cái đó quyết định rằng vận mệnh của con người được thay đổi theo sự nhận thức của bản thân. Sự tự nhận thức về bản thân của một con người thế nào thì họ sẽ trở thành như thế ấy.

downloadsachmienphi.com

Hãy đánh cho lốt những lá bài trong tay mình

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Đời người cũng như ván bài, nhưng người phát bài lại chính là Thượng Đế. Con người không thể chọn lựa ván bài cho riêng mình, mà buộc phải ngồi xuống chơi. Nếu có sự chọn lựa, duy nhất chỉ là đánh như thế nào.

Dwight David Eisenhower (1890 - 1969) xuất thân từ một gia đình bình dân, từ chức trung tá từng bước từng bước lên đến thống soái liên quân và cuối cùng trở thành một trong những vị tổng thống nổi tiếng trong lịch sử nước Mỹ.

Khi còn trẻ, có một lần, cả nhà cùng ngồi chơi bài, riêng ông liên tục bắt phải những con bài xấu. Eisenhower bắt đầu không vui, oán trách bài mình không tốt.

Mẹ ông ngừng tay không chia bài nữa, bà nghiêm giọng nói với ông: “Con không được tiếp tục oán trách nữa! Nếu con chơi, thì phải chấp nhận những con bài trong tay con và đánh chúng, dù chúng có xấu đến đâu đi nữa! Chỉ cần đánh xuống thì con mới có cơ hội giành thắng lợi, mới mong có được lá bài tốt trong những ván bài sau! Nếu chỉ biết oán trách thì dù vận bài có tốt đến đâu cũng bị con dọa bỏ chạy mất”.

Nhiều năm trôi qua, ông vẫn nhớ như in lời chỉ dạy của mẹ ngày nào, từ đó trở đi ông không còn oán trách cuộc sống nữa, mà cố gắng chào đón sự thách thức của số mệnh bằng thái độ khách quan tích cực nhất.

Không cần oán trách, Thượng Đế có lúc không công bằng khi chia bài và cơ hội dành cho mỗi người cũng mỗi khác. Bạn sẽ thấy có những người rất may mắn, hoa tươi, trăng pháo tay và vòng nguyệt quế dường như luôn chuẩn bị cho họ vậy. Đứng trước mặt họ, ta khó tránh khỏi việc mất cân bằng.

Nhưng không cần ganh ghét đố kỵ, cũng không cần tự xem thường mình, càng không nên oán trách thế giới không công bằng với mình hoặc xã hội không hoàn mỹ sau vài ba lần trắc trở và thất bại.

Dù ta bất phải con bài nào, chỉ cần nắm được cơ hội, đánh cho khôn khéo những con bài trong tay, thì cũng có thể trở thành người giành chiến thắng đầu tiên. Mỗi người ai cũng nên tin vào sự thật này: Dù không phải ai ai cũng là thiên tài, nhưng chỉ cần khai thác và phát huy được sức mạnh của mình, thì đều trở thành người chiến thắng.

Nói như thế hoàn toàn có cơ sở khoa học.

Trước khi xuất hiện ở thế giới này, ta đã trải qua và chiến thắng không biết bao nhiêu cuộc chiến. Trước tiên, hàng tỷ tinh trùng tiến hành cuộc đua điền kinh quy mô lớn, tỉ lệ đào thải rất cao, ngay cả những cuộc chạy đua lớn nhất trên thế giới cũng khó mà tưởng tượng được. Độ khó mà người tham gia phải trải qua để đến đích còn khó hơn việc bảo lạc đà chui qua lỗ kim. Nhưng kẻ giành thắng lợi trong cuộc chạy đua này lại chính là kẻ quyết định cuộc sống của chúng ta sau này.

Chỉ có một người duy nhất có sức khỏe nhất và giỏi nhất mới giành được thắng lợi, nó sẽ kết hợp với noãn (trứng) đã chờ đợi lâu ngày với tốc độ nhanh nhất, đó chính là cơ sở hình thành bào thai con người! Thử nghĩ xem, nhiệm sắc thể trong phôi thai này đã tồn tại, duy trì từ khoảng hơn 2 tỷ năm trước để tận hưởng phút chiến thắng này.

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Ngạn ngữ Anh có câu: "Napoleon himself was once a crying baby", nghĩa là ngay cả bản thân Napoleon cũng trưởng thành từ một đứa trẻ hay khóc.

Những người tự oán thán chỉ nhìn thấy con người nhỏ bé, họ chỉ biết xem thường bản thân, thích than thở trước một bức tường và chỉ nhìn thấy bức tường ngăn cản họ.

Có thể họ cho rằng, chỉ cần có một cuộc sống an toàn, thoải mái và dễ chịu, được sự giúp đỡ của nhiều người, không có khó khăn gì, thì họ sẽ không oán trách nữa. Nhưng trên thực tế, dù họ có thoải mái, yên lành nằm trên ghế salon, hàng mở cơ hội đặt trước mặt họ, họ cũng tiếp tục than vãn rằng chẳng có gì cả.

Người thành công không hề than vãn oán trách lá bài trên tay họ, không oán trách điều kiện trời sinh và thế giới bên ngoài, họ cũng hiểu rõ một đạo lý rằng: Thành công không được quyết định bởi lá bài tốt hay xấu trong tay, mà phải biết ra bài như thế nào.

Huống hồ ngoài việc đánh cho tốt những lá bài trong tay, ta chẳng còn sự lựa chọn nào khác. Cứ ngồi đó mà than vãn lá bài không tốt thì chỉ bằng nghĩ xem nên kết hợp những con bài đó như thế nào cho tốt nhất, khi đối mặt với sự cản trở thì tìm cách phá vỡ nó, nhảy qua nó, vòng qua nó hoặc chui qua nó.

Muốn làm nên một sự nghiệp, đừng sợ mình có con bài gì trong tay, mà chỉ sợ ta không thể nào đánh cho tốt những con bài đó. Hay nói cách khác, đừng sợ mình là gì, chỉ sợ mình cảm thấy mình chẳng là gì cả.

Vậy ta có lý do gì không trân trọng những con bài trong tay, đánh bài cho tốt kia chứ?

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Khởi động cái motor của mình

Có một câu chuyện thế này:

Vào thế kỉ trước, một nông dân tình cờ đào được một mỏ vàng ở ngay trong mảnh vườn của mình. Cả đời ông nghèo khổ, mỏ vàng đã giúp ông trở nên giàu có. Ông liền mua một chiếc xe hơi sang trọng. Sáng sớm hằng ngày, ông đều lái xe lên thị trấn gần đó. Ông muốn nhìn thấy mọi người và cũng hy vọng mọi người nhìn thấy ông.

Ông chưa hề học qua lái xe, cũng không có bằng lái. Nhưng lại chưa bao giờ đụng phải ai và cảnh sát cũng không làm phiền ông.

Nguyên nhân rất đơn giản: phía trước chiếc xe sang trọng đó có hai con ngựa kéo, ông chưa bao giờ cắm chìa khoá vào ổ và khởi động xe, tuy chiếc xe có sức mạnh 100 mã lực đang chờ được sử dụng, nhưng người nông dân này lại chỉ sử dụng hai con ngựa bên ngoài chiếc xe.

Kỹ sư vùng đó nói rằng chiếc xe đó chẳng bị hư hỏng gì, người nông dân đó cũng không bao giờ học cách tra chìa khoá vào ổ và khởi động máy.

Các nhà tâm lý học nói rằng, phần lớn con người trên thế giới này cũng giống như chiếc xe hơi nọ, chỉ sử dụng được 2 đến 5% sức mạnh của bản thân.

Bi kịch lớn nhất trong đời người là gì? Chính là đến khi chết, mới phát hiện có một mỏ vàng trong vườn nhà mình, phải không? Trên thực tế, đó vẫn chưa phải là điều tồi tệ nhất, nếu con người không thể tận dụng hết khả năng dồi dào của bản thân, đó mới là bi kịch lớn nhất.

Trong cuộc sống, chúng ta không hề biết rằng chỉ có một nửa con người ta là thức giấc, còn một nửa còn lại mạnh hơn nửa này nhiều lần vẫn đang ngủ say. Do đó, con người ai cũng có một không gian tiềm lực rất lớn tồn tại trong lòng, mà bình thường ta chỉ sử dụng được một phần rất rất nhỏ.

Nhà tâm lý học chỉ ra rằng: Tuyệt đại đa số chúng ta đều có thể lớn mạnh hơn bản thân trong cuộc sống thực tại. Một người bình thường chỉ sử dụng được 10% khả năng của họ, còn 90% vẫn chưa được khai thác. Đến thập niên 60, một học giả người Mỹ chỉ ra rằng con người chỉ sử dụng được 6% khả năng của bản thân.

Có người nói, nếu ta ép buộc đầu óc sử dụng nửa mã lực, thì ta sẽ học được 40 ngôn ngữ, thuộc lòng và thậm chí có thể đọc ngược cuốn bách khoa toàn thư của Liên Xô và hoàn thành chương trình của mấy chục trường đại học mà chẳng cực nhọc gì.

Khi biết cách tận dụng tiềm năng vô hạn của mình, ta mới trở nên có giá trị. Tài nguyên của con người khác với tài nguyên tự nhiên trên trái đất, nếu không sử dụng thì sẽ hao mòn dần và biến mất, không bao giờ tái sinh được.

Nhưng điều đáng tiếc là, phần lớn con người đều không sáng suốt trước vấn đề này của vận mệnh. Họ không ý thức được rằng, khả năng của mình cũng giống như ngọn núi lửa, tuy có năng lượng vô tận chờ đợi cơ hội bùng nổ, nhưng lại có giai đoạn tiềm ẩn và giai đoạn bùng nổ, bùng nổ cũng đòi hỏi phải có thời cơ và điều kiện bên ngoài, nếu không nắm được cơ hội bùng nổ, thì cuối cùng chỉ là ngọn núi lửa chết mà thôi.

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Dao không mài không sắc, người không dùng sinh lời. Người có tài năng luôn muốn phát huy sở trường và tài năng của mình mà lại không muốn bận rộn, sống cho qua ngày. Có những việc không phải ta không thể làm, mà là ta không muốn làm. Chỉ cần chịu bỏ ra một chút tâm sức và thời gian thì sẽ phát hiện mình thật sự có rất nhiều bản lĩnh và tiềm năng chưa được sử dụng thậm chí chưa được biết đến.

Bất kể là lúc nào, mỗi người ai cũng có thể tìm được cách giải quyết những vấn đề của bản thân, mà tiền đề chính là sự tự tin.

Anna là diễn viên kịch nói nổi tiếng nước Pháp, tung hoành trên sân khấu suốt hơn 50 năm. Năm 71 tuổi, bà bất ngờ bị phá

sản tại Paris, điều tệ hại hơn nữa là, khi ngồi thuyền vượt Đại Tây Dương, trong một lúc bất cẩn, bà vấp ngã, chân bị thương nặng, gây nên viêm tĩnh mạch, phải cắt bỏ chân đó.

Bác sĩ thậm chí không dám nói cho bà biết quyết định này, sợ bà chịu không nổi. Nhưng bà nhìn thẳng vào bác sĩ và bình tĩnh nói: “Nếu đã không có sự lựa chọn nào khác, vậy thì ông hãy cứ làm đi”. Hôm phẫu thuật, bà ngồi trên xe lăn cất cao giọng hát. Có người hỏi: “Có phải bà tự an ủi mình?” Bà trả lời: “Không, tôi đang an ủi bác sĩ và y tá, họ cực khổ quá!”

Sau đó, bà tiếp tục đi lưu diễn khắp thế giới, lại lên sân khấu biểu diễn suốt 7 năm. Khi nhìn thấy bà, họ không tin rằng những thành tích đó lại được lập nên bởi một cụ già tàn tật.

Con người không phải trời sinh ra đã vĩ đại, người thành công cũng không phải là nhân tài trời sinh, càng không phải là con người khác người, nhưng một người bình thường biết phát huy khả năng của mình, họ sẽ trở thành người sáng tạo nên lịch sử, còn một người tự tàn tự huỷ bản thân chỉ có thể là con người tầm thường mà thôi.

Đừng hy vọng tìm được thành công ở nơi khác, làm thế chỉ uống phí sức mạnh khổng lồ của 100 con ngựa sống ẩn trong con người mỗi chúng ta.

Anh hùng không hỏi xuất xứ

Con người chúng ta vừa sinh ra đời đã bất công. Có người là con nhà giàu có, có người là con một nông dân nghèo khổ. Sự ưu đãi của xã hội dành cho họ cũng khác nhau. Nên có người hình

dung rằng: cây cỏ thụ dưới thung lũng không bao giờ cao hơn ngọn cỏ trên đỉnh núi.

Nhưng con người không giống như cây cỏ, tuy không thể thay đổi xuất thân của mình, nhưng qua sự cố gắng về sau thì lại thay đổi hoàn toàn.

Phụ thân của tể tướng Lý Bang Nhan đời Tống là thợ bạc, đại thần trong triều đều chê cười ông. Ông rất buồn, và cảm thấy xấu hổ, về nhà nói với mẫu thân. Mẫu thân nói: “Nếu một thợ bạc xuất thân từ nhà của tể tướng thì mới đáng xấu hổ; còn từ nhà một người thợ bạc xuất hiện một tể tướng, thì đó là chuyện vui trong thiên hạ, đáng để người trong thiên hạ phải tuyên dương, có gì mà đáng xấu hổ cơ chứ?”

Tương tự với câu nói này chính là lời của tổng thống Mỹ A.Lincoln: “Tổ tiên của tôi là ai, tôi không biết, điều tôi quan tâm là con cháu của tôi sẽ trở thành người như thế nào!”

Giống như những anh hùng nổi tiếng trong lịch sử, xuất thân của họ cũng chẳng cao quý gì. Trước khi xuất thế, Gia Cát Lượng vẫn là một nông phu làm ruộng nuôi gà. Trước khi gặp Lưu Bị, Quan Vũ là một phạm nhân giết người chạy trốn trong giang hồ, 5 năm không dám về nhà. Trương Phi xuất thân từ một ngôi làng nhỏ, bán rượu giết heo là nghề của chàng.

Lịch sử nhiều lần chứng minh rằng, những liệt sĩ trung thành từ xưa đến nay đều xuất thân từ tầng lớp nghèo hèn. Những người chỉ biết ôm giữ khư khư khuyết điểm mới coi trọng xuất thân và tầng lớp của mình; còn những người thành công thật sự, thì biết tránh thủ mọi thứ bằng chính đôi tay của mình.

Không có xuất thân cao quý, ta vẫn có thể tranh giành sự thành công cho mình.

Thượng Đế chỉ giúp những ai tự giúp mình

Nước lũ dâng trào. Một người đứng trên nóc nhà bị bao vây bởi nước lũ cuộn cuộn, anh không ngừng vẽ hình thập tự giá và không ngừng cầu xin Thượng Đế cứu giúp mình. Khi đó, có người chèo thuyền đi qua, hét to: “Mau lên thuyền, tôi đưa anh vào chỗ an toàn”.

Anh nói: “Không, ông đi đi, Thượng Đế sẽ đến giúp tôi”.

Chiếc thuyền đi qua, lại một chiếc trực thăng cứu hộ thả dây thang xuống, nhưng anh vẫn đuổi người ta đi với lý do trên.

Cuối cùng anh bị chìm chết. Trước mặt Thượng Đế, anh tỏ vẻ oan ức oán trách: “Thượng Đế vạn năng, sao Người nhìn thấy con dân gặp nạn mà không màng đến?”

Thượng Đế cũng trả lời một cách oan ức: “Ta muốn giúp con, nhưng cả chiếc thuyền lẫn trực thăng đều bị con từ chối”.

Thật ra trên đời này có rất nhiều thứ không thể xác định, nhưng có một việc có thể khẳng định là chúng ta phải can đảm thử sức, như thế sẽ có kết quả hơn việc khẩn cầu sự giúp đỡ của Thượng Đế.

Khi đứng trước gương, con người mà ta nhìn thấy vừa là bạn thân của ta và cũng chính là kẻ thù lớn nhất của ta. Người đó có thể nhờ Thượng Đế ra tay cứu giúp ta, nhưng cũng có thể cản lối bước lên thiên đàng của ta.

Thành công cũng như sức khỏe không thể mua bằng tiền, muốn có thì phải rèn luyện, cho dù bạn có giàu như Bill Gates cũng không thể chạy đến phòng dạy thể hình mua một thân hình

cường tráng, mà phải bỏ củi, đấm bao cát hoặc vận động gì đó thì mới có được.

Vì vậy, bắt đầu từ hôm nay, hãy ra tay làm một số việc đi nhé.

Chẳng hạn, ta muốn gặp một người nào đó lắm, nhưng lại mong rằng sẽ được gặp trong một cơ hội tình cờ, nếu vậy thì chỉ bằng ngày mai hãy chủ động đến nhà gặp người ấy! Có thể ta sợ đến mức chỉ đứng trước cửa hoặc đi qua đi lại trước văn phòng người ấy năm mười lần, sau đó lấy hết can đảm bước vào. Nhưng chỉ cần đẩy cửa ra, cánh tay giúp đỡ của Thượng Đế sẽ hướng về phía bạn.

Trong “Thánh Kinh” có câu chuyện thế này:

Moxi đưa người Israel vốn là nô lệ tại Ai Cập chạy khỏi Ai Cập, đến bên biển Đỏ thì bị đường. Khi đó binh lính của vua Ai Cập đã đuổi đến nơi, nhưng trước mặt là nước biển cuộn cuộn, thật sự là đã đến đường cùng.

Nhưng Moxi vẫn can đảm bước chân xuống biển. Nước biển bất ngờ rẽ ra hai bên, làm xuất hiện một con đường nhỏ, để họ an toàn đi qua.

Tuy đó là thần thoại nhưng con người cũng thường gặp phải biển Đỏ trong cuộc sống đòi hỏi ta phải vượt qua. Chỉ cần ta can đảm đặt chân xuống biển, thì có thể sẽ phát hiện nước biển mở đường cho ta đi qua một cách thần kỳ.

Muốn thành công, cơ hội là điều không thể thiếu. Khi cơ hội đến, ta không thể yêu cầu nó đợi ta một lát, càng không thể yêu

cầu người khác giúp đỡ. Ngồi ở đó chẳng làm gì cả thì ta chẳng bao giờ nhận được bất cứ sự giúp đỡ nào.

Có một trò chơi trí tuệ thế này: Khi nào thì tờ 100 đô la có giá trị bằng tờ 1 đô?

Câu trả lời không cần thời gian. Nếu chìm xuống biển, dù là tờ 5 triệu thì cũng hoàn toàn giống với 1 xu mà thôi. Chỉ khi vớt được nó lên, đem nó ra xài, mới thể hiện được giá trị to lớn của nó.

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Chương 6

CHỈ TIẾN THỦ

Gan lớn nhưng lòng nhỏ

downloadsachmienphi.com

Thanh niên sức trẻ dồi dào, luôn tò mò về thế giới,
đây chính là giai đoạn tốt nhất để vươn mình.

Nhậm công tử câu cá lớn

Ngày xưa có một vị Nhậm công tử, lòng ôm chí lớn là người phóng khoáng thoải mái. Nhậm công tử làm một chiếc móc câu rất lớn, lại buộc chiếc móc đó vào đầu một sợi dây thừng đen rất chắc chắn. Sau đó lấy miếng thịt bò được ướp rất lâu treo vào đầu cần câu làm mồi.

Nhậm công tử ngồi trên núi cao, thả cần câu xuống biển Đông rộng lớn. Ngày lại ngày trôi qua, chẳng thấy động tĩnh gì, Nhậm công tử không lo lắng, không vội vàng, lòng chỉ đợi câu

được con cá lớn. Một tháng trôi qua rồi lại một tháng trôi qua, chẳng được gì cả, Nhậm công tử vẫn không hoảng hốt vội vàng, vẫn kiên nhẫn ngồi đợi cá lớn cắn câu. Một năm trôi qua, Nhậm công tử chẳng câu được con cá nào, nhưng vẫn không sốt ruột, mặc cho mưa to gió lớn, lòng tin vẫn không hề thay đổi.

Qua một thời gian, bất ngờ một hôm, một con cá lớn bơi qua, nuốt mỗi câu. Con cá lập tức bị móc vào một đầu dây câu lặn xuống đáy nước, nó đau đớn vùng vẫy, một chốc lại trôi lên mặt nước, một chốc lại chìm xuống đáy nước, làm mặt biển nổi lên những cơn sóng cuộn cuộn. Tiếng kêu của nó như quỷ khóc thần sầu, làm chấn động cả những người ở cách đó hàng trăm dặm. Cuối cùng Nhậm công tử cũng chinh phục được con cá đã mệt mỏi hơi sức, mổ con cá ra, cắt thành từng miếng, sau đó phơi làm cá khô rồi chia cho mọi người cùng ăn.

Trong cuộc sống thực tế, chúng ta cũng sẽ phát hiện một hiện tượng rất thú vị: Những người thành công trong sự nghiệp thường không chú ý đến những chuyện nhỏ nhặt, điều này hoàn toàn trái ngược với quan niệm “không quét nhà, sao quét cả thiên hạ”.

Trên thực tế, những người không quét nhà cuối cùng lại trở thành những anh hùng quét cả thiên hạ.

Tô Tần là đệ tử của Quỷ Cốc tiên sinh, trở về nhà chuẩn bị đi du thuyết các nước sau khi học thành tài, nhưng nhà lại không giàu có lắm. Thế là Tô Tần bạc với người nhà bán đi một số gia sản làm hành trang cho chàng.

Cha mẹ, chị dâu và cả vợ đều ra sức ngăn cản chàng. Chị dâu nói: “Nếu chú không muốn trồng trọt ở nhà thì hãy buôn bán nhỏ, như thế cũng đủ để giúp đỡ gia đình. Nhưng giờ chú lại bỏ bê, để

đi buôn tài buôn lười, nhờ vào tắc lười để tranh giành danh lợi. Chú đã suy nghĩ kỹ chưa, tiền bây giờ chú không kiếm, lại đi theo đuổi phú quý hào huyền, nếu sau này không cầm cự nổi, chú đừng hối hận cũng đừng trách chúng tôi không thức tỉnh chú”.

Cha mẹ và vợ cũng phụ họa theo.

Nhưng cuối cùng chàng vẫn ra đi du thuyết sáu nước, thân mang cả tướng ấn của sáu nước. Một lần đi ngang qua nhà, xe ngựa, tùy tùng chất đầy hành trang, sứ giả chơ hầu phái đến đứng hầu thành một hàng, kéo dài cả đến 20 dặm. Chu Hiển Vương nghe tin cũng vội vàng cử người ra quét đường, phái sứ giả ra ngoại thành, mở đường chào đón chàng.

Khi đó Tô nói với cha mẹ: “Nếu ban đầu con kinh doanh vài mẫu đất, hoặc đến Lạc Dương buôn bán, thì ngày nay con làm gì được đeo tướng ấn của sáu nước trên người?”

Những người quá dễ tâm vào những chuyện nhỏ nhặt thì không thể thể hiện kỹ xảo của mình vào những chuyện lớn như mọi người hằng hy vọng. Thực tế thì luôn ngược lại hoàn toàn, người quá chú trọng vào chuyện nhỏ thì luôn bó tay trước những chuyện lớn, vì làm việc lớn đòi hỏi kiến thức và tinh thần, chứ không phải là kỹ xảo.

Hơn nữa, khi nắm bắt được việc lớn, chuyện nhỏ sẽ tự chăm sóc đến ta, muốn đạt được mục tiêu, ta phải nhìn mà không thấy những cản trở nhỏ nhặt. Nói cách khác, phần lớn cản trở chỉ là trên lời nói mà thôi, ngoài những trở ngại cần phải dọn dẹp thì phần lớn những trở ngại còn lại đều có thể vòng qua là được.

Nếu đi trên đường mà ta cứ phải dọn hết tất cả mọi tảng đá cản đường, thì ta sẽ chẳng đến được đâu cả. Phần lớn trở ngại sẽ

không còn là trở ngại nữa mà ngược lại sẽ trở thành bàn đạp giúp ta đến thành công khi ta vòng qua nó hoặc tránh né nó.

Một người quá hứng thú với việc nhỏ thì sự hứng thú dành cho việc lớn sẽ giảm đi. Khi không có mục tiêu lớn trong tầm mắt thì họ sẽ quan tâm đến chuyện nhỏ, sử dụng thời gian và sức lực vào những chuyện không đâu. Đó là lý do tại sao có nhiều người bận rộn suốt cả ngày mà vẫn oán thán rằng mình không có thời gian làm việc. Cuộc sống như thế này kéo dài quá lâu, sức tưởng tượng, sức phán đoán, lòng can đảm và tự tin cũng sẽ mất dần đi và dần dần hình thành thói quen lẩn tránh những quyết định chính sách quan trọng, làm cho chúng ta lẩn tránh cả những thách thức quan trọng xuất hiện trong đời mình.

downloadsachmienphi.com

Lòng can đảm xuất sắc

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Có một người bị hãm hại và bị kết án tử hình. Một ngày trước khi bị tử hình, hắn được đưa đến trước mặt hoàng thượng. Hoàng thượng xem xét lại bản án vẫn không phát hiện ra vấn đề gì, thế là cầm bút phê chuẩn cho chém đầu người này.

Người này vội vàng nói: “Đại vương đừng vội chém đầu tội dân, vì tội dân có một tài năng rất đặc biệt”.

Hoàng thượng hỏi: “Người có tài cán đặc biệt gì?”

Người này nói: “Tội dân có thể dạy cho con ngựa của đại vương biết bay”.

Hoàng đế và các đại thần nghe xong đều trợn tròn mắt nhìn hắn tỏ vẻ không tin. Hắn tiếp lời: “Xin đại vương cho tội dân thời

gian một năm huấn luyện, tội dân nhất định dạy cho con ngựa của đại vương biết bay”.

Hoàng đế phê chuẩn.

Người ấy suy nghĩ thế này: “Ngựa làm sao biết bay? Đương nhiên là không được. Nhưng ai biết sẽ có chuyện gì xảy ra trong một năm đó. Ngộ nhỡ ta bệnh chết thì sao? Ngộ nhỡ hoàng đế băng hà thì sao? Ngộ nhỡ con ngựa chết thì sao? Chỉ cần xảy ra một chuyện thì ta có thể không bị chém đầu. Hoặc ngộ nhỡ con ngựa biết bay thật thì sao? Thế chẳng phải càng tốt hay sao?”

Kết cục của kẻ tội dân này không cần hỏi cũng biết, nhưng hần đã để lại một hình tượng rất can đảm và tài trí. Hần giúp ta hiểu rằng: cũng có kỳ tích trên thế giới này và ta cũng có thể sáng tạo ra kỳ tích, nhưng tất cả những thứ đó đều xuất phát từ một điều, đó là tin tưởng vào kỳ tích.

Huống hồ, cái gọi là kỳ tích của con người không hoang đường như dạy ngựa biết bay, mà có khi lại xuất hiện trong tiềm lực khổng lồ tồn tại nơi con người chúng ta, nó hoàn toàn có thể được bộc lộ ra ngoài.

Một tiểu phu lên núi đốn củi, nhìn thấy tổ chim ưng. Tiểu phu bắt con ưng con về nuôi trong lồng gà. Con ưng nhỏ được ăn ở, chơi đùa chung với những con gà khác nên cứ tưởng rằng mình là con gà.

Con ưng lớn dần lên, lông cánh mọc đầy đủ. Một hôm, một người đi săn đến nhà tiểu phu chơi, nhìn thấy nó nên đem về nhà, huấn luyện nó thành con ưng săn mồi.

Nhưng từ nhỏ nó đã sống chung với gà, cách tư duy đã giống như con gà, không chỉ không muốn học bay mà cũng không tin

rằng nó biết bay. Người đi săn thử hết mọi cách nhưng vẫn không cải thiện được gì, nó vẫn không thể bay.

Cuối cùng, người đi săn đưa nó lên đỉnh núi nơi nó được sinh ra, rồi ném nó xuống, lúc đầu nó lăn lông lốc như một tảng đá, rồi lăn dần xuống thung lũng nhưng nó đã cố gắng vỗ cánh, không bao lâu thì bay lên được!

Đường đầu với gió bão tiến về phía trước

Mọi người ai nấy đều có sự sợ hãi, vấn đề là ta khắc phục nó như thế nào?

Nếu ta bất ngờ gặp phải mưa bão ngay khi đang leo đến lưng chừng núi, phải làm thế nào?

Nhà du lịch giàu kinh nghiệm sẽ trả lời rằng: “Phải tiếp tục đi lên đến đỉnh núi”.

Có người ngạc nhiên hỏi: “Tại sao không trèo xuống? Thông thường thì mưa gió dưới chân núi sẽ nhỏ hơn là trên đỉnh núi!”

Nhà du lịch trả lời: “Tiếp tục đi lên đỉnh núi, mưa gió tuy có mạnh hơn nhưng cũng không đủ để uy hiếp đến sinh mạng của ta. Nếu quay đầu leo xuống, mưa gió có vẻ nhỏ dần đi, dường như rất an toàn, nhưng lại có một nguy hiểm khác, đó chính là lở núi. Kinh nghiệm du lịch nhiều năm cho tôi biết rằng, khi phải đối mặt với mưa bão, đừng nghĩ rằng sẽ lẩn tránh nó. Lẩn tránh chỉ đem lại càng nhiều nguy hiểm mà thôi, chỉ cuốn ta vào sự mệt mỏi. Hãy đối đầu với nó, tiếp tục tiến lên thì sẽ biến nguy hiểm thành an toàn”.

Áp lực và khó khăn trong cuộc sống cũng như mưa gió khi đang leo lên núi. Đối đầu với nó để tiến về phía trước mà không sợ hãi quay đầu bỏ chạy, đó chẳng phải là điều mà ta nên làm hay sao?

Một công ty nhỏ rơi vào cảnh khó khăn trong thị trường cạnh tranh khốc liệt, các nhân viên đều rất nản lòng.

Hôm đó, ông chủ gọi mọi người đến nhà, đưa họ vào bếp, trong đó đã có sẵn 3 chiếc nồi. Ông đổ một ít nước vào nồi rồi đặt lên bếp nấu. Không bao lâu sau thì nước sôi. Ông chủ bỏ một ít củ cải trắng vào nồi thứ nhất, trứng gà vào nồi thứ hai và cuối cùng là bột cà phê vào chiếc nồi còn lại.

Các nhân viên đều thấy rất lạ trước cách làm của ông chủ, cho rằng ông muốn trở tài nấu bếp. Khoảng hơn 20 phút sau, ông tắt lửa, vớt củ cải trắng ra tô, rồi vớt trứng gà ra một chiếc tô khác, sau đó đổ cả phê vào chiếc ly. Xong xuôi, ông mới xoay người hỏi nhân viên: “Các anh nhìn thấy gì?”

Các nhân viên đều đồng thanh trả lời: “Củ cải, trứng gà, cà phê”.

Ông chủ cầm miếng củ cải lên, nhẹ nhàng bẻ gãy miếng củ cải đó. Ông lại cầm quả trứng gà lên, cẩn thận bóc vỏ trứng, một quả trứng gà được luộc chín lộ ra, giống như mẫu quảng cáo mỹ phẩm trên ti vi. Cuối cùng, ông rót cà phê cho các nhân viên có mặt tại đó.

Vừa uống cà phê, ông vừa chậm rãi nói: “Trước khi cho vào nồi, củ cải rất cứng, nhưng khi bỏ trong nước sôi, nó trở nên mềm yếu. Trứng gà vốn dễ vỡ nhưng khi được luộc trong nước, trong ngoài của nó đều biến thành một thể thống nhất. Bột cà phê thì

lại trở thành một món đồ uống rất thơm sau khi được đun trong nước sôi. Các anh đã nghĩ ra được điều gì chưa?”

Chẳng ai nói một lời nào nhưng mắt mọi người đều sáng lên niềm hy vọng.

Không bao lâu sau, với sự cố gắng của mọi nhân viên, tình hình của công ty đã thay đổi hoàn toàn.

Cũng giống như sự khác nhau giữa củ cải, trứng gà và cà phê, trong cuộc sống có người trông có vẻ rất cứng rắn kiên cường khi chưa gặp phải đau khổ và khó khăn nhưng lại bị trắc trở tước đoạt đi mọi sức mạnh. Có người vốn không ổn định về tính tình nhưng sau khi trải qua hàng loạt trắc trở thì trở nên có tính cách riêng. Có người thuận theo và thay đổi theo hoàn cảnh, xem những trắc trở đó là cơ hội hình thành nhân cách của người thành công. Nhưng điểm quan trọng nhất chính là tin vào khả năng của mình, dũng cảm bước được bước đi đầu tiên.

Có một nhân viên kinh doanh mới vào nghề, tuy được tuyển dụng nhưng trưởng ban của anh lại tuyên bố một câu xanh rờn rằng: “Nhìn dáng vẻ của anh, chẳng giống một người chịu được cực khổ tí nào”.

Khi đó tim anh như ngừng thở, rất không phục trước câu nói đó. Anh lao đầu vào làm việc, cuối cùng cũng tìm được chỗ đứng trong công ty.

Nhưng anh vẫn không hài lòng, nên nghĩ ra một kế hoạch tiếp thị táo bạo và hơi khác người.

Anh đứng ngồi không yên vì ý tưởng này, cuối cùng cắn răng thề rằng sẽ thực hiện nó cho bằng được. Anh tự tin giới thiệu nó

với trưởng ban của mình và nhờ ông ấy tìm chủ tịch hội đồng quản trị viết "thư giới thiệu" cho mình.

Trưởng ban nghe xong, tròn tròn đôi mắt nhìn anh chẳng nói lời nào. Ánh mắt ấy làm anh rợn cả người và cảm thấy mình đứng không vững nữa.

Lúc đó, trưởng ban mới chậm rãi nói ra những khó khăn và từ chối lời thỉnh cầu của anh. Anh không chịu lùi binh mà hỏi: "Thưa sếp, tôi có thể tự tìm và bàn bạc với chủ tịch hội đồng quản trị không?"

Trưởng ban tròn to mắt hơn nữa, chẳng nói lời nào, bảo anh ra ngoài.

Vài ngày sau, anh nhận được thông báo đồng ý gặp mặt của chủ tịch, anh phấn khởi đến công ty đó, được dẫn đến ngồi trong phòng khách. Không ai mang đến anh. Sự hưng phấn ban đầu đã giảm đi một nửa. Khi đang ngồi suy nghĩ thì anh được lay tỉnh, ngẩng đầu lên, vì chủ tịch đứng ngay trước mặt anh, hỏi: "Anh tìm tôi có việc gì?"

Anh giật mình đến nỗi suýt nữa không nói được lời nào, ấp a ấp úng: "Tôi muốn nhờ ngài viết giúp..."

Chủ tịch ngắt lời ngay: "Cái gì? Anh cho rằng tôi sẽ viết thư giới thiệu cho loại nhân viên quèn như anh à?"

Anh cũng đã từng nghĩ rằng mình bị từ chối nên đã chuẩn bị một bài biện luận nhưng không bao giờ ngờ rằng chủ tịch lại gọi anh là nhân viên kinh doanh quèn.

Anh tức tối la lớn: "Ông vừa gọi tôi là nhân viên quèn đúng không? Nhưng quý công ty làm được những gì? Ông là chủ tịch

hội đồng quản trị sao? Tôi sẽ tuyên bố với đồng nghiệp về những lời ông vừa nói”.

Anh quay lưng bỏ đi. Về đến công ty, vừa nộp đơn từ chức cho trưởng ban thì chuông điện thoại reo lên.

Đó là điện thoại của chủ tịch gọi đến, ông xin lỗi về thái độ không đúng của mình và nói sẽ giúp anh viết một bức thư giới thiệu.

Không thể chỉ là tương tượng

Đánh bại một con người thường không phải do sự đả kích của bên ngoài mà chính là sự đau khổ, buồn phiền không yên và sự hoảng loạn trong lòng. Do đó, thành công hay không trước tiên quyết định bởi mình có chiến thắng được bản thân không.

Một chàng thanh niên vừa đến làm việc tại một công ty kỹ thuật cao. Mỗi lần họp, tổng giám đốc đều nhấn mạnh không ai được vào căn phòng trên lầu ba. Mọi người cũng chẳng ai dám đến đó nhưng chàng thanh niên này lại không nghe theo và đẩy cửa vào.

Đó là một căn phòng bình thường với một bàn làm việc bình thường, trên bàn có một bức thư tuyển dụng, trên đó chưa viết chữ nào cả.

Chàng thanh niên suy nghĩ một hồi và mỉm cười, cầm bức thư tuyển dụng đó bước vào phòng Tổng giám đốc. Tổng giám đốc quan sát chàng thanh niên một cách rất chăm chú, sau đó cầm bút lên viết vài chữ vào bức thư tuyển dụng, đưa cho chàng thanh niên.

Tổng giám đốc nói: “Từ giờ trở đi, anh chính là giám đốc phòng kế hoạch. Tôi đợi người như anh lâu lắm rồi!”

Khi đối mặt với công việc mới, có người lo lắng công việc quá nhiều, quá khó. Cách duy nhất để loại bỏ tâm trạng căng thẳng nặng nề và bất an chính là bắt tay vào việc ngay. Nhưng khi đã bắt đầu công việc thì sẽ phát hiện ra rằng sự việc không khó khăn như mình tưởng và từ đó sẽ tạo được sự tự tin cho bản thân.

Bắt đầu một công việc mới, cái cần thiết là quyết tâm và nhiệt tình, còn muốn hoàn thành một công việc thì đòi hỏi phải có sự kiên trì và nghị lực. Thiếu mất nhiệt tình, công việc sẽ không thể bắt đầu; chỉ có nhiệt tình, không có sự kiên trì và nghị lực thì cũng không thể hoàn thành công việc.

Lincoln vĩ đại viết một câu chuyện về thời thơ ấu của mình thế này:

“Cha tôi mua được một nông trại với giá rất rẻ nhưng trên nông trại lại có rất nhiều đá. Một hôm, mẹ tôi đề nghị dọn bớt những tảng đá vô dụng đó. Cha tôi nói, nếu có thể dọn thì người chủ đã không bán cho chúng ta rồi, chúng là những ngọn đồi nhỏ, nối liền thành một dãy đồi.

Có một năm, cha tôi lên thành phố mua ngựa, mẹ dẫn mọi người ra nông trại làm việc và muốn dọn đi những đồng đá cản đường đó. Thế là anh em tôi bắt đầu đào từng tảng đá một. Một lúc sau, mọi người đã dọn xong vì chúng không phải là ngọn đồi như cha tôi đã nói, mà chỉ là những tảng đá rời rạc, chỉ cần đào sâu xuống một tấc thì có thể đẩy nó đi”.

Cuối cùng ông viết có một số việc mà con người không làm chỉ vì họ cho rằng mình không thể làm mà thôi.

Có một câu chuyện trong sở thú thế này:

Khi đến sở thú xem voi, nhìn thấy nó bị xích vào một cái cột khá thấp bằng một sợi xích mỏng manh, lúc đó ta sẽ hỏi: “Con voi to tướng thế kia, dư sức để quật một cây to, tại sao nó không giựt đứt sợi dây xích bỏ chạy?”

Nhân viên quản lý giải thích rằng: Khi mới đến đây, con voi này còn rất nhỏ, nó cũng bị xích vào cột này bằng sợi xích nhỏ đó. Khi đó nó cũng vùng vẫy để thoát khỏi đây nhưng do sức còn yếu nên lần nào cũng thất bại, dần dần nó mất đi lòng tin. Dù lớn lên từng ngày, nhưng nó cũng không biết mình có sức mạnh đến thế nào, chỉ cần vùng nhẹ thì cũng có thể chạy thoát. Nó không dám nghĩ thế, đương nhiên cũng sẽ không dám làm thế, nên nó đành phải bị xích ở đây mãi mãi và chết tại đây.

Con voi không thể thoát khỏi sợi xích chỉ vì kinh nghiệm từ nhỏ đã cho nó biết rằng sức cản quá lớn, nên không tài nào thoát khỏi dây xích. Tuy hiện thực chỉ là một sợi xích nhỏ nhưng nó lại tưởng rằng sợi xích còn chắc hơn sợi xích của Thượng Đế.

Đừng sợ và đừng hối hận

Một chàng thanh niên chuẩn bị rời khỏi quê hương đi xa để lập nghiệp.

Trước khi đi, anh đến thăm một vị tiên bói và xin được chỉ dẫn.

Vị tiên bói đang luyện chữ nghe vậy liền viết cho anh ba chữ: “Không được sợ”, rồi nói: “Con trai, bí mật của đời người chỉ có

6 chữ, nhưng hôm nay ta chỉ cho con 3 chữ, để con dùng trong nửa đời người”.

Ba mươi năm sau, chàng thanh niên ngày nào nay đã có tuổi, anh cũng có một ít thành tích và cũng có rất nhiều nỗi đau khổ. Con đường về nhà dài thênh thang, đến nơi anh lại đến thăm vị tiền bối họ.

Nhưng ông lão đã không còn. Người nhà của ông giao cho anh một bức thư và nói: “Đây là thứ mà lão tiền bối để lại cho anh trước khi qua đời, ông nói anh chắc chắn sẽ quay lại vào một ngày nào đó”.

Anh chàng gật gật đầu, 30 năm trước anh chỉ biết được nửa bí mật của đời người, giờ anh lại tìm được một nửa nữa. Anh mở ra xem, trong đó chỉ có 3 chữ: “Đừng hối hận”.

Nguyên tắc làm việc của con người nói qua nói lại chỉ vẻn vẹn có 6 chữ: “Không được sợ, đừng hối hận”. Cho nên, dù làm gì cũng không thể sợ, dù đã làm chuyện gì cũng không được hối hận.

Một nhà tâm lý nói với con gái trong ngày đầu tiên đi học: “Con đừng sợ giờ tay phát biểu trong lớp, phải giờ tay thật nhiều, nhất là khi con muốn đi vệ sinh”.

Con gái làm theo lời dặn của bố, can đảm giờ tay.

Từng ngày trôi qua, thầy giáo có ấn tượng sâu sắc đối với cô học trò luôn giờ tay phát biểu này nên luôn để cho cô phát biểu. Cô gái luôn có được nhiều cơ hội hơn những người bạn cùng lớp và việc học của cô cũng tiến bộ rất nhiều.

Giờ tay đồng nghĩa với việc “không sợ hãi”, cũng đồng nghĩa với việc không sợ phê bình và cười chê, muốn tự tay làm thử.

Đời người luôn tràn đầy những điều bất ngờ khó đoán, nhưng người sợ hãi chỉ có được những gì còn sót lại của người khác. Họ có thể là nhà lý luận và nhà phê bình bẩm sinh, lúc nào cũng có đạo lý đầy bụng nhưng khi xảy ra vấn đề, họ lại chẳng dám giơ tay phát biểu.

Còn “đừng hối hận”, thành công đương nhiên không hối hận, nhưng nếu thất bại thì sao? Rất nhiều người hối hận vì chuẩn bị không tốt, suy nghĩ không chu đáo, hoặc làm người không tốt, không biết dùng người, nhưng làm thế thì có lợi gì chứ?

Con người luôn phải tiến lên giữa thành và bại. Người thành công và kẻ thất bại đều phải có can đảm đối mặt với sự luân chuyển đó! Thế giới này không có kẻ mạnh tuyệt đối và cũng không có người yếu tuyệt đối, mạnh và yếu chỉ tương đối mà thôi. Người thắng rồi sẽ thành kẻ bại, kẻ bại cũng có lúc trở thành người thắng, đó là chuyện rất thường gặp trong lịch sử.

Vì không có gì đáng hối hận nên ta không nên, cũng không cần phải nghĩ ngợi và hối hận như đứa trẻ đã gây họa. Trung Quốc có câu: “Ngã ở đâu thì đứng lên ở đó”. Có nghĩa là, việc cần làm sau khi té ngã không phải là hối hận, mà phải kiểm điểm lại, sau đó phủi bỏ đất bụi đứng lên đi tiếp.

Cả đời người phải đối đầu với không biết bao nhiêu sự thay đổi. Người sợ hãi sự thay đổi thì ở lại trong môi trường quen thuộc, không chịu bước lên; còn người hay hối hận thì luôn ngẫm nghĩ về cái hố mà họ đã té xuống.

Tệ nhất cũng chỉ là quay trở lại điểm xuất phát

Một ông vua tiếp thị huấn luyện cho nhân viên của mình theo cách bảo họ tưởng tượng ra rằng mình đang đứng ngoài cửa nhà khách hàng.

Ông hỏi: “Giờ chúng ta đã đến bên ngoài cửa nhà khách hàng. Xin hỏi, giờ anh đang ở đâu?”

Nhân viên tiếp thị trả lời: “Tôi đang đứng ngay cửa nhà của khách hàng!”

“Tốt! Tốt lắm! Vậy anh muốn làm gì?”

“Tiếp thị!”

“Đến đâu?”

“Vào trong nhà của khách!”

“Giờ ta đang đứng trong nhà của khách hàng, anh thử tưởng tượng xem tình huống xấu nhất sẽ xảy ra là gì?”

“Tình huống xấu nhất? Chắc là bị khách hàng đuổi ra khỏi nhà!”

“Sau khi bị đuổi ra, anh sẽ đứng ở đâu?”

“Ở đâu? Vẫn là đứng ngoài cửa nhà khách hàng thôi ạ!”

“Hay lắm, đó chẳng phải là vị trí ban đầu của anh sao? Kết quả xấu nhất, chẳng qua chỉ là trở lại điểm ban đầu, thì có gì đáng sợ chứ?”

Trong rất nhiều trường hợp, kết quả xấu nhất là trở lại điểm ban đầu, chẳng có tổn thất gì đối với chúng ta, thậm chí ta lại có được kinh nghiệm thất bại, tặng thêm một tảng đá cho toà nhà thành công.

John là kỹ sư kỹ thuật của một bãi đậu xe. Một hôm đường dây điều khiển xe xảy ra sự cố gây nên hoảng loạn. Khi đó, cấp trên của anh vẫn chưa đến, phải làm thế nào? Anh không có quyền “xử lý ngay nguyên nhân dẫn đến tình trạng hoảng loạn khi giao thông ùn tắc”. Nếu anh bạo gan ra lệnh, nhẹ thì cuốn gói ra khỏi công ty, nặng thì vào nhà đá bóc lột.

Người thường sẽ nói: “Chẳng việc gì đến tôi, cần gì phải tự gây phiền phức cho mình?”. Nhưng John lại không thể, anh không khoan tay đứng nhìn!

Anh tự ý ra lệnh và ký vào tên sếp.

Khi cấp trên của anh đến thì mọi việc đã ổn thoả, dường như chưa từng xảy ra vụ lộn xộn ban nãy. Chàng thanh niên được mọi người khen ngợi luôn miệng vì anh bộc lộ được tài năng của mình.

Tổng giám đốc công ty nhận được báo cáo, lập tức cho điều anh về tổng công ty, thăng lên nhiều cấp và giao trọng trách cho anh. Từ đó về sau, anh lên như điều gặp gió, chẳng ai cản bước tiến của anh được.

Ta phải biết rằng, có thể ta đã cố gắng hết sức mình nhưng cũng không được sự chấp thuận của người khác, mà khi đã nắm được cơ hội thì phải thể hiện giá trị và năng lực của mình trước mặt đồng nghiệp và lãnh đạo, đặc biệt là khi ý kiến chưa được chấp nhận, ta sẽ nhớ lại những biểu hiện của mình khi thất bại sau này.

Đừng bao giờ chỉ nhớ đến những điều chiến thắng bản thân, đừng sợ mất mặt. Nếu ta không thể chiến thắng bản thân thì chắc rằng sẽ chẳng làm được gì cả.

Có khi muốn chiến thắng bản thân, ta phải có can đảm đốt thuyền để ở lại chiến đấu như cách Ceasar đã từng làm.

Khi đã vượt qua eo biển Anh và quân đội đã lên đến nơi mà ngày nay được gọi là New Zealand, Ceasar đốt cháy tất cả chiến thuyền của mình. Ông nói với binh sĩ rằng, họ đang ở trong lãnh thổ của kẻ thù, không có phương tiện rút lui, họ chỉ có thể chiến thắng nỗi sợ hãi trong lòng và phải tiến lên chinh phục. Cuối cùng, họ đã thật sự chiến thắng, tiến lên và chinh phục.

Đối đầu với thử thách

Đời người là một canh bạc. Kể đánh bạc nhờ vào vận may, mà tiền đề của vận may chính là sự can đảm. Nếu ngay cả lòng can đảm ngời vào bàn đánh bạc cũng không có thì vận may có tốt đến đâu cũng chẳng có tác dụng gì.

Phần lớn con người trên thế giới không thích thử thách mà chỉ quen với cuộc sống bình lặng ổn định. Có rất nhiều người không phấn đấu mà chỉ biết giam mình trong nhà để được yên ổn. Nhưng khi đã đối mặt với thử thách và sự tấn công của thế giới bên ngoài, tinh thần cầu tiến của họ sẽ được huy động một cách đầy đủ nhất.

Một sinh viên đến Úc du học, để tìm việc nuôi sống bản thân, anh đã không quản đạp xe ra ngoại ô nhiều ngày; chân dê cắt cỏ, thu hoạch, rửa bát giúp mọi người, chỉ cần được bữa ăn là anh có thể dừng ngay bước chân mỗi mệt của mình.

Một hôm, khi đang làm việc tại quán ăn người Hoa, anh đọc được một mẫu tin tuyển dụng. Anh suy nghĩ và chọn được một vị trí.

Nếu vượt qua mọi đối thủ thì anh sẽ được công việc có mức lương đến vài chục ngàn đô một năm, anh cảm thấy nhẹ cả người.

Cuối cùng, giám đốc hỏi anh: “Anh có xe không? Anh biết lái xe không? Phần lớn thời gian của công việc này phải ra ngoài, không có xe thì chẳng làm gì được”.

Tại Úc, người dân đi lại bằng xe riêng, người không có xe quả là hiếm.

Nhưng anh là sinh viên nghèo, lại vừa đến Úc chẳng bao lâu, làm gì có tiền mua xe?

Nhưng vì sức hấp dẫn của công việc và vì muốn thử thách bản thân, anh định thần lại và trả lời: “Tôi có xe! Tôi biết lái xe!”

Giám đốc nói: “Vậy thì tốt, anh được tuyển. Bốn ngày sau, anh lái xe đi làm”. downloadsachmienphi.com

Phải mua xe, học lái xe trong vòng 4 ngày không phải là chuyện đùa! Nhưng để tồn tại, anh phải làm với mọi giá.

Anh đến mượn bạn mình vài ngàn đô, mua một chiếc xe đã qua sử dụng. Ngày thứ nhất, anh học kỹ thuật lái xe cơ bản. Ngày thứ hai, anh tập lái trong mảnh đất rộng sau nhà bạn. Ngày thứ ba anh lái xe chập choạng ra đường.

Ngày thứ tư, anh lái xe đi làm. Đến nay, anh đã là giám đốc kinh doanh của công ty đó.

Trước bàn cược, ta phải có tiền cược. Muốn có được lợi nhuận trong cuộc sống, trước tiên ta phải có vốn. Vốn này bao gồm tuổi trẻ, sự an toàn, sự hưởng thụ... của bản thân, tuy nhiên cũng không thể thiếu trong đó là sự can đảm.

Thanh niên sức khoẻ dồi dào, tràn đầy hy vọng vào thế giới, là giai đoạn thích hợp nhất để chứng tỏ bản thân. Không bàn đến chuyên môn của chàng sinh viên nọ, chỉ riêng sự can đảm của anh đã thật sự làm mọi người phải thán phục. Nếu ban đầu anh sợ sệt không dám thách thức với bản thân thì tuyệt đối không có được sự huy hoàng của ngày hôm nay.

Can đảm xuất phát từ kiến thức

Cata có một câu danh ngôn thế này: "Tôi có gan đi vào thế giới, sự đau khổ và niềm vui ngày sau, tôi đương nhiên cũng gánh được!"

Đó là can đảm. Người không có gan thì làm việc gì cũng e dè sợ sệt, việc gì cũng không thành công. Nhưng gan dạ không phải do trời sinh. Vậy thì nó ở đâu ra?

Đó chính là trí tuệ và kiến thức.

Những người dám đảm nhận việc lớn đều dựa vào sự gan dạ, còn muốn thành nghiệp lớn thì phải dựa vào trí tuệ. Cũng như một tay chơi bạc giỏi, họ không chỉ dựa vào sự can đảm mà còn có trí thức và kinh nghiệm. Họ cầm con xúc xắc là biết ngay nó có thuỷ ngân bên trong hay không và trong túi cũng có sẵn những con xúc xắc chứa thuỷ ngân, nếu chơi đến nửa chừng, thấy tình thế bất lợi cho mình, họ sẽ đổi ngay con xúc xắc gian lận của mình, sau đó mới tìm cách lấy lại.

Không có trò gian lận này, người chơi bạc không thể trăm trận trăm thắng được.

Con người biết rằng nước sẽ chìm chết mình, lửa sẽ thiêu chết người nên không để mình rơi xuống nước hoặc tiếp xúc với lửa. Họ làm thế không phải vì họ không có gan, mà vì họ có kiến thức nên họ mới làm thế. Nếu một người tin rằng mình không chết khi rơi xuống nước, không bị lửa thiêu cháy thì họ làm gì sợ nước, sợ lửa mà không xông vào?

Trí tuệ tiềm ẩn trong con người, trái tim cũng giống như ông chủ, còn sự gan dạ thì chỉ là thuộc hạ. Ông chủ ra lệnh, cấp dưới phải làm theo. Nếu ông chủ ra lệnh mà cấp dưới không làm hoặc ông chủ không ra lệnh mà cấp dưới lại xông ra thì đó là do ông chủ quá nhu nhược.

Cho nên nếu không đủ gan dạ thì hãy để ông chủ trí tuệ huấn luyện nó; nếu sự gan dạ quá lớn thì phải để trí tuệ kiểm soát nó. Trí tuệ có thể sinh ra gan dạ, nhưng sự gan dạ lại không thể sinh ra trí tuệ. Chiến thắng đối thủ bằng thái độ cứng rắn và phương pháp linh hoạt, đưa ra phán đoán chính xác nhờ sự can đảm, đều phải nhờ vào trí tuệ.

Trên thực tế, người không có can đảm chỉ vì không có kiến thức. Thiếu kiến thức, chúng ta sẽ dao động trước ý kiến của mọi người xung quanh. Lòng can đảm bắt nguồn từ kiến thức.

Chương 7

SỰ CẢNH GIÁC

Trí tuệ của sự thành công cũng như những vũng nước, chỗ càng sâu thì càng tích tụ được nhiều nước.

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Nóng vội không giúp được cháo nóng

Một chàng thanh niên đi câu cá, ngồi cạnh một ông lão. Điều kì lạ là cá không ngừng cắn vào cần câu của ông lão. Chàng thanh niên chịu không nổi nữa, đành hỏi ông lão: “Tại sao cá luôn cắn cần câu của lão, còn con thì không?”

Ông lão chậm rãi trả lời: “Khi câu cá, ta chỉ biết có mỗi mình ta, không hề biết rằng có cá và cá cũng không biết có ta đang ở đây, nên luôn cắn vào mỗi câu của ta, còn cậu thì chỉ nghĩ xem cá đã cắn câu chưa, tay chân đều không yên, cứ nhìn chăm chăm vào cá với tâm trạng nóng vội, luôn thay đổi, lòng rối bời không yên, thì làm sao câu được cá?”

Một người biết được điểm yếu của mình thì mới nắm được chiến thắng; chỉ nhìn thành tích của người khác mà lại không biết nguyên nhân thành công của họ thì đã thua mất một nửa; nếu không chấn chỉnh ngay mà chỉ biết ganh tức than thở thì sẽ thua luôn nửa phần còn lại.

Thanh niên nông nổi, nóng vội nhưng càng như thế thì càng dễ thua. Cho nên, dù ta có vội vàng thực hiện mục tiêu, thì cũng phải giữ được sự bình tĩnh. Sự bình tĩnh trong nhiệt tình làm ta tỉnh táo, sự nhiệt tình trong bình tĩnh làm con người cứng rắn. Ta tuyệt đối không thể quá vội vàng hấp tấp, cũng không thể quá nhiệt tình kích động, kích động cũng làm tiêu tan lý trí.

Người thành công không bao giờ thỏa mãn

Một đệ tử tìm gặp sư phụ: “Sư phụ! Con đã học đủ rồi, có thể xuống núi chưa ạ?”

Sư phụ hỏi: “Cái gì đủ rồi?”

Đệ tử: “Tức là đầy rồi, không chứa nổi nữa”.

Sư phụ: “Vậy thì lấy một chiếc tô chứa đầy sỏi đá đến đây cho thầy”.

Đệ tử làm theo, sư phụ hỏi: “Đầy chưa?”

“Đầy rồi”.

Sư phụ bảo đổ thêm một nắm cát vào, vẫn không bị tràn ra, sư phụ hỏi lại: “Đã đầy chưa?”

Đệ tử: “Đầy rồi!”

Sư phụ lại bỏ thêm một nắm cát vào, cái tô vẫn chưa tràn ra. Sư phụ lại hỏi: “Đã đầy chưa?”

Đệ tử: “Đầy rồi!”

Sư phụ lại đổ thêm một ly nước vào cái tô, thế mà vẫn chưa có gì trào ra.

Không ít thanh niên ôm ấp hoài bão lớn và đầy nhiệt huyết bước vào đời. Trải qua vài năm lao động cực khổ, đạt được một ít thành tích thì lòng nhiệt tình của buổi ban đầu đã tắt dần, họ bắt đầu buông xuôi, rượu chè, cờ bạc, mà không biết rằng không biết bao nhiêu cơ hội đã trôi qua trên bàn nhậu, bàn tiệc của họ.

Bạn thử xem câu chuyện của một ông chủ rất thành công xem sao.

Lúc còn trẻ, ông rất thích câu cá nên những buổi đầu đi câu, ông mang theo rất nhiều mồi và một chiếc giỏ đựng cá rất lớn. Nhưng câu hoài câu mãi mà ngày tháng trôi qua mà chẳng câu được con nào cả. Dần dần, ông đổi chiếc giỏ nhỏ hơn, mồi câu cũng ít hơn nhưng vẫn không câu được con nào. Dần dà, ông cũng chẳng thèm đem theo giỏ cá nữa, chỉ cầm mồi chiếc cần câu, thế là đi suốt cả ngày về chỉ với hai bàn tay trắng.

Một hôm, một người bạn rủ ông đi câu, ông đồng ý nhưng vẫn chỉ mang theo mồi chiếc cần câu, người bạn thấy lạ bèn hỏi nguyên nhân thì ông bảo chẳng có gì đặc biệt, chỉ vì lần nào đi câu ông cũng chẳng thu hoạch được gì cả, dù có mang theo cũng chỉ phí công mà thôi.

Anh bạn chỉ cười và xuất phát. Không ngờ, hôm đó hai người lại gặp cả một đàn cá, cá cứ cắn câu liên tục, chẳng được bao lâu thì ông hết mồi câu, nhưng bạn ông thì vẫn còn nên ông đã xin và

tiếp tục. Cứ vài phút lại một con cần câu, vớt lên bờ, họ cũng chẳng kịp bỏ cá vào giỏ. Đến trưa, khi bầy cá đã tan, họ mới bắt đầu cho cá vào giỏ, người bạn của ông thì nhặt được đầy một giỏ to tướng khệ nệ mang về. Còn ông thì chẳng có giỏ, đành phải xâu cá vào chiếc cần câu nhỏ bé của mình, xâu được vài con thì cần câu cũng không còn khoảng trống nữa. Nhìn lũ cá giẫy giụa trên cạn, không có gì để đem chúng về, ông rất giận mình.

Câu chuyện này xảy ra khi ông 38 tuổi, ông kiểm điểm lại mình, nghĩ lại cuộc sống của mình, rồi lấy lại niềm hứng thú tiếp tục làm việc cho công ty sáng tạo văn hoá. Hiện nay, ông đã là chủ tịch hội đồng quản trị của công ty. Đó là những gì mà ông mơ ước suốt 10 năm qua. Mỗi lần công ty đãi tiệc chào đón nhân viên mới, ông đều nhắc lại câu chuyện này như lời nhắc nhở cho những ai mất đi niềm tin vào bản thân.

Mọi người đều mong muốn được cơ hội để mắt đến mình, nhưng có mấy ai biết được cơ hội chỉ để mắt đến những ai có sự chuẩn bị trước. Cơ hội cũng đến một cách bất ngờ như đàn cá kia, ai mang theo giỏ thì được chứa đầy về nhà.

Trong không gian sống của mình, ta phải để dành một cái ghế cho cơ hội, để nó đến khi nào nó muốn. Đừng bao giờ chìm đắm trong sự bận rộn và vội vã, để khi cơ hội đến thì lại chẳng có vị trí nào cho nó.

Nghỉ đến đường rút khi đang tiến

Trên đường thành công, ta phải đề phòng sự tự mãn, lại phải tránh đi vào lối mòn. Nhất là trong sự nghiệp, khi phát triển đến một giai đoạn nào đó, đến đỉnh điểm thì nó sẽ tự phát triển theo

hướng ngược lại. Người xưa có câu: “Người vừa đi, trà đã nguội”. Còn ngày nay thì: “Người chưa đi, trà đã nguội”. Lòng người khó đoán nên khi đắc ý thì hãy nghĩ đến việc tạo một đường rút cho mình, đó cũng là một cách để tránh khỏi mâu thuẫn và những điều không làm con người đau lòng. Đây cũng là một cách giữ lại những ký ức về một thời huy hoàng của mình, đừng để rơi vào cảnh thất bại bị người ruồng rẫy. Hãy để mọi người nhớ đến sự huy hoàng của mình, đừng để họ nhìn thấy cảnh điêu tàn khi ta sa cơ thất thế. Đó chính là lý do vì sao hãy tự tạo cho mình một đường rút hợp lý.

Điều thứ hai là, hãy làm việc và dùng người một cách cẩn thận, đừng để những chuyện nhỏ nhoi đưa ta đến những lỗi lầm không thể cứu vãn được. Chẳng hạn như khi chơi bài tây, nếu ra sai một lá bài thì đáng lẽ là được điểm nhưng lại mất đi, làm mất đi vận bài của mình, thậm chí thua cả cuộc chơi.

Do đó, khi sự việc vẫn đang còn trong giai đoạn ấp ủ, vẫn chưa có quy luật, vẫn chưa có dấu mỗi cụ thể thì phải soi đèn xem trước, quan sát thật kỹ, tìm hiểu xem những gì nên làm và những gì không nên làm, phải nhìn thấy trước và nắm bắt được những điểm mấu chốt dẫn đến sự tồn vong, được mất.

Mà mọi điều đó đều có nguyên tắc cơ bản là sự cảnh giác. Phải biết phòng cháy trước khi hoả hoạn xảy ra, để mình luôn được đứng ở vị trí an toàn nhất. Sự cảnh giác này ai ai cũng nên “lấp sẵn” trong con người mình.

Phạm Tuy thời Chiến quốc là một ví dụ cụ thể nhất.

Sau khi trình chiến lược “kết bạn xa đánh thù gần” với Tần Vương, Phạm được Tần Vương bái làm Khách Khanh. Sau đó lại

đưa ra một sổ sách lược với Tần Vương, phế bỏ Tuyên thái hậu chuyên quyền, trục xuất những người nắm giữ quyền hành triều chính như Cao Lăng Quân, Hoa Dương Quân... ra khỏi ngoại quan, bảo vệ quyền lợi tuyệt đối của Tần Vương.

Tần Vương lại bãi Phạm làm Tướng quốc, phong làm Ứng hầu.

Lúc đó, Thái Trạch là người nước Yên đến nước Tần. Sau khi tìm được chỗ dừng chân ở Hàm Dương thì bắt đầu tung tin: “Một nhân sĩ Thái Trạch đến từ nước Yên, giỏi biện luận, giỏi thuyết phục. Một khi được gặp Tần Vương thì chắc chắn sẽ gạt Phạm Tuy sang một bên, phế bỏ chức thừa tướng của Phạm Tuy ngay”.

Phạm Tuy quyết định đi gặp vị khách không mời này.

Gặp được Phạm, Thái Trạch nói một cách thẳng thắn: “Mọi người thường nói, mặt trời đến giữa trưa thì sẽ phải ngả về phía tây, mặt trăng tròn mỗi cũng sẽ khuyết. Vạn vật thịnh rồi sẽ suy, đó là quy luật của tự nhiên trời đất. Công lao của ông nay đã rất lớn, địa vị quan trường cũng đã lên đến đỉnh điểm, sự tín nhiệm của Tần Vương dành cho ông cũng không thể tăng thêm nữa, giờ chính là cơ hội tốt để lui về ở ẩn. Rút lui lúc này thì vinh quang cả đời sẽ được lưu giữ mãi mãi, còn nếu không thì tất sẽ gặp họa. Những bài học như thế rất nhiều, chắc ông biết nhiều hơn cả tôi chứ. Chẳng hạn như Văn Chung vạch mưu tính kế suy nghĩ lâu dài cho Câu Tiễn, làm cho nước Việt mạnh dần lên, báo được thù nhưng cuối cùng lại bị chính Việt Vương giết chết”.

Phạm nghe theo. Vài ngày sau, Phạm Tuy tiến cử Thái Trạch với Tần Vương và đề nghị để Thái Trạch thế chỗ của mình, còn mình thì cáo bệnh về ở ẩn.

MỤC LỤC

	Trang
<i>Lời mở đầu</i>	5
Chương 1: MỤC TIÊU	11
Đời người bắt đầu từ phương hướng	11
Không ai cao hơn mục tiêu	16
Định luật cuộc sống "không đáng giá"	19
Mục tiêu là một nửa của sự thành công	22
Không có thành công miễn phí	25
Sự chọn lựa trước khi vào ngục	28
Phương thuốc định vị mục tiêu	31
Trong mắt anh chỉ có mỗi mình em	33
Thoát khỏi lưới nhện trong lòng	36
Chương 2: HÀNH ĐỘNG	40
Thành công kiểu tên lửa	40
Kết bạn xa đánh thù gần	44
Quyết tâm thay đổi hiện tại	47
Bắt đầu theo đuổi từ đâu?	50

Sáu chữ đi đến thành công	50
Mài dao để không cùn	54
Cá hoá rồng có phải dễ đâu	57
Chương 3: ĐẠO THÀNH BẠI	60
Ý nghĩa của sự thất bại trong đời người	60
Hai hiệu ứng của sự thành bại	62
Ngộ ra thì sẽ thành Phật	64
Khả năng miễn dịch của thất bại	66
Vấp ngã 7 lần đứng lên 8 lần	68
Thắng hay thua phải đợi đến phút cuối cùng	72
Trở thành một con lật đật	74
Chương 4: ĐẠO ẨN HIỆN	79
Lối thoát không chỉ ở nơi có ánh sáng	79
Giả chết để thoát chết	83
Kẻ thức thời mới là tuần kiệt	86
Biết co biết duỗi mới là bản lĩnh thật sự	89
Chương 5. LÒNG TỰ CƯỜNG	92
Tự tin không phải do trời phú	92
Trời sinh ta ra ắt có đất dùng	96
Nhờ người chẳng bằng nhờ chính bản thân	99
Đừng nhìn vào khuyết điểm mà than vãn thờ dài	101
Hãy đánh cho tốt những lá bài trong tay mình	104

Khởi động cái motor của mình	107
Anh hùng không hỏi xuất xứ	110
Thượng Đế chỉ giúp những ai tự giúp mình	112
Chương 6: CHÍ TIẾN THỦ	115
Nhậm công tử câu cá lớn	115
Lòng can đảm xuất sắc	118
Đương đầu với gió bão tiến về phía trước	120
Không thể chỉ là tưởng tượng	124
Đừng sợ và đừng hối hận	126
Tệ nhất cũng chỉ là quay trở lại điểm xuất phát	129
Đối đầu với thử thách	131
Can đảm xuất phát từ kiến thức	133
Chương 7: SỰ CẢNH GIÁC	135
Nóng vội không húp được cháo nóng	135
Người thành công không bao giờ thoả mãn	136
Nghĩ đến đường rút khi đang tiến	138

NHÀ XUẤT BẢN LAO ĐỘNG - XÃ HỘI

Tầng 6, 41B Lý Thái Tổ, Hà Nội

ĐT: (04) 9346024 – 9344313

Fax: (04) 9348283

RÈN LUYỆN ĐỂ THÀNH CÔNG

ĐỊNH LUẬT CUỘC SỐNG

HÀ LINH

(Biên soạn)

Chịu trách nhiệm xuất bản

NGUYỄN ĐÌNH THIÊM

Chịu trách nhiệm nội dung

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

TRẦN THỊ SINH

Biên tập và sửa bản in

TRẦN THỊ BÍCH THỦY

Thiết kế bìa

NGÔ TRỌNG HIỂN

In 1000 cuốn, khổ 14,5 x 20,5 cm, tại Công ty In Văn hóa
Sài Gòn. Giấy chấp nhận đăng ký kế hoạch xuất bản số 607-
2006/CXB/14 -149/LĐXH.

In xong và nộp lưu chiểu Quý I/2007.

GÓP PHẦN NÂNG CAO DÂN TRÍ

Nhà sách

Thăng Long

2 Bis Nguyễn Thị Minh Khai - Q.1 - TP. HCM • DT: 0102002 • FAX: 0102003 • E-mail: saithanglong@hcm.fpt.vn • Website: <http://www.thanglong.com.vn>

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

THƯ VIỆN
KHOA HỌC KỸ THUẬT
BƯU ĐIỆN

Vv 1631

Rèn luyện để thành công
**Định luật
cuộc sống**

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online
Rèn luyện để thành công
**Nghệ thuật
nhìn người**

10170750

8 935075 909731

Giá: 20.000đ